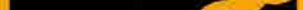
7. BASKI

SELÇUK AYDEMİR

MAHALLEDEN ARKADAŞLAR

Sayfa6

SELÇUK AYDEMİR

MAHALLEDEN ARKADAŞLAR

Anlatı

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 119

MAHALLEDEN ARKADAŞLAR
Selçuk Aydemir

© 2017, Sayfa6

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Editör: Ahmet Bozkurt
Yayıma hazırlayan: Silya Zengilli
Kapak tasarım: Gökçen Yanlı
Sayfa tasarım: Derya Balcı

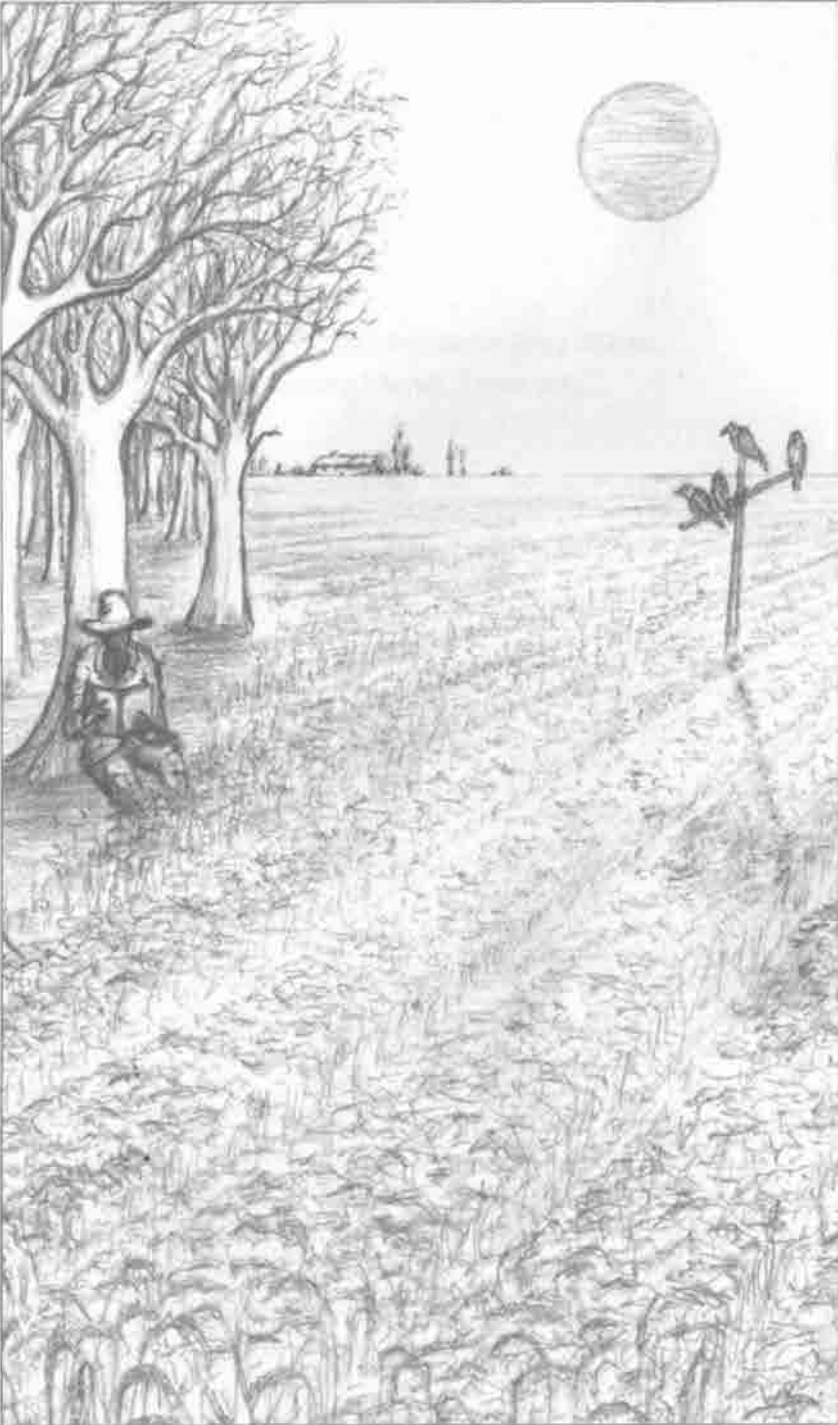
17 18 19 10 9 8 7
İstanbul, 2017

ISBN: 978-975-10-3535-6

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN www.mandolin.com.tr
İNKILÂP www.inkilap.com
Sayfa6 www.sayfa6.com

Selçuk Aydemir

1982 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Teknik Üniversitesi'nden uçak mühendisi olarak mezun oldu. *Üsküdar'a Giderken*, *İşler Güçler*, *Kardeş Payı* dizilerinin yanı sıra *Çalgı Çengi* ve *Düğün Dernek* filmlerinin de senaristi ve yönetmenidir. *Mahalleden Arkadaşlar*, yazarın yayımlanan ilk kitabıdır.

Ferhan Abi, bu kitap senin üvey kitabın.
İngilizce bilerek, I love you.

Sayfa 6'nda *Mahallenin reyisi...*

Bu kitapta bahsi geçen isimler, mekânlar ve olaylar büyük oranda gerçektir. Alınganlık yapıp dava açmaya kalkacak tüm kurum ve kuruluşlar, özel, tüzel kişilikler ise kurmacadır.

Sevgili Okur

Es kaza eline geçmiş bu kitabı okuduğunda olur da seversen, bilmeni isterim ki bu kitap dahil yaptığım her işin miladı, çocuk yaşta aradığım kitabı kitapçıda bulamayıp aldığım Ferhan Şensoy'un *Denememeler* isimli kitabıdır. Kitabı aldıktan sonra bindiğim banliyö treninde Bakırköy'den Soğuksu İstasyonu'na gidene kadar okuyabildiğim kadarını okumuş ve evimin olduğu durağa gelince inmeyip trenlerin kalkış durağı olan Halkalı İstasyonu'na kadar okumaya devam etmiştim. Bitmedi kitap, Halkalı'dan tekrar evime doğru giden trene binip kalkmasını bekledim. Yeniden Soğuksu'ya geldiğimde kitabı bitirmek üzereydim... Yine inmedim trenden ve Bakırköy'e kadar devam edip bitirdim kitabı. Bakırköy'de inip kitabı aldığım kitapçıya gittim. Kitabı satan arkadaş geri getirdiğimi, yanlış aldığımı düşündü. "Hayır," dedim. "Elinizde Ferhan Şensoy'un ne kadar kitabı varsa istiyorum." Bir torba kitapla çıktım oradan; *Oteller* kitabından *Şahları da Vururlar*'ın tiyatro metnine kadar neler neler vardı o poşetin içinde... Bütün kitapları da varmış orada, hepsini alamadım tabii, param çıkışmadı, en ucuzlarını aldım.

O gece uyumadım, ertesi gün kaçta yattığımı bilmiyorum. Bitirdim tüm kitapları. Öyle hayran olmuştum ki okuduklarıma,

"Ben büyüyünce bunu yapıcam baba," dedim. Babam baktı ki çocuğun kafası karışmış, "Hanım okumaz bu, bari kolunda altın bir bileziği olsun," deyip o yaz amcamın yanına tesisatçı çırağı olarak gönderdi beni. Ortaokul hayatım boyunca her yaz tesisatçıda çalıştım. O kitapları ezberleyinceye kadar okudum. Vecihi Hürkuş, altı yaşında ilk defa uçak gördüğünde, "Ben büyüyünce bundan yapıcam," demiş; bunu çok sonraları öğrendim. Vecihi Hürkuş'u uçaklar bu kadar etkilemişti, beni de Ferhan Şensoy. Uçak Mühendisliği bitirip hayallerimdeki işlerle uğraşmaya başladığımdan beri hep Vecihi Abi gelir aklıma. Özür dilerim be abi. Kalbim bir başka iş için öyle hızlı atıyordu ki duyamıyordum kimin ne dediğini.

Seversen bu kitabı ve henüz okumamışsan Ferhan Şensoy'u çok şanslısın. Okuyacağın o kadar çok kitabı var ki, yerinde olmayı çok isterdim. *Mahalleden Arkadaşlar*'ı sevmezsen de benle bir tutma Ferhan Şensoy'u, beceremediğim demektir. En azından neyi yapmaya çalışmış da beceremediğ diyerek bir oku isterim Ferhan Şensoy'u. Tek gayem, olur da bu vesileyle birileri tanışır gerçek ustayla da, *"Ben büyüyünce bu işi yapıcam,"* der. Niyet bu, belki kısmet de o olur.

bölüm 1

Kuruluş
1991

Ben, Mete ve Serkan o gece bizim evin salonunda kurduğumuz küçük dünyamızda oturup uzun uzun konuştuk ve hayatımızı değiştireceğinden emin olduğumuz kararlar aldık. Gecenin ilerleyen saatlerinde Serkan'ın annesi aradı. Bizde olduğundan haberi yokmuş, çok kızmış. Serkan bize veda etti ve yan binadaki evlerinin yolunu tuttu. Mete annesinden izin alabildiği için o gece bizde kalacaktı.

Annem küçük dünyamıza karşı oldukça tahammülsüzdü, salonun ortasındaki beyaz eşya kutuları ve o kutuların içlerinden çıkan beyaz köpüklerle inşa ettiğimiz toplantı odamızı tekmeleyerek yıkmak suretiyle tahliye etti. O yıllarda hayatımda en büyük otorite kuşkusuz annemdi. İstiklal Mahkemeleri yetkisine sahip; kafasına göre karar verebilen; kestiği parmağın acımadığını, acırsa da kendi öptüğünde geçtiğine inandırmış; yasama, yürütme ve yargı organıydı. Bazı ailelerin çocukları temyize gidip kararı babalarına bozdurabiliyordu, ama bizim evde babamın rolü annemin önüne koyduğu kararları imzalamaktan öteye gidemiyordu.

Haliyle annemin kararı "hapırsa da yiyeceksin, köpürse de yiyeceksin" kıvamındaydı. Dağıldı güzelim küçük dünyam.

O sinirle, buzdolabındaki gazı kaçmış kolayı alıp balkona çıktım. 2,5 litrelik şişeyi kafama dike dike içiyordum. Mete bir yudum istedi vermedim, dudağımı değdirmiştim bir kere. Mete içemedi o koladan. Bir ara, "Bardak getireyim istersen," dedi, ama istemedim.

Balkonda, en etkileyici olduğum mekândaydım. Baba'nın, filmin başında misafirlerini kabul ettiği jaluzili yazıhanesi neyse, bizim evin balkonu da benim için oydu. Balkonda kendimi bambaşka biri gibi, neredeyse İsmet gibi 11 yaşında hissediyordum. Galatasaray için Ali Sami Yen ne ise, benim için de bizim evin balkonu oydu. Kendi mekânında olmanın verdiği bu şuursuz özgüvenle, Mete'nin yüzüne bile bakmadan, "Büyük kararlar almamız lazım; İsmet ve adamları çok güçlü. Birlikte miyiz en iyi arkadaşım, can kardeşim Mete?" dedim ve bir yudum daha çektim gazı kaçmış koladan. Ona içirmediğim için alınganlık yapıyordu, eminim, ama bir yandan da mantıklı konuşuyordu Mete. "İsmet deri fabrikasında çalışıyor, işe giderken trene biniyor, tren kapısına asılıyor. Ben bisikletle bahçeden sokağa çıktım diye babam ve amcamdan dayak yedim. Biz onunla bir değiliz," dedi. Kendisini tanıyan herkesi şaşırtacak kadar net konuşuyordu Mete. Haklıydı, evin tek çocuğuydu ve ailesi üzerine titriyordu. Yolda bisiklet sürdüğü haberini alan babası, evde misafirleri olmasına rağmen bir an bile tereddüt etmemiş, ilerleyen yaşına aldırmamış, çıplak elle, takatı kalmayana dek dövmüştü "biricik evladını".

Mahalleden arkadaşların ortalamasına göre, babası biraz yaşlıca bir adam sayılırdı Mete'nin. Uzunca bir süre çocuk sahibi olamayan çift tedavi olmayı seçmişti. Yıllar süren tedavi, akrabaların dırdırı ve harcanan onca para sonrasında ne geçmişti ellerine? Mete! Bu muydu ilahi adalet? Halbuki uğruna adaklar adamış,

doğduğu gün bahçede üç tane koç kesmişti adamcağız. Mete'yi her dövdüğünde, "O hayvanların günahı neydi lan, mundar ettik hayvanları!" diye bağırıp dururdu.

Mete'yi hazmedemiyordu babası. Aşırı korumacı ebeveyn pozu altında, tedavi sürecinde yaşanan sancıları oğlundan çıkartıyordu. Yine de yaşı geçkin olduğu için Mete'yi taş çatlasın iki üç dakika dövebiliyordu. Sonrasında nefesi daralıyor ve titreme geliyordu. Mete bahçede sürmesi gereken bisikleti, sokakta da sürdüğü için rutin iki üç dakikalık dayağını amcasının gözleri önünde yemiş ve nefesi daraldığı için bir kenara oturup sakinleşmeye çalışan babasını görünce daha çok ağlamaya başlamıştı. 8 yaşındaydı Mete henüz ve babasının o hale gelmesinden kendini sorumlu tutuyordu resmen. Bahçede sürseydi bisikleti, babası onu dövmeyecek ve bu hale gelmeyecekti. Sebep sonuç ilişkilerini işte böylesi tecrübelerle erkenden öğrenmişti Mete. Anlattığına göre babası mola alınca amcası el atmıştı olaya, mutfağa koşup bir bardak su getirmiş, "Sen niye yoruyorsun kendini abicim, sen yaslan arkana, rahatına bak. Ben hallederim," deyip Mete'ye doğru koşmaya başlamıştı; amcasının kendine koştuğunu gören zavallı Mete de kollarını açıp, "Amcacım," diyerek amcasına doğru koşmaya başlamış; gelişine pis burun vuran amcası, Mete'yi daha yere düşmeden havada yakalayıp, öyle bir dövmüş ki amcanın baba yarısı olduğu hafızasına kazınmıştı garibin. Mete olayı abartmıyorsa, Mete'yi yere düşürmeden dizinde sektirerek 13 yapmış amcası. İşte bu konjonktürde, Mete bahçe dışına çıktığı için babası ve amcasından dayak yerken, İsmet trene binebiliyordu...

"Geçen Şengül Teyzeler görmüş. Trende kapıya asılıyormuş. Tren daha durmadan atlıyormuş trenden. Bence hiç bulaşmayalım," dedi Mete. Elimdeki gazı kaçmış kolayı, yani bütün mal varlığımı –tamamen bitmediği halde– çöp kovasına fırlattım. Ne kadar sinirli olduğumu anlamasını istiyordum. "Mete, olan oldu. İsmet

kendi adamlarını seçti, bizim de birlik olmamız lazım," diyebildim. İnanıyordum dediklerime, ama İsmet gerçekten de pis bir adamdı. Şaka maka, adamdı hakikaten. Biz 8-9 yaşındaydık, o ise tam 11 yaşındaydı. Biz ilkokul üçe gidiyorduk, o ilkokulu bitirmiş, iş hayatına atılmıştı. Adam Zeytinburnu'nda dericide çalışıyor, para kazanıyordu. Babamdan tek farkı, karısı ve çocukları yoktu, o kadar. "İsmet çok güçlü, kızarsa babamı bile döver," dedi Mete. Haklıydı. Amcası yokken babasını tek yakalasa döverdi İsmet.

"İsmet güçlü, çünkü parası var. Bizim de para kazanmamız lazım," dedim. Cevap vermedi Mete, başını sallayıp onayladı. Sinirliydim İsmet'e, yaptığı kabul edilemezdi. Bizim sokağa gelip adam seçmişti. Benle sütannemin oğlu Turgay'ı dövüştürmüştü. Sırf çetesine gireyim diye dövmek zorunda kalmıştım Turgay'ı. Yine de almamıştı beni çetesine, maç yaptırıp en çok golü atanı alacağım demişti; 7-2 biten maçta 9 golü de ben atmıştım, yine de almamıştı beni çetesine. Neymiş, karşı takımın güçlü olduğunu anlayınca kendi kaleme 7 gol atmışım. Bu çete işine nereden sarmıştım, galiba cevabı bu reddedilmede gizliydi. Sadece, ben 9 yaşımda bunu anlayabilecek durumda değildim. Adam beni istemiyordu çetesinde, olabilir, istemeyebilirdi, ama bir de üstüne uzaklara bakarak, "Sen okuyacaksın Selçuk, bulaşma bu işlere," deyip gönderiyordu beni. Tüm gün çetesine girmek için çalıştım didindim ve elimde ne vardı? Mete! Mete'nin babasının yaşadığı duyguları yaşıyordum, mundar etmişti üç koçu bu salak. Madem girememiştim o çeteye, etrafta muhalif bir oluşum da henüz yok... O zaman beni sorgusuz sualsiz kabul edecek olan tek çeteye girecektim, kendi çeteme. Elini öpeceğim adamın bileğini bükmekti hedefim.

"Bizim de bir çetemiz var Mete ve o çetenin kaptanı benim. Kaptan mı deniyordu lan? Reyis miydi, başkan mıydı yoksa? İsmet'e ne diyorlar oğlum? Neyse, boş ver. Yarın kahvaltıya Ser-

kanlara gidelim. Planlarım var," dedim. Annem seslendi, yataklarımızı sermiş. Askerdeki "yat" emrinden daha güçlü bir emirdi bu. Odama girdiğimde, tam ortaya serilmiş yer yatağını gördüm. Koşa koşa atladı yatağa Mete. Çoraplarını bile çıkartmamıştı. Nedense o yer yatağı gözümde büyüdü, sırf yere serili ve benim yatağımdan alçakta diye Mete'ye bıraktım yer yatağını. "Çete lideri yerde yatmamalı," dedim kendi kendime. Yatağa girip tavana diktim gözümü, bakabildiğim en yukarıya...

"Para kazanmam lazım, ama nasıl?" diyordum kendi kendime. Her şeyi düşünecektim, mümkün olan her yolu bulacaktım, ama uyuyakalmışım. Sabah olup da "kalk" emri geldiğinde, ilk fikri performansımda uyuyakalmanın verdiği utancı paylaşmadım çete elemanlarımla. Serkanlarda kahvaltı ederken önceden planladığımı iddia ettiğim, ama aslında kahvaltı sırasında aklıma gelmiş olanları tereddüt etmeden sıraladım: "Bize ilk önce para lazım, kimseye biz çeteyiz demeyin. Niyet kutusu yapıp mahalle mahalle gezicez. Para kazanıcaz. Yediyseniz hadi bakkala gidiyoruz, önce bize kutu lazım."

Öyle heyecanlanmışlardı ki koşa koşa çıktık evden. Mahallenin iki bakkalı vardı; biri daha efendi, ürün yelpazesi nispeten geniş, temiz ama veresiyeye pek sıcak bakmayan Kadir Abi'nin bakkalı; diğeri büfeden bozma, her üründen maksimum iki çeşit bulunan, insanların sadece veresiye yazdıracağı zaman tercih ettiği, adamına göre muamele uzmanı Tahsin Amca'nın bakkalıydı. Pek sevilmezdi ve denize düşmeden de kimse sarılmazdı Tahsin Bakkal'a. Tahsin adam seçerdi, veresiye mal sattığı için sanki hibe ediyormuş gibi davranırdı herkese. Mesela Tahsin'den veresiye silgi alamazdım ben, "İki defa düşün, iyice tart, emin olduğunda üçüncüde yaz. Silgi bedava değil, kötü alıştırma kendini. Silgi yok, istiyorsan ekmek vereyim," deyip, silgi almaya gittiğim bakkaldan eve ekmekle göndermişliği vardı beni. Eve misafir gel-

diği için kola almaya gittiğimde bir kiloluk yoğurt verip, "Su katın ayran çırpın," diye akşam yemeği mönüsüne müdahale etmişliği vardı adamın. Diğer yandan Tahsin halden anlar adamdı. Kadir Abi'den sigara içki almaya kalkan herkes akşamında babasının bol akrobasi içeren dayağını yerken, Tahsin asla ispiyonlamaz, eğer peşin çalışırsan siyah poşette, gazeteye sarılı şekilde teslim ederdi sigarayı içkiyi.

Özetle, mahalledeki esnaf arasında illegal adam kafamızda Tahsin'di. O yüzden Tahsin Bakkal'ın yolunu tuttuk. Bakkalın önüne geldiğimizde görev dağılımı yapmaya başladım. Mete içeri girip, "Taşınıyoruz Tahsin Amca, annem kutu istedi," diyerek kutu alacaktı, Serkan erketeye yatacak, bir tanıdık gelirse bakkalın önünde lafa tutacaktı. Ben çete reisi olduğum için ekibimin nasıl çalıştığını denetleyecektim. Görevleri verdim, hemen ardından film başladı ve Mete bakkala girdi. Serkan ile depozitolu kola şişelerinin koyulduğu kasaların üzerinde oturup Mete'nin ilk görevindeki performansını izliyorduk. Bakkal Tahsin, Mete'nin, "Taşınıyoruz Tahsin Amca, annem kutu istedi," yalanına, "Oğlum o ev sizin değil mi? Nereye taşınıyorsunuz?" sorusuyla karşılık verdi. Gözlerini Tahsin'in gözlerinden bir saniye bile ayırmadan uzunca bir müddet düşünme süresi kullanan Mete, akabinde bulduğu en parlak ve üzerinde çalışılmış cümleyi sarf etti, "Taşınıyoruz Tahsin Amca, annem kutu istedi."

Tahsin uzatmadı, durum belliydi: "Kaç paran var?" deyince Mete elini cebine attı, ortasından dikey katlanmış kırmızı bir karton parçası çıkarttı. Marlboro kutusundan kesilmişti bu karton. Tam ortasından mavi tükenmezle bir şerit çekilmiş, üzerinde rakamlar olan ailesinin veresiye kartını uzattı, asla limiti sorulmayan kredi kartını iki parmağı arasında tutan zengin işadamı edasıyla, "Kaç lira ise burdan al," dedi. Bir Tahsin'e, bir Mete'ye bakıyor, başım dönüyor ayakta duramıyordum. Tahsin kaleciyle karşı kar-

şıyaydı, durumu daha da çaresiz bir hale getirebilirdi ki, halden anladı ve uzatmadı. "Lan yürü git! Öğlen gel, mal inecek. Eskilerin kutularını atarım kapının önüne, alırsın istediğin kadar," diye sepetledi bizi dükkânın dışına.

Tahsin büyüklük yapmıştı, esnaf adamdı, halden anlamıştı. Jestinin altında kalmamak için elim cebimde bakkala daldım. Etrafa baka baka, ağır adımlarla yaklaştım Tahsin'e, "Selamünaleyküm Tahsin Bey Amca, işler nasıl?" Tahsin başıyla selamladı, sinirle arkasını döndü bana; Allah'ın selamını vermiştim, adam onu bile almamıştı. Adam yerine koymuyordu henüz beni, ama henüz. Elimi cebime atıp ne var ne yok koydum Tahsin'in tezgâhına. Bugün nakit işliyordu. Burada bir çete kuruluyordu ve ben de lideriydim. "Bize üçer tane pötibör, birer tane de küçük şişe kola," dedim. Parayı saydı Tahsin. Kola dolabına doğru gitti. Üstünlüğümü kabullenmişti.

"Ee Mete sen nasılsın?" demiş bulundum. Sanki daha önce görüşmemiş gibi, sanki tüm planı ben yapmamışım gibi... "Ne olsun taşınıyoruz da koli istemeye geldim," diyerek yine kendi kalesine çekti şutu. Aslanım benim... Aslında Mete'de bir çeteye üye olacak vasıflar yoktu. Şimdilik kalabalık yapsın da ileride gerekli kararları veririm demiştim. "Ya Mete ev sizin değil mi? Ne taşınması?" diyerek Tahsin Amca'nın zekâ yapısı ve dünya görüşünde olduğumu belirtecek ve saygısını kazandıracak soruyu sordum. "Hay yaşa lan! Anlatamadım velete!" diye el sıkıştığımızı resmeden imza niteliğinde bir onay cümlesi geldi Tahsin Amca'dan. Olan Mete'ye oldu. Hiçbir şey anlamayan gözlerle gözümün içine bakıyordu. Ağladı ağlayacaktı. Şimdi de onun güvenini kazanma sırası gelmişti. "Mete, senin baban yazıhaneyi taşıyacak diye duymuştum ben, galiba onu diyorsun." Sadece başını sallayabildi Mete, gözlerinin içi gülerek. Tahsin şüpheli gözlerle süzdü bizi, pötibörleri ve kolaları verdi. Çıktık dışarı.

Bakkalın önündeki merdivenlere oturmuş, kola içip sayıyla alınmış pötibörlerimizi yemeye başlamıştık. Konu yemek olduğunda aramızdaki en net tavır sahibi Mete'ydi. Nefes almayı dahi erteleDiği için beyne bir an önce oksijen göndermek zorunluluğundan "böl-parçala-öğüt" tekniğiyle yemek yiyordu. Serkan ise hazzı sürdürme öğretisi gereği, geçtim ufak ısırmayı, bildiğin yalaya yalaya, eme eme yiyordu bisküviyi. Üç bisküvi yarım saattir bitmemişti. Kola güneşin alnında alenen renk değiştirmişti. Ama içmiyordu kolasından; ilk önce bisküvi bitecek, akabinde ağır yudumlarla kola içilecekti. Zıt kutupları bir araya getirmiştim, farklı öğretilerden üyeler almıştım çeteme. Her türlü bakış açısına ihtiyacım olacaktı.

Bakkalın önünde kovulacak kadar bekleşmiştik. Bir türlü gelmiyordu mal getirecek kamyon. Çaresizce o kutulara ihtiyacımız varmış gibi görüneceğiz endişesiyle kalktım buz gibi taştan. Götümdeki tozu temizleye temizleye uzaklaşmaya başladım, çetem de peşimde... Sahile doğru yol aldık. Öğrencisi olduğum Küçükçekmece İlkokulu'nun bahçesinden atlayarak; mütemadiyen haftada bir kere anlatılan "Küçükçekmece Tufanı ve Kaybolan Şehir" efsanesine konu olan göle doğru yürüdük. Mete yine anlatmaya başlamıştı hurafeyi: Yıllar yıllar önce yaşlıca bir dede gölün altındaki şehre gelmiş, kapı kapı gezip bir tas su istemiş, kimse de vermemiş. En son bir kadının kapısını çalmış, kadın suyu verince, "Çocuğunu al, şu tepenin üstüne çık, ama hiç arkana bakma kızım," demiş dede. Kadın çocuğunu almış çıkmış tepeye doğru, sonra bir dönmüş ki şehir yok. Olduğu gibi göl olmuş, her şey gölün altında kalmış. Dikkatli bakılınca günbatımlarında minaresi bile gözükürmüş gölün altındaki caminin.

Bu ibretlik hikâyeyi her dinlediğimde kadına çok kızarım. Ulan niye veriyorsun o bir tas suyu! Verme lan! Koy rahvan gitsin, tek Müslüman sen misin? Sen de vermesen suyu, "Ne pis mahalley-

miş burası, Allah ıslah eylesin," diyecek dede ve çekip gidecek. Senin yüzünden dünya kadar insan öldü. Peki ya sen dede, peki ya sen? Aklın sıra büyük bir ders mi vermek istedin bize? Tüylerimiz diken diken mi olsun istedin? Her isteyene su verelim, vatana millete hayrımız olsun mu dedin? Her ne düşündüysen düşün, çok yaşlanmışsın dedecim. Sağlıklı düşünememişsin. Hiç empati kurdun mu onlarla? Yahu vermez vermez, suyu yoktur, tipini tıynetini sevmemiştir senin, dilenci sanmıştır, acil bir işi vardır, bölmek istememiştir. Ağzındaki diş sayısı bir elin parmağını geçmiyor, ne dediğini anlamamıştır insanlar belki... Sen ne hemen gaza gelip süper güçlerini kullanıyorsun? Memleketin hayrına dua etsene. Kuraklık, kıtlık son bulsun desene, dinlemeden etmeden milletin ocağını yıkıyorsun! Bak kadıncağız sabi sübyanla kalakaldı öyle. Senin kimseye hayrın yokmuş dedecim, kusura bakma. Hadi onlar su vermedi, evlerini başlarına yıktın. Yahu kadıncağızdan ne istedin? Onun evini niye yıktın? Kadın sana su vermedi mi, verdi. Eee onun günahı ne? Onun da evi sular altında kaldı. Yok dede yok, su istemek bahane! Senin ev bark yıkasın gelmiş. Suyu verseler de, vermeseler de yıkacan sen etrafı. Heyecan yapmış, macera aramaya çıkmışsın sen evden belli!

Efsanevi Küçükçekmece Gölü'ne vardık. Gölün bitişiğindeki parka gittik ilk önce. Parkı çevreleyen yolun kaldırım taşlarından birini olanca gücümüzle itip altına sakladığımız oltalarımızı aldık. Şimdilerde özel kasalar ne ise, bizim için kaldırım taşının altı da oydu. Değerli eşyalarımızı, paralarımızı, atari jetonlarımızı kaldırım taşlarının altlarında saklardık. Kazara başkasının kasasına denk gelip gömü bulduğumuz çok olmuştur; kendi kasamızı başkasına kaptırmışlığımız da...

Balık tutanların yanına yanaşıp, bizim deyimimizle balık tutmaya, balıkçıların deyimiyle oltalarımızı oltalarına dolamaya giriştik. Balıkçıların arasına homojen dağılmıştık. Yan yana durmuyorduk.

Ne vakit yan yana dursak mutlaka üçümüzün de oltası bir birine dolanırdı. Üçümüz de iki üç defa doladık oltamızı el âlemin oltasına. Baktık çok homurdanıyorlar, olmayacak, yakaladığımız iki kayabalığını kedilere hibe ederek iskeleye oturduk. Küçükçekmece Gölü'nün üzerine çöktüğü şehri konuştuk. Dikkatlice bakarak gölün dibindeki caminin minaresini üçümüz aynı anda görmeyi başardık.

İş başka, arkadaşlık başka diyerek profesyonel davrandım, "Akşam ezanı okundu okunacak, Tahsin Amca'dan emanetleri alalım, bizim eve gidelim!" diye ünledim. Hiç düşünmeden kalktılar yerlerinden; yavaş yavaş oluyordu, otoritemi tanıyordu üyeler. Saygı duyuyorlardı bana. Hissediyordum.

Tahsin Amca kıyağın âlâsını yapmış, boy boy kutuları dağ gibi dikmişti bakkalın önüne. Kutuları özenle, matruşka gibi iç içe koyup, üçer beşer taşımaya başlamıştık ki Tahsin seslendi, "Gençler aceleniz ne? Şu süt ve kola kasalarını bir içeri taşıyın hele. O kutuları bir hak edin!" Tahsin kutulara ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyordu ve o kutuları verene kadar it gibi çalıştıracaktı bizi. "Hem sordum Mete'nin annesine, taşınma işi yalanmış," diyerek kelebeği de kondurdu. "Hadi taşıyın şunları içeri, ondan sonra da yerleri sileceksiniz," diyecekti ki ben en önde koşan olarak cümlenin tamamını duyamadım, Mete tümünü duymuş olabilir, en arkada o vardı. Bakkalın yazarkasasını alıp kaçsam bu kadar heyecan yapmazdım. Tahsin Amca'nın çöpe atılsın diye kapının önüne koyduğu kutuları almış kaçıyorduk, ama Küçükçekmece Karakolu peşimdeydi sanki, bakkaldan 70 metre uzaklıktaki eve doğru koştum. Bir de bu vardı, en fazla bu kadar kaçabiliyordum.

Tüm kutuları bize götürdük. Tahsin peşimizdeymiş gibi basıyorduk zile. Annem açtı kapıyı panikle, bizi gördüğünde kaşlarını iyice bir çattı. "Nerdesiniz len siz? Mete, annen senin kemiklerini kıracak. Yürü git evine! Serkan, sen de uyma bunlara, hadi sen de evine," diyerek dişimden tırnağımdan arttırarak kurduğum

çeteyi çil yavrusu gibi dağıttı annem. Mahallenin kolluk kuvveti gibi çalışıyordu, sezmişti sanki çete kurmaya çalıştığımı ve engel oluyordu.

Mete ve Serkan kucaklarındaki kutuları önüme bırakıp gittiler. Baş başa kalmıştık annemle. "Bunlar ne oğlum? Eve sokmayacaksın değil mi bunları? Çöp eve çevirdin evi!" Bir darbe de niyet kutuma gelmişti. Evet, niyet kutusu benim büyük hayalimdi. Paranın güç demek olduğuna inandıktan sonra, çocuk boyumuzla para kazanmanın pazarda su satmaktan başka, daha yüksek getirili yollarını araştırırken muhteşem bir fikir olarak doğmuştu içime "Niyet Kutusu". İsmet'i tahtından indirmek, bütün Küçükçekmece'ye hâkim olmak için çıktığım yolda ilk hedefim, bu dandik kutulardan Red Kit'te gördüğüme benzer, tek kollu haydut gibi bir para basma makinesi yapmaktı...

Kriminal vakalar, beklemeler, Tahsin'e söylenen yalanlar hepsi bir yana, daha eve sokamıyordum kutuları. "Taam da anne, ekmek parası için bunlar. Çalışıp para kazanıcaz bunlarla," diyebildim sadece. "Oğlum ev buzdolabı kutuları, köpükler, ıvır zıvırla dolu. Almam o kutuları eve, seni de almam. Git nerden aldıysan oraya götür kutuları," dedi ve suratıma kapattı kapıyı. Saatlerdir oğlunu görmemiş, merak etmiş bir annenin şefkatini beklerken; Kuğulu Park'ta Churchill ile karşılaşmış Atatürk gibi karşılamıştı beni. Kucağımda üç kutu, sağımda solumda üçer kutu kalakalmıştım apartmanın içinde. Tahsin'e gidip ne diyecektim? "Tahsin Amca sen bir şey mi demiştin az önce, acelemiz vardı, koşuyorduk da duymadık. Merak ettim, yarı yoldan döndüm valla neydi? Kutuları mı istiyordun yoksa, al ya ne olacak lafı mı olur? Al, hadi al," diye kendi kendime konuşurken apartmanın otomatiği söndü, kaldım karanlık apartmanın içinde.

Dünyam kararmıştı. Tam her şey bitti dediğim anda apartmanın kapısı açıldı. Dışarıdan gelen ışıkla azıcık aydınlanan karanlık

koridora bir gölge girdi. Tahsin Amca mı? Yok artık! Ya babam geldiyse? Babam bu saatte gelmez. Gölge bir ayağını havaya kaldırdı ve duvara koydu. Böylece Tahsin Amca da, babam da ilk turda elenmiş oldu. Duvara koyduğu ayağıyla bir şeyler arar gibi bir öne bir geriye gidip geliyordu. Bir anda ışıklar yandı. Bir ayağı apartmanı aydınlatan ışık anahtarında, diğer ayağı yerde, İsmet duruyordu karşımda. Ayağıyla yakıyordu apartman ışığını İsmet. İşte örnek bir çete lideri. Adam kuralların dışında, kimseyi umursamıyordu. Milletin eliyle açtığını ayağıyla açıyordu herif. Okul pisuvarına sıçan öğrenci asiliği vardı İsmet'te. Ben ise elimde kutular, evin önünde dikiliyordum.

İsmet ile aramda bariz bir klasman farkı vardı. O Almanya'dan gelen afili çikolataydı, bense mahalle arasında, Kartal araba arkasında kilo ile satılan ucuz bisküviydim. O Galatasaray'ın resmi takım formasıydı, ben okulun naylon eşofman takımıydım. O atari salonundaki büyük atari makinesiydi, ben televizyona bağlanan ve içinde 9.999.999 oyun olduğu iddia edilen, ama taş çatlasa 20 oyunlu karakutuydum. O Tsubasa ise, ben onun tüm gücüyle vurduğu kaleciye doğru karpuz şeklini alarak giden futbol topu bile değildim. Eğriye eğri, doğruya doğru; İsmet Şeytan Rıdvan'dı, bense topu üç kez sektirmekten aciz halı saha kalecisi...

İsmet apartman koridorunda koşmaya başladı ve merdiven demirlerine doğru zıpladı. Böylece merdiven demirlerinin üzerinden atlayıp ilk katın beş basamağını çıkmamış oldu. Evleri dördüncü kattaydı, her katta demirlerden zıplasa yirmi basamak az çıkacaktı. Dedim ya, adam efsaneydi benim gözümde. "Ne oldu lan? Taşınıyor musunuz?" dedi İsmet. "Yok İsmet, biz değil Mete'nin babası yazıhaneyi taşıyacakmış, onun için aldık," dedim. İsmet hiç düşünmedi, omurgadan cevap verdi: "O zaman Metelere götürsene lan, niye eve getirdin?" Ve ardından üst katın demirine tırmandı. Vay arkadaş, karşı çetenin lideri farkında olmadan bana yol gösteriyordu.

İki dakika sonra koluma, bacağıma geçirdiğim kolilerle dayanmıştım Metelerin kapısına. Mete kapıyı elindeki tüp çikolatayla açtı. Ağzı yüzü çikolata olmuştu. Eve gelir gelmez saldırmış dolaba demek ki –ulan ben bunları aç mı bırakıyordum acaba? Mete beni görür görmez Tahsin Bakkal'daki ifadesiz suratını takındı.

"Mete şu kolileri senin odaya atalım, yarın kullanıcaz."

"Bana ne koliden falan, annem öldürür beni, babam dövse yine kısa sürüyor da annem evde."

"Mete bu kolileri taşınıyoruz diye sen istemedin mi bakkaldan? Babanın yazıhanesi için lazım demişsin bakkala. Söyleyeyim mi annene?"

Zavallı Mete, ağzından bir cümle çıkmıştı altı üstü ve sürekli aleyhine delil olarak kullanılıyordu:

"Sen şimdi git, annem Nurten Teyzelere kahve içmeye çıkacak az sonra, o zaman gelirsin."

Karizmam yerlerdeydi, ne yapmam gerektiğini ilk önce rakip çete başkanı, şimdi de işlevsiz çete elemanım söylüyordu. Toplamada sıfır neyse, benim çetemde Mete de oydu halbuki.

"Aşağıdayım, apartman girişinde, annen evden çıkınca in aşağıya haber ver. Yarım saate gelmezsen ben geri gelirim. Biliyorsun yaparım."

En büyük kozumu kullanıp, apartmanın sağına soluna çarpa çarpa yürümeye çalıştım. Acınacak halde aşağıya indikten sonra apartman kapısının yanına kolileri koyup kapı girişindeki merdivenlere oturdum. Apartmanın ışığı yandı, şıpıdık terliklerle biri üst kata çıkıyordu; Nurten Teyzelerin zili çaldı. Şuh kahkahalar atıldı ve otomatik söndü. Karanlık apartmanda bir kapı açıldı ve kapandı. Mete ışıkları dahi açmadan, aşağıya doğru koşar adımlarla geldi ve panikle nefes nefese, "Hadi çabuk, bitirelim şu işi," dedi ve yukarı koşmaya başladı. Sanki metamfetamin üretecek-

tik, altı üstü dandik birkaç koli lan Mete! Aldım tüm kolileri, yani sermayeyi, apartmanın üçüncü katına çıkarttım.

"Yardım etsene lan! Uşağın mı var?" dedim. "Yarın indirirken ben taşırım, ödeşiriz," dedi Mete. Böyle mi olacaktı hep? Hiç hayal ettiğim gibi değildi. İsmet kimseyle ödeşmiyordu, emindim bundan. Otoritem sağdan sıfıra yakınlaşıyordu. Metelerin kapısının önüne geldik. Boncuk boncuk terlemiştim. Kolileri yavaşça serdim kapı önüne. Işığı dahi yakmamıştık. Mete ve ben kapı önünde dikiliyorduk öyle.

"Mete ne oldu lan? Baban mı gelmiş, nedir?"

"Yok öyle değil."

"Açsana lan kapıyı, birinin gelip bizi görmesini mi bekliyorsun?"

"Selçuk, ben anahtarı almayı unuttum. Heyecan yaptım bir an, kaptırdım demek ki kendimi... Hatta annem anahtarını aldı mı, onu da bilmiyorum. Ya annemde de anahtar yoksa?"

"Mete karpuz kadar kafan, fındık kadar beynin var! Ne bok yicez?"

"Hep kendini düşün zaten, asıl ben ne yapıcam? Evden niye çıktım ki, anneme ne dicem?"

"Tamam lan ağlama! Bir yolunu buluruz. Sen şimdi kahveye git, baban kesin kahvededir. Annem evde yok, kapıda kaldım de, anahtarı iste." Lafımı bitirdiğim gibi Mete arkasını döndü ve el yordamıyla karanlık koridorda duvarı bulup duvar dibinden depara kalktı. Hayalini kurduğum çete elemanı tam olarak buydu işte! Sorgulamadan, düşünmeden, emri tekrarlatmadan, bilgisayar programı gibi söyleneni yapan adamlar bütünü, yani tıpkı İsmet'in çetesi gibi. El âlemin kapısının önünde, her yanımda koliler karanlıkta bekliyordum. Mete kim bilir kaç dakikada gelecek, burada beklenmez. Sırtlandım kolileri tekrar üç kat aşağı indirdim. Baldırım bacağım bile terlemişti. Apartmanın merdiven boşluğuna dayadım kolileri. Çıktım dışarı. Apartmanın bahçesin-

deki çardağa oturdum. Mete geliyordu, yanında babasıyla. İyi de babasının ne işi vardı ki yanında? Bu gelişte bir hayır olmadığı kesindi. Bir anahtarı almayı becerememişti herif demek ki. Babası belki kapıyı açar da çıkar diye bekledim çardakta. Beş dakika kadar sonra hem babası, hem annesi hem de Mete çıktı apartmandan. Mete'nin babası bir sigara yaktı.

"Hep sen yüz veriyorsun bu çocuğa hanım! Dengesiz itin teki oldu çıktı."

"Beş dakikalığına Nurten'e kahve içmeye çıktım, Osman, yeminle bak."

"Ulan bu Nurten makarna yapmayı beceremez, iş kahve olunca Kuru Kahveci Mehmet Efendi'ye rahmet okutuyor! Bunun kocası mantı açmayı öğrendi, karı ekmek kesemiyor, ama dedikodu var ya ucunda, kahvede bir numara!" Mete'nin babasından gelen yoğun yaylım ateşine hedef şaşırtmak için, annesi okları Mete'ye çevirdi büyük bir çeviklikle, ortak bir düşman bulup kocasını kendi saflarına çekecekti. Bu, Hayriye Teyze'nin her tartışmadaki taktiğiydi:

"Mete sen niye çıktın evden?"

"Bakkala gittim."

"Ne aldın?"

"Çikolata."

"Hani nerde çikolata?"

"Yedim."

"Bok ye!" diyerek noktayı koydu annesi, ama tek nokta yetmiyordu, üç nokta peşindeydiler ailecek demek ki, babası devam etti, "Oğlum biz senden çikolata mı esirgiyoruz?" Meğer annesi Osman Amca'yı kullanarak duvar pası yapmış, hemen aldı yine topu, teknik vurdu. "Eve gelir gelmez iki tane birden yedi Osman. Yemedin mi lan?"

Bak bak iki tane yemiş Mete!

Mete 0 – Ailesi 1

Mete'nin ailesi sadece puan ya da puanlar almak için çıkmamıştı belli ki maça, Brezilya gibi seyirciye oynuyorlardı, yine cepheden gördüler kaleyi:

"Bakkala niye taşınıyoruz demişsin lan sen? Beğenmiyor musun mahalleni? Bizi mi beğenmiyorsun? Civciv yumurtadan çıkmış, kabuğunu beğenmemiş, ite bak! Depresyona mı girdin, ergenliğe mi giriyorsun, niye yalan söylüyorsun lan esnafa?" diye tüm orta sahayı sıraya dizip yapıştırmıştı doksana Osman Amca.

Tek cümle kurmuştu ve herkes o cümle yüzünden sorguluyordu Mete'yi. Aslında bu benim yüzümdendi, oyuncunun gözüne lazer tutan tribündeki taraftar vazifesi görüyordum müsabakada. Kaleci hamle bile yapamamıştı, top direkten dönmüş olacak ki annesi dönen topa kafasıyla uzandı:

"Konuşsana çocuğum, arkadaşlarını mı sevmiyorsun? Okul mu kötü? Derdin ne? Bu sene derslerin de kötü geldi."

Mete evden neden çıktığı konusunda düzgün bir yalan bulup beraberliği sağlama peşindeyken konu bir anda kötü giden okula gelmişti. Top çizgiyi geçmiş, hakem ikinci kez santrayı göstermişti.

Mete 0 – Ailesi 2

O kadar organizeydiler ki Mete hayran hayran maçı izliyordu. Metin-Ali-Feyyaz gibi geliyordu Mete'nin ebeveynleri, kanattan, cepheden, karambolden, her türlü. Derken heyecansız geçen maçtan sıkılmış top çevirmeye başlamıştı büyükler.

"Ne zaman gelirim dedi çilingir?" diye sordu Osman Amca.

"On dakikaya ordayım demişti," dedi Mete'nin annesi, ama aslında, "valla Osman biliyorum, ben de yıllardır anlam veremiyorum ikimizden böyle bir çocuk çıkmasına, idare et. Bizim de sınavımız buymuş," diyordu.

Derken bir motor yanaştı apartmanın girişine. Alet çantalı iki kişi, indiler motordan. El sıkıştılar Mete'nin babasıyla ve girdi-

ler apartmana. Demek ki tüm anahtarlar evde, demek ki kapıda kaldılar, demek ki Mete bu akşam dayak yiyecek, demek ki benim koli işi yalan oldu. Bir anda gözlerim kamaştı; Fatih Abi arabasını yine arka bahçeye park ediyordu. Yine uzunları yakmıştı. Bir gün birini kör edecek, dur bakalım. Arabayı özenle park etti. Cumartesi günleri biraz erken gelirdi, pazar günü de öğlen babamla Florya Halk Plajı'na yüzmeye giderlerdi. Yani bu araba yarın öğlene kadar park halinde olacaktı. Koştum apartmana, sırtladım kolileri. İtina ile katladım kıvrımlı yerlerinden ve arabanın altına istifledim. Elimi cebime soktum ve eve doğru yürümeye başladım. Odama geçtiğimde yaz tatiline çıkar çıkmaz yatağın altına attığım, kiloyla satılan tatil defterlerinden birini çıkarttım ve yazmaya başladım.

Yapılacaklar Listesi

1) Alet edevat için depo gibi bir yer bul.
2) ...

Şimdilik ikinci madde yoktu, bir taneydi ihtiyacım olan şey. Demek ki net ve ne istediğini bilen bir liderdim. Bu liste zamanla uzayıp gidecekti. Dün yazmaya kalksam ilk madde bile aklıma gelmezdi. Bunlar hep deneyim işte. Yer yatağını çıkartıp serdim yere. Hazır Mete de yoktu, rahat rahat uyudum. Hazır ol İsmet, o çetene almadığın çocuk kendi çetesiyle geliyordu. Hedefi öyle çok büyük değildi, sana Küçükçekmece'yi dar etmek gibi hayalleri yoktu. Şimdilik onu çetene almadığına pişman olman ona yetecekti.

Zor bela olmuştu, ama başarmıştım. Çetemizi kurmuştum. Ben, Mete ve Serkan... Çekirdek kadro... Sırada güçlü olma, yani para kazanma sanatı vardı.

bölüm 2

Para Denilince İlk Akla Gelenler

Bizim evin salonunda kahvaltı yapıyorduk. Annelerimiz de balkona çıkmış kahvelerini içiyorlardı. Aslında bizimki onların kahvaltılarından artan "yazıık atılmasın, bari çocuklar yesin, onlar yemezse köpeklere vericez" denilenler gibiydi, ama takılmıyorduk detaylara. Balkona dikkatlice baktım; annem, Nurten Teyze'nin kahve fincanını açmıştı. Gözü fincandaydı, en az on beş dakika fal bakacaktı. Koştum odama, ilk prototipimi gösterdim Serkan ve Mete'ye. İlk niyet kutumuzdu bu. Niyet, İstanbul'da o yıllarda oldukça popüler olan bir piyango sistemiydi aslında. Lunaparklardaki oyunlardan devşirmeydi. Bir kutu dolusu eşya, oyuncak, ıvır zıvır numaralandırılır, cüzi bir fiyata numara çektirilirdi. Niyet çeken, numarasıyla eşleşen eşyayı alır giderdi. Aslında akranlarımıza niyet ile kısmet arasındaki farkı öğretiyorduk. Herkesin niyeti atariydi, tetristi, ama kısmeti sırt kaşıngacı, bilemedin kalem pil oluyordu. Fazla derin olmayan, üst tarafı açılmış tepsi şeklindeki kutuya bakıyordu Mete ve Serkan. İçerisinde tetrisim, el atarim, fırıldaklarım, babamın el feneri, anneannemin sırt ka-

şıngacı, kullanılmamış kürdanlar, tavla zarları, uzaktan kumandalı arabam, LTT Schaub Lorenz televizyonumuzdan kopmuş kanal tuşları ve bunlar gibi dünya kadar ıvır zıvır vardı. Uzun uzun baktı Mete, kutuya elini sokup bir dişli çark çıkarttı.

"Bu ne?"

"Bizim eski süpürgeyi sökmüştüm, ondan çıktı."

"Kim ne yapacak ki bunu?"

Serkan suskunluğunu bozdu. "Bize ne? Ne yaparlarsa yapsınlar, biz paramıza bakalım."

"İyi de almazlar ki bunu," dedi Mete.

"Mete," dedim. "Onun ne olduğunu üçümüz biliyoruz, bir de Beko yetkili bayisi. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Her şey diyebiliriz onun için."

"Kandıracak mıyız insanları?" diye ağlar tonda, duyarlı çizgi film karakteri gibi alt dudağını titreterek atıldı Mete.

"Mete, sakız alınacak paraya niyet çekiyorlar, uzaktan kumandalı uçak maketi mi verelim o paraya? Çeteyiz oğlum biz, döve döve de almasını biliriz ellerindeki parayı, ama isteyerek vermeliler, anlıyor musun beni?" diye atıldım. Anlıyor muydu beni?

"Peki, niye gelip bizden niyet çeksinler ki?" dedi Mete.

"Bak kutuda tetris var, araba var, Serkanlara gideriz Serkan'ın oyuncak trenini alırız. Senin legolarını alırız. Düşünsene bir sakız parasına bunları alabilecekler, hepsi gelecek."

"Ben vermem treni," dedi Serkan. "Vereceksin," dedim. Dan dun gidiyordum, burada oyun oynamıyorduk!

"Çıkıyorum çeteden," dedi Serkan. Sandalyeye ters oturdu arkasını döndü bize. Yüz yıllık ev tesisatı gibi çete kurmuştum. Bir yeri onarıyordum, diğer yerden patlak veriyordu.

"Ulan öyle değil, hiçbir zaman yazmayacağız onları kuraya. Kura çekildiğinde, içinden hep fındık çıkacak, dört tane fındık çıkacak, evdeki bozuk eşyalar çıkacak göt! Diğerleri hep görüntü sadece."

"O zaman trenin sadece kutusunu getiririm."

"Tamam anlaştık, içine ağırlık yapacak bir şeyler koy da getir," dedim. Ne olur ne olmaz. O trenin başına bir iş gelse sadece Serkan değil, Serkan'ın yapımında emeği geçen annesi dahil bayağı bir insanın canı yanardı.

"Şimdi eve gidin çer çöp ne varsa toplayın. Biraz para kazanalım, akşam atari salonuna gider Kaptan Komando'da oyun bitiririz."

Serkan ve Mete'yi anneleri bizim evdeyken yolcu ettim. Hazır evlerinde kimse yokken toplayabildikleri kadar eşya toplarlardı. Hemen uygun bir mekân düşünmeye başladım; tren istasyonu çıkışı, cuma pazarı, yazlık sinema önü, sahil, otobüs durakları, bakkalın önü... Çok fazla yer vardı, ama bizim için en önemlisi güvenli bir yer olmasıydı. Ana babaları olmadan nereye gidiyordu ki bu piçler?

Akranlarımın tek başlarına gittikleri yerler... Okul olmazdı, okullar kapalı. Açık olsa da bunlarla giremezdik zaten okula, film başlarken biterdi. Belki çocuk parkı... Ama o da bize yakışmazdı. Parka gitmiyoruz biz, çetemiz var çocuk gibi kaydıraktan kayamayız. Böyle böyle düşünürken artık ne kadar safiyane bir hisse kapıldıysam fazla sürmeden bulmuştum mekânı! Kuran Kursu'na götürecektik niyet kutusunu! İstediğim şartları bir arada sağlayabilen daha uygun tek bir yer yoktu mahallede. O yaşta din üzerinden para kazanacak olmak günah bile olmayabilirdi hem, daha buluğ çağına girmemiştim neticede. Kursta imam hariç hiç yetişkin yoktu; dahası önceden bolca gitmişliğim, tüm cüzü bitirip Kuran'a geçmişliğim vardı; hâkimdim yani mekâna, deplasmanda hissetmeyecektim kendimi. Aksi bir durumda kaçış yolları hazırdı, dayak yeme ihtimalinin de nezaketen daha düşük olduğu bir mekândı üstelik. Hazır imam değişmişken ben cüzümü alırım en baştan başlarım, hem konsantrasyonum da bozulmaz, kendimi

işime veririm diyerek bağladım olayı. Seri ve mantıklı düşünmüştüm. Bir çete liderinin ihtiyaç duyacağı en değerli şeyi, yani özgüvenimi geri almıştım, emanet olarak bıraktığım kendi ellerimden.

Şimdi olayı şova dönüştürüp ailelerin de takdirini kazanma vaktiydi. Kutuyu zulalayıp koştum balkona. Balkona çıkar çıkmaz hipnotize olmuştum adeta. Masanın üstünde bir tepsi içi boş, kızarmış hamur bana bakıyordu. Ne de güzel kokuyordu be nimet! Ulan evlatlarınız içeride kahvaltı yaparken bayat ekmekleri dayayın, kendiniz kuşluk esintisine karşı mis gibi kızarmış *bişi*lere konun. Bu kızarmış hamura neden "bişi" denir onu da bilmezdim. Adını koymaya üşendikleri "bir şey" olduğu için mi? "Pişiyor"un kısalarak geldiği son nokta olması mı, artık her neyse bilmiyorum. Zaten adı bişi mi, pişi mi onu da bilmiyorum. En afili yiyecekti benim gözümde, onu biliyordum.

"Annecim, benim cüzümü gördün mü?" diyebildim gözümü hamurlardan kaldırmadan.

"Ne cüzü? Sen Kuran'a geçmedin mi?" diye konuya ve geçmişe hâkimiyetini tek cümleyle sergiledi annem. Topu çıkarmam lazımdı, öyle bir şey demeliydim ki hem gol, hem penaltı olmalı, komşu teyzeleri de aynı anda aradan çıkarmalıydım.

"Geçtim, ama unuttum ben anne. Baştan bir bakayım, güzel güzel çalışayım, hatta böyle evde olmaz ben en iyisi kursa gideyim," diyerek kamu spotu gibi konuştum. Fazla iyimserlik dikkat çekiyordu, ne var ki ben o yaşa bu detayı bilmiyordum...

Mete'nin annesi girdi hemen araya, söze başlamadan az önce yediği bişi sebebiyle parmaklarını bir emdi. İçim çekildi, artık ne kadar güzelse nimet, parmak yalatıyordu. Sonra, "Ne güzel valla, ben daha bizim oğlanı bakkala gönderemiyorum. Komşunun çocuğunu bakkala yollayıp para üstünü veriyorum. Seninki kursa bile kendi isteğiyle gidiyor," diyerek topu istediğim yere yollamıştı. Sonra ne olduysa, basiretim bağlandı ve dayanamayıp girdim araya:

"Her zaman da para üstü kalmıyor ama!" diyerek en söylenmeyecek şeyi yine en başta söyledim, takım atılan ara pasla depara kalkmışken topa basıp etrafına bakan Rıza gibiydim. Annem hemen topu çalıp kontratağa kalktı:

"Ha sen bizimkini mi gönderiyorsun? Ben de bunu bakkala gönderemiyorum, Mete'yi gönderiyorum. Mete yoksa Serkan'ı."

Bastılar kahkahayı. Bire birde yakalanmıştım, yiyecektim golü çaresiz.

"Serkan da hiç gitmez bakkala. Kendi eviniz için gitmeyin, böyle şeytanlık yapıp birbirinizin ailesinden para söğüşleyin. Çete misiniz lan siz?" dedi gülerek Serkan'ın annesi. Golü atmak ona nasip oldu, ben ise Avrupa maçında kırk yılda bir organize atağa kalkan, yediği ilk kontrada da topu ağlarında görerek yıkılan Türk takımı gibiyim; durduk yerde, oracıkta kabız oluyordum. Bağırsaklarım düğümleniyordu. Ağladım ağlayacaktım. Kadın çete olduğumuzu çözdü.

"Siz de kendi evlatlarınıza para üstünü çok görmeyin o vakit!" diye isyanımı basıp, masadan bir bişi kapıp, koştum odama doğru. Arkamdan seslendi Mete'nin annesi, gol olan topa bir daha vuruyordu:

"Mete'yi de al kursa giderken. Belki hoca ikna eder sizi sünnet olmaya," demesiyle bastılar kahkahayı ardımdan...

Ardıma bile bakmadan odama koşup kapıyı kapattım. Arkasına sandalye dayadım, attım kendimi yatağa. Neden "sizi ikna eder" dedi? Demek ki benim mahremimden haberi vardı. Sünnet olmadığımı, sünnetten korktuğumu biliyordu. Annem neden benim özelimi arkadaşlarına anlatıyordu? İsmet sünnetsiz olsa kim takardı ki İsmet'i? İsmet güçlü, çünkü adam o, sünnet bile olmuş. Ne olması lan, sünnetli doğmuş! Peygamber sünneti vardı herifte! Düştüğüm duruma bak! Kahvaltılarda mevzusu edilecek şeyler miydi bunlar? Ben sünnet için en doğru zamanı bekliyordum, hazır hissetmiyordum belki.

Elimdeki kocaman kızarmış hamuru iki lokmada yiyerek hırsımı hamurdan çıkarttım. İçimde fırtınalar kopuyordu.

"Fırından hamur alıp kızartan bir annenin oğluyum ben! Bu toprağın sesiyim, arka bahçenizde tek başına top sektirmeye çalışan, ama üçten fazla sektiremeyen eşofmanlı çocuğum, çekinmeden bakkala gönderip artan bir lirayı gözü kapalı vereceğiniz mahallenizin ferdiyim, samimiyim, içtenim ama sünnetsizim lan! Ne yapayım? Beni böyle kabullenin. Olmaz mı?" diye ağladım.

Sinirden hıçkırarak ağlamak sinirimi daha da bozuyordu, ama kendime hâkim olamıyordum. Ağlamak bir kısırdöngü olmuştu, üzüntüden değil, sinirden stresten ağlıyordum. Serkan'ın annesini dövemeyecek olmamdan, Mete'nin annesinin arsızlığından, kendi annemin ispiyonculuğundan dingildeyen sinirler, hıçkırıklarla ağlama şekline dönüşüyordu. Derken bir gayretle niyet kutusunu buldum, cüzü buldum. Ağlamam kesildi kesilecek, ama hıçkırık hiç azalmıyordu, konuşamazdım bu şekilde, biliyordum. Odamda hıçkırığın geçmesini bekliyordum, ama geçmiyordu. Galiba hıçkırık ile ağlama birbirinden bağımsız başlayan, iki ayrı vücut coğrafyası olayıydı. Bendeki hıçkırıklı ağlama değil, ağlarken tutan hıçkırıktı demek ki. Çaresiz hıçkıra hıçkıra, elimde kutu çıkıverdim evden.

"Oğlum tamam, ağlama yeter," diyen annemin sesi ardımdan geldi.

"Ağlamıyorum be! Niye ağlayayım hıçkırık tuttu! İki ısırıkta yuttum bişiyi. Su ver!" diye ünledim ve bir müddet hıçkıra hıçkıra bekledim kapıda. Gelen giden yok. Ayakkabılarla mutfağa girip sürahiyi diktim kafama. Geçmiyor hıçkırık. Mutfakta ayrı bir tabakta beş altı tane daha bişi var, attım onları da kutuya. Mete ve Serkan'ı da alıp, çeteyi tamamlayıp kutudaki bişileri yiye yiye yolunu tuttuk kursun. Mete elindeki bişiyi hızlıca ısırıp, kutudaki son bişiye göz koydu o sırada. "Geç kalıyoruz lan koşun!" diye-

rek koşmaya başladım. Son bişiyi kurtardım Mete'den. Adamdan yemek kurtarmak, soyguncudan rehine kurtarmak gibi bir şeydi. Koşarken fark ettim; Mete'nin kucağında bir paspas vardı. Evlerinin sokak kapısının önünde duran çiçek desenli paspası niyete katmak için kapmıştı Mete. Koşarken paspas Mete'nin sağına soluna çarpıp toz çıkartıyordu, mahallede sinek ilacı sıkan arabalar gibi arkamızda toz bulutu oluşturarak koşmuştuk camiye.

Ellerimiz ağzımız yağlı yağlı girdik kursun kapısından. Aziz Hoca yoktu, yerine oğlu Remzi okutuyordu. Remzi bir gün babasından rızkın ticarette olduğunu duymuş (sanırım vaazda), olanca gücüyle ticarete atılmıştı. Araba pazarlarına gidiyor, ikinci el araba alıp satıyor; cami derneğinin camlarına kiralık ve satılık evlerin ilanlarını asıyor; dernekte dini kitaplar satıyordu. Bildiğin kendi ayakları üzerinde durmaya başlamıştı. Biz içeri geçince bizle göz teması dahi kurmayıp boş sıraları işaret etti. Herkesin gözü elimizdeki kocaman kutudaydı. Boş bir çizgili defter sayfasına "NİYET KUTUSU" yazıp sayfayı yara bandı ile kutuya tutturmuştuk. Baktı ki biz içeri geçmiyoruz, Remzi kaldırdı kafasını, göz göze geldik.

"Geçin oturun, ne bekliyorsunuz?"

"Aziz Hoca yok mu?"

"Nikâh mı, cenaze mi?"

"Allah ikisini de gecinden versin."

"Ne yapacaksınız oğlum hocayı?"

"Bakmaya gelmiştik," dedi Mete. Ah be Mete! Sen konuşmadan önce zaten yan yatmıştık, ama henüz batmamıştık.

"Ben sizin ananıza babanıza bakmaya geliyor muyum lan?"

"Yok yani, ihtiyar ya adam." Ya Mete bir sus Allah'ını seviyorsan. Girdim hemen topa:

"Bir ihtiyacı var mı diye, ara sıra bize camiyi temizletir de." Bir yönüyle kıvırmıştım.

"Babam rahatsız, sağ olun."

"Geçmiş olsun," dedik üçümüz de sırayla.

Hâlâ dikiliyorduk. Mete omzunu duvara vermiş, Serkan da girişteki masaya kıçını dayamıştı. Bense elimdeki kutuyla öylece bakıyordum Remzi'ye. Galiba bakıyorum diye o da bana bakıyordu. Gözümü kaçırdım. Mete ile göz göze geldik. Niyeyse o da benden gözünü kaçırdı. Durakta otobüs bekleyen, birbirini tanımayan insanlar gibiydik; birbirimizi kesiyorduk, ama göz göze geldik mi bakış kaçırıyorduk.

"Oğlum ya girin, ya çıkın! Ne duruyorsunuz orda?"

"Aziz Hoca bu saatlerde ara verirdi, teneffüs gibi. Onu bekliyoruz biz."

"Derse girmediniz ki teneffüsü bekleyesiniz! Yok teneffüs falan, bitince çıkacak herkes, geçin oturun."

"Kaçta biter?" diye omurgası yardımıyla bir soru daha yöneltti Mete.

"Bir saat sürmez."

"Tamam o zaman. Allah zihin açıklığı versin," deyip çıktım dışarı. Peşimden de Serkan ve Mete geldi. Dışarıdaki küçük duvarın üstüne kurduk niyet kutusunu. İçinde rakamlar olan kavanozu tekrar kontrol ettik. Tren, lego seti, tetris gibi değerli eşyaların içinde olmadığından emin olduk. Paspasın orada olduğundan kesin emin oldum. Remzi çıktı dışarı. Göz temasından kaçındım. Mahallenin tüm çocukları doluştu niyet kutusunun başına. Niyet kutusunun mucidi ve işletmecisi olarak selamladım herkesi.

"Satılık mı bunnar?" diye ilk potansiyel müşterim girdi konuya.

"Yok, kura ile," dedim.

"Kura ne kadar?"

"50 kuruş, sakız parasına."

"Bu bişi de kurada mı?"

Son bişi öylece duruyordu kutuda. Unutmuştuk onu.

"Bişi satılık, 1 lira."

"Niye bir tek bişi satılık?"

"Soğumasın, bayatlamasın diye."

"Ben bişiyi alıyorum, içecek var mı?"

"Büfe mi lan bura? Al bişiyi siktir git."

15 dakika! 15 dakikada niyet kutusundaki tüm ıvır zıvır boşalmıştı. Hatta hileyi anlamasınlar diye kuradaki kâğıt sayısı azalınca, başka mahallelere de gidecez diyerek kaçtık mekândan.

Mete heyecanlanmıştı. "Oğlum çok para kazandık lan!"

"Sayalım mı?" dedi Serkan ellerini ovuşturarak. Mete de, Serkan da etkilenmişlerdi. Hayatlarında ilk defa para kazanıyorlardı tabii veletler.

"Eve gidince sayarız, bu daha ne ki?"

"O değil de bişi iyi gitti ha. Bişi mi satsak?" dedi Mete. Varlığının çete için bir yük, aleni bir tehdit olduğunu vurguluyordu aslında. Ondan zor bela kurtardığım bişiyi övüyordu.

"Bişi çok yer kaplıyor. Sigara böreği yaptırayım yarın, onu da niyete koyarız," diyerek konuyu bağladım.

Liderlik apayrı bir konu, 40 lira paramız var. Bayağı bayağı para yani. Hem de bir günde kazanıldı. Bir çete lideri olarak eşit dağıtsam olmaz, kendime çok alsam haksızlık etmiş olurum. O nedenle masraflar adı altında, tamamen kendi uydurmam olan bir ayrı kalemimiz var. İşte kutudur, bişi için hamurdur, kırtasiye masraflarıdır, kutudaki bazı ıvır zıvırların satın alınmasıdır diye uzun uzadıya anlattım bizimkilere. Pek bir kafalarına yattı. Yatacak tabii; beyin gücü bende, icraat bende, risk bende, biraz fazla almışsam ne olmuş?

Haftada iki gün niyete çıkar olduk. Pazartesi ve perşembe. Aradaki günlerde de bir sonraki niyetin malzemelerini tedarik

ediyorduk. Her şeyi paraya çevirebiliyordum; bitmiş çakmaklar, bozuk ya da atılacak saatler, eski gazeteler, bozulan ev eşyalarının motorları, pişik pudrası, annemin kuşlara vermek için ayırdığı bayat ekmekler... Hatta babamın eskiyen pantolonunu bile niyete katmıştım. Tek sorun Mete'ydi. Kafası bir türlü almıyordu niyete konulabilecek malzemeleri. Evlerinin camı mı kırıldı? Bir parça kırık camı alıp eline geliyordu, bunu da niyete koyalım diye. Kestiği tırnaklarını peçeteye sarıp getirmişliği vardı. Günü geçmiş gazeteleri bile balya yapıp niyete koyalım diye tutturuyordu. Evdeki depozitosuz şişeleri poşetleyip kapıma dayanıyordu. Adam niyet kutusu ile geri dönüşüm kutusu arasındaki farkı bir türlü anlamıyordu.

Mete'ye rağmen, niyet işi rutine girmişti. Birkaç hafta sonra artık paramız vardı ve çetemiz güçleniyordu. Evdekilere bu paranın nereden geldiğini çaktırmamak için hiç göz önünde harcama yapmıyordum. Herkesi de sıkı sıkı tembihlemiştim, "Bu parayla sadece yiyecek alın. Onu da Kadir Bakkal'dan alın, Tahsin'e evdekilerin veresiye borcu var, kıllanmasın adam." Sanki ben bunu dememişim gibi, biri pazardan forma alıyordu, diğeri ihaleyi arttırıp çivili krampon ve kaykay alıyordu... Hayır, anne babaları hiç mi sorgulamıyordu arkadaş! Onlardan daha çok düşünüyordum evlatlarını! Orta sınıf aile çocuklarıydık hepimiz ve ailemizin bize doğum günlerimizde bile almaya gücü yetmeyecek ne varsa alıyordu çete elemanlarım.

Para kazandıktan sonra alınan şeyler arasında en gıcık olduğum ise civcivlerdi. Serkan'ın dört, Mete'nin altı tane civcivi vardı. Biz dişimizden tırnağımızdan arttırarak para kazanalım, gidip civciv alsınlar. Bir civciv furyasıdır gidiyordu renk renk. Civciv satanlarda da bizim yolu bellemiş, cuma çıkışında açıyorlardı dükkânı. Belirlediğim doğru strateji, ticaret hayatında uygulanmaya başlanmış, beni de salakça bir gurur kaplamıştı bir yandan.

Diğer taraftan bakınca ise, ulan İsmet'in üç tane kurt köpeği vardı, biri ölmüştü dişini taşıyordu boynundaki kolyede. Ölü hayvanın dişini çekip kopartıyordu herif. Çetesindeki kıdemli üç üyede de o kolyeden vardı. O kolye İsmet'in çetesinde rütbeli olmanın nişanıydı. Kendi hiyerarşik sisteminde apolet uydurmuştu herif. Biz ise civciv besliyorduk. Hayır, o kadar da güzeldi ki bu küçük yaratıklar... Niyet için kutu aradığımız yetmiyor, bir de bunlar için kutu arar olmuştuk. Mete'nin babası da anlamsızca gaza gelip, kutuya ampul takarak hayvanların büyümesini hızlandırmıştı. Civciv sebebiyle yeraltı organizasyonundan, besiciliğe geçmek üzereydik. Üstelik civcivler herkesin yumuşak karnıydı, sevimli gösteriyordu bizi. Sevimli falan değildim ben! Tehlikeli ve tekinsiz biri olmam lazımdı benim. Ama olamıyordum işte!

Niyet kutusu bayağı mesleğimiz olmuştu. Pazartesi ve perşembeleri, aramızda sözleşmeden sıkı bir kahvaltı yapıp, cami bahçesine gideceğimiz için özenli giyinip (şort atlet giymeyip), işe gider gibi çıkıyorduk evden. Tezgâhımız işliyordu, Merkez Camisi yerine bizim camiye kursa gelen çocuklar vardı sırf niyet çekmek için. Belki çok büyük hayra vesile oluyordum. Bilmeden acayip sevap kazanıyor olabilirdim, belki o çocukların arasından hafız çıkan bile olmuştur. Çeşme yaptırsam bu kadar sevap kazanamazdım belki.

Her şey de güllük gülistanlık değildi elbet. Sağda solda söylentiler yükselmeye başlamıştı. Niye kimseye legolar, tetrisler, takla atan arabalar çıkmıyor diyordu meraklılar. Söylentileri durdurmamız lazımdı. İlk niyet gününde buna bir el atmalıydım. Ufak bir hile ile birisi yoldan niyet çekenlerin arasına karışsa ve kuradan küt diye oyuncak treni çekse tüm şüpheler bitecekti, ama nasıl? Nasıl denk gelecekti o kişiye o kura? Kenarını kıvırsak? Ya bizim elemandan önce birisi çekerse o kurayı, tren de ona çıkarsa, zaten sadece kutusu vardı. Rezillik üstüne rezillik. Ben borsaya

bildirilecek işlem hacmine sahiptim o zamanlar, ama tek hatada tüm ticari hayatım biterdi. Hemen MacGyver olmalı, acilen don lastiği kıvamında bir aparattan çözüme ulaşmalıydım. Fikirler hızla gidip geliyordu. Kavanozun en dibine ufak bir yapıştırıcı yardımıyla sabitlesem olur muydu? Kavanozu karıştırınca dağılmazdı hem, ama o da tehlikeliydi, birisi illa ki en diptekini çekeyim diyecekti. Peki ya o kişinin eline kendi niyet kâğıdı varsa? Elini niyet kavanozuna sokup kâğıt seçmeden avucundakini çıkartsa? Evet, buydu olay!

Evin salonunda anne ve babam Parliament Sinema Kulübü'nün sunduğu filmi izlerken, ben planımı kuruyordum.

Öncelikle bu işte suç ortağımız olarak rol yapacak kişiyi iyi seçmeliydik. Bir kere bu mahallede oturmamalı, yani kimse onu tanımamalıydı, yarın öbür gün küsersek yumurtlayabilirdi. Bizden küçük olmalıydı, yoksa hemen evdekilere ispiyonlardı. Hem başını ezebilmeliydim hem de uzakta oturuyor olmalıydı. En küçük dayımın oğlu Yunus, aklıma gelen en kusursuz isimdi. Kuzendi en nihayetinde, ben de onun bir sürü pisliğini biliyordum, ispiyonculuk da yapamazdı.

Fakat bir sorunumuz vardı, Yunus Avcılar'da oturuyordu. Henüz 7,5 yaşındaydı, o kadar mesafeyi tek başına gelme olanağı yoktu. Ağzımda emmek suretiyle işkence ettiğim portakalla doğruldum yattığım yerden. Babam büyük bir merakla televizyona kilitlenmişti, annem meyve tabağındakileri üleştiriyordu. Balkonda yediğim kontratak golünün etkisi geçmişti tabii, yeni bir atağa kalktım; bu sefer Barcelona gibi ufak ufak pas yaparak ama...

"Anne Ramazan Dayımlara gitsek ya? Hiç gitmiyoruz," diye akraba sömürüsüyle girdim konuya. Nereye varacağını tahmin etmeleri mümkün olmadığından rahattım.

"Ailenin en küçüğü o, biz her bayram her bayram ayağına

gidiyoruz! Çok görmek istiyorsa kardeşini, o gelsin," diyerek annem topu taca attı.

"Yunus'la oynardım ya!" dedim, acındırma yoluna sapmıştım hemen.

"Oynama onunla. Neslihan söyledi, hâlâ o siliyormuş Yunus'un götünü. Daha götünü yıkayamıyor, hastalık bulaşır. Elinden bir şey yeme onun. Oyun oynama onla," diyerek annem mevzuyu çok farklı bir yere çekmişti.

"Ben kimsenin elinden bir şey yemiyorum ki," dediğim sırada annem ağzıma bir dilim daha portakal koydu. Bilerek yapıyordu, yemin edebilirdim. Mecaz kullanmadan, doğrudan lafımı yediriyordu bana. Ben annemin ağzıma soktuğu portakalı dişlerken o bıyık altından gülüyordu. Annem hükümdarlığı altındaki insanları oturduğu yerden, sadece ellerini oynatarak Pazar Konseri'ndeki şef gibi idare ediyordu. Ne isterse onu çalıyorduk bir şekilde. Asıl çeteyi annem kurardı istese.

Peki, nasıl yapacaktık bu Yunus işini? Çete iyice ayağa düşmüştü. Götü boklulardan medet umar olmuştuk.

"Yine de abla yüreği işte, dur bir arayayım şunları, ne yapıyorlar, yeni bebekleri oldu hem, iyidir inşallah çocuk," diyerek telefona koştu annem.

Babam az ve öz konuştu:

"Söyle Neslihanlara, çocuğu Yunus'un kucağına falan vermesinler. Sevdirmesinler hatta. Küçücük çocuk hastalık kapar," dedi ve kıs kıs gülmeye başladı.

Annem aradı dayımı. Kinayeli, bol iğneli, laf sokmalı başlayan telefon konuşması yerini kahkahalara bıraktı. Ertesi akşam dayımlar bize geliyordu. Ulan akşam gelecekler de ne olacak? Bana sabah lazımdı Yunus.

"Yunus bizde kalsın anne, kursa gideriz sabah hem," diyerek şansımı zorladım.

"Salonda yatmasın ama, Selçuk'un odasında yatsın," dedi babam. Ne dediği önemli olmasa da konuyu bağlamıştı babam. Bu detayı da çözmüştüm.

Ertesi akşam dayımlar geldiğinde yemeğin ardından Yunus'u alıp Mete ve Serkan ile tanıştıracaktım. Umduğum gibi olmadı. Dayım yemekten sonra Yunus'la Selçuk güreşsin diye tutturdu. "Yeni yemek yedik, elini yıkasın. Bol bol da sabunlasın," dedim. Kısa bir sessizlik oldu, anlamışlardı galiba. Yunus elini yıkayıp geldi. Güreştik Yunus'la, güreştik diye *simple past tense* kullanıyorum, çünkü dakikası dolmadan almıştım aşağıya Yunus'u. Zaten yarı kilomdaydı. Dayım hırs yaptı, bir daha diye tutturdu. Yunus'un eli kaymış meğer. İyi dedik, bir daha tutuştuk, yine devirdim. Üçüncü seferinde baktım olmayacak biraz oyalandım. Filmlerdeki gibi ilk önce yeniliyormuş gibi yaptım, dayım iyice gaza gelince devirdim tekrar Yunus'u. Ulan resmen Tosun Paşa'daki güreş sahnesini yaşıyorduk. Dayanamayıp iki tane de yumruk çaktım, tribünlere koşup annemlere doğru dizüstü kaydım bir de, "Nasıl koydum, ama nasıl koydum," diye de bağırdım. Babam hemen gaza geldi çak yaptı, çaktım bir tane. Baba oğul şer odağı gibi seviniyorduk. Babam daha da çirkinleşti, omzuna aldı beni evde koşmaya başladık. İşin rengi değişiyordu.

İçimden, "Bu çocuğu da yerden yere çalıyorum, ama inşallah gücenmez. İşim var çocukla benim. Yenilse miydim ya?" diye geçirdim. Ben bunları düşünürken dayım iyice gaza geldi, benimle güreşmek istedi. Allah'tan sorumluluk sahibi bir ailem vardı, gülüp geçtiler bu duruma, ama niyeti ciddiydi dayımın, gözlerinden okuyordum. "Yunus senden iki yaş küçük, erkeksen gel benle güreş," diyordu. Benden yirmi beş yaş büyük adam Yunus'la aramdaki yaş farkına takılmış, bana meydan okuyordu. Yalan yok,

tırsmıştım biraz. Baktı ki benden hayır yok, babamı kaldırdı ayağa, "Hadi güreşek Eko," diye yeni bir perde açtı geceye dayım.

"Yenilen pehlivan güreşe doymazmış Ramo. Az önce tavlada çift mars aldım oyunu, şimdi de güreşte mi yenilecen," diye verdi gazı babam, verdi gazı. Ah be baba... Dayım soyunmuş, kumaş pantolon, üstünde beyaz atlet ısınmaya başlamıştı evin salonunda. Halıda şınav, mekik çekiyordu. Babam da dayanamadı soyundu.

Annem, babama kaş göz işareti yapıyordu. Bizim evdeki tek aklı başında insan annemdi galiba. Babama çektiysem işim vardı benim.

"Ya hanım, Ramo Selçuk'a niyetlendi araya girdin anladık, benle güreşmek istedi, yine araya giriyorsun. Adam yanıyor, biriyle güreşmeden durmaz. Benle güreşmezse Neslihan'la güreşecek akşam. Kadın lohusa yahu, caiz değil. Bırak çalayım şunu yere!" diye daldı olaya...

Çaldı da. Ama öyle böyle değil. Deve bağlama diye bir hareketle, başlar başlamaz sırtına aldı, başladı döndürmeye adamı havada. O kadar çok döndüler ki, takip ederken benim de başım döndü. Yunus başladı ağlamaya. Çocuğu güreşte üç kere devirip iki yumruk çaktığım yetmemiş gibi, babam da babasını evirip çeviriyordu. Mevzu nerelere gelmişti Allah'ım, ben nasıl işbirliği yapacaktım artık bu çocukla? Üstelik bir de üçkâğıtçılığa ortak edip sır verecektim...

Babam bir anda sırtındaki dayımı fırlattı üçlü koltuğa. Dayım hemen ayağa kalktı, babama doğru hamle yapmaya yeltendi, ama ancak üç adım atabildi, üçü de çarpık çurpuk. Başı döndüğü için üçüncü adımda kapaklandı yere. Yunus öyle bir ağlıyordu ki, akla zarar ziyan. Yunus ağlayınca bebek de ağlıyordu. Neslihan Yengem de, "Sütten kesilicem, sütten kesilicem," diye ağlamaya başlamış, ev bir anda cehenneme dönmüştü. Babamsa işi iyice eğlenceye vurmuş, yerde yatan dayımın başına dikilip ona

kadar sayıyordu "Bir, iki, üç..." Annem hemen kolonya getirdi. Dayımın bileklerini ovuşturup, kolonya koklattılar. Dayım, "Bu sayılmaz tam ısınamadım ondan oldu. Biraz daha şınav, mekik çekeyim bir daha güreşeceğiz," dedi. Annem gecenin ilk emrini bana verdi, işler karışıyordu:

"Al Yunus'u, çıkın dışarı oynayın. Bebek var evde, ağlayıp duruyor bu."

Ben, "Tamam, anne," deyip Yunus'u dışarı çıkartırken dayım şınav çekmeye başlamıştı bile. Babam hâlâ dayımı dolduruyordu:

"Kız şınavı çekme, göğüs yere değmeyecek sayılmaz bunlar. Askerlik yapmadın mı oğlum? Çürük müydün sen?"

Yengem yalvarmaya başladı dayıma: "Ramazan, Allah'ın adını verdim tamam, yeter."

"Bırak Neslihan, iyice yorsun kendini de duvardan duvara çalayım şunu," deyip eğlencesine eğlence kattı babam. Babamı hayatımda ilk kez o kadar mutlu görmüştüm, keyiften dört köşeydi.

Yunus'u çıkarttım bahçeye.

"Babamı dövdüler," diye diye ağlıyordu çocuk.

"Babanı dövmedik oğlum. Babamla baban güreştiler sadece."

"Koltuğa fırlattı, güreşte var mı öyle şeyler? Çevirdi çevirdi sonra fırlattı herif."

"Var oğlum, rahat ol. Herif merif diye de konuşma babam lan o benim. Ağzını burnunu kıracam o olacak! Gel Serkanlara gidelim, atari oynayalım," diyerek hızla konuya girdim.

"Vallaha mı? Uçaklı oyun var mı?" diye sorunca anladım, tavlamıştım Yunus'u.

"Var var," dememle timsah gözyaşlarını sildi Yunus, atariyi duyunca babasını unuttu gitti. Bu atari güzel bir şeydi galiba. Çete işleri için kullanılabilirdi. Adama babasını bile unutturuyordu.

Serkanların kapıyı çaldım. Yine ablası açtı.

"İyi akşamlar çocuklar, hayırdır?"

"Serkan'ın haberi var, atari oynayacağız biz."

"Atari salonuna döndü ev, geçin içeri. Karnınız aç mı?"

"Çok aç değil."

"Getiriyorum bir şeyler, geçin siz."

"Madem yaptın bir hayır, tut bacağından ayır; çay da demle içeriz," dedim. Yüzsüzlük bende baba mesleği, ne yapaydım?

Serkan ve Mete yine oyun oynuyorlardı. Biz de gelince dörtlemiştik odayı. Ablası da haklı, bayağı bayağı atari salonuna dönmüştü ev. Yunus'u tanıttım, olayı anlattım. Yunus başlarda ürkse de iki el uçaklı oyun oynamak koşuluıyla teklifi kabul etti. Ertesi sabah dediğimiz saatte gelecek, avucunda sakladığı "Tetris" yazan kura kâğıdını çaktırmadan kavanozdan çekmiş gibi yapacaktı. Eve gelince de alacaktım tetrisi. Bitti gitti. Serkan ve Mete olayı büyüttüğümü düşünüyordu. Kimse parasını geri istememişti, kimse bir daha kura çekmemezlik etmemişti sonuçta. Ufak bir söylentiydi. Ama Aziz Hoca'nın geçen yaz kursta dediği gibi, "Bir bardak sütün içine bir damla sidik damlatsalar içer misiniz? İçmezsiniz. Ama bakın koskoca bardak süt var, içinde de sadece bir damla sidik var. Yine de mideniz bulanır. Çünkü süt saflığını kaybeder." Aynen aktardım çete üyelerime. Kusursuz olmamız lazım dedim. Tabii Aziz Hoca bunu o kadar başka yerlere bağlamıştı ki kursta, ben işime gelen kısmı aktardım. "Biz sütüz," dedim, "bir damla bile sidik olmamalı içimizde."

"Ne olacak lan bir damla sidikten, ben içerim," dedi Mete. "Süt içmiyorum ben normalde, süt değil de atıyorum kola olsa, ben de içerim," dedi Serkan.

Yunus'a sormuyordum bile. Taharet bilinci sıfıra yakındı.

"Oğlum olayın özüne odaklanın. Kimse kıllanmasın. Emin olun, önemli," dedim. Ama benim de kafam gitti, galiba ben de içerdim ne olacaktı ki? Bir damla? Hele hele süt değil de kola olursa asitli asitli fark etmem ki diye düşünürken yakaladım ken-

dimi. Toparlandım, eve götürdüm Yunus'u. Ertesi gün işe gidecekti, dinlenmesi lazımdı.

Eve gittiğimizde babamla dayım bu sefer bilek güreşi yapıyordu. Dayım her spor dalında şansını deniyordu anladığım. Babam yine yendi dayımı.

"Benim sağ kol güçsüz, solağım ben, gel sol elle yapalım," dedi dayım.

"Sol elle yapacaksak sen iki elini kullan Ramo. Ben de solağım," dedi babam. Gerçekten de solaktı. Dayım kendi kalesine çekmişti şutu. Babam şova kalkacaktı belliydi. Olacakları görmesin diye hemen odama götürdüm Yunus'u.

Kendime yer yatağını açtım hemen, Yunus'a da kendi yatağımı verdim. Çete üyem değildi sonuçta, benden yüksekte yatabilirdi. Dayımla babam evin koridorunda koşup koşup kim daha uzağa atlar yarışmasına geçtiklerinde uyumuştu Yunus. Babam uzun atlamada da çekirge gibi zıplamış, bitirmişti dayımı o gece. Dayımın anırma sesleri benim odama kadar geliyordu; demek ki babam eşek gibi anırmacasına iddiaya girmişti dayımla. Dayım uzunca bir süre bizim eve gelmezdi artık. Bu işi yarın bitirmeliydim, son şansımdı.

Ertesi gün tezgâhı kurmaya giderken Yunus'u da götürdük. Yolu öğrensin de kaybolmasın diye yavaş yavaş, uzun ama dümdüz olan yoldan gittik. Avluyu gösterdik, yolu belleyince geri döndü Yunus. Tezgâhı kurduk, kurs teneffüs verdi. Film başlıyordu...

Dışarı çıkanlar hemen toplandılar tezgâhın başına. Benim gözüm ise yoldaydı. Hoca kurstakileri biraz erken bırakmıştı, Yunus'un geç kalmasından korkuyordum. Derken Yunus belirdi yolda. Islık çala çala yürüyordu. Bizle ilgilenmiyor gibi yapacak ya, büyütüyordu rolünü iyice. Bir an avluya baktı ve Yunus'un sesini duyduk:

"Aaa, orada ne oluyor acaba?" diye kendi kendine konuşuyordu salak. Televizyon dizisi karakterleri gibiydi. Yaklaştı niyet kutusuna doğru. Boncuk boncuk ter döküyordum. Yanımıza kadar geldi. Bir müddet oyunu izledi. Avucunda sıkı sıkı kura kâğıdını tutuyordu.

"Merhaba sıkı Müslümanlar, ben de niyet çekebilir miyim?" diye girdi olaya.

"Tabii, 50 kuruş alayım," cevabıyla pası attım. "Yok ki," demesiyle de golü yedim.

"Ama parası yoksa nasıl olacak," dedi Mete, şaşkın şaşkın suratıma bakarak. Doğru söylüyordu, kimseye kıyak geçmemiştik bugüne dek. Ticari hayatımız biterdi Yunus'a kıyak geçersek. Veresiye keyif olmazdı.

"Bana para ile çekiliyor demediniz ki!" diye rolü ciddiye bağladı Yunus.

"Dedik ya oğlum işte, az önce ne dedim ben? Ha ne dedim? 50 kuruş dedim. Paran yoksa yürü git. Diyanetin niyet kutusu mu lan bu, hayvan?" deyip bastım tokatı. İki yumruk, bir tokat artı üç nakavt! Ben bu çocuğun üzerine çok gidiyordum, ama babası ayrı bu ayrı hak ediyordu. Bir anda içimden, "Güreşicem lan bunun babasıyla. Gözünün önünde yere sericem babasını it herif!" dedim. Kontrolü kaybediyordum.

"Gideyim ben o zaman. Yengemlerin eve mi gideyim, bizim eve mi?"

"Serkan al götür şunu, elimden bir kaza çıkacak. Gitsin evden alsın parasını öyle gelsin," diye savdım.

Serkan aldı Yunus'u çıkardı avludan. Ulan insan kuzeninden kura parası alır mı? Ramazan Dayımın sinema büfesi var, oradan bir şey içsem benden para alır mı? Nasıl hesap edebilirdim ki para mevzusunu?

Serkan ile Yunus hemen geri geldiler avluya.

"Para varmış yanında ya, bozuk yokmuş, bozdurdu bakkalda," deyip göz kırptı bana Serkan. Aslanım benim. Onlarca çocuğun, yani müşterinin önünde göz kırptı bana. Ah be Serkan, ne diye göz kırpıyorsun, anlamadım mı ben? Bunlar beni kendileri gibi zannediyordu yeminle. Geldi Yunus parayı uzattı. Allah'tan diğer eliyle uzatmayı akıl edebildi. Elini yumruk şeklinde soktu kavanozdan içeri döndürmeye başladı, döndürdü döndürdü ve çekti. Açtı kâğıdı.

"Tren! Oyuncak tren çıktı bana!"

"Vallaha mı lan? İyi bak tetris falan olmasın," diye kükredi Serkan. En çok şaşıran Mete'ydi.

"Nasıl olur ya? Arkasına bak belki tetristir,"

Kurayı izleyenlerden birisi atladı:

"Tren çıktıysa çıktı, verin işte. Kazandı, mızıkçılık yapmayın!" diye sesler yükselmeye başlamıştı kalabalıktan. Haklılardı, zaten tezgâhımız da bunun üzerine kuruluydu, ama elimizde patlamıştı.

"Vericez tabii, buyur senin olsun," dedim. Çıkarttım oyuncak treni niyet kutusundan. Herkesin güvenini kazandığım andı o. Bu niyet kutusundan büyük oyuncaklar da çıkabiliyordu. Herkes şahit oluyordu o ana. İçimde buruk bir rahatlık hissi vardı. Niye buruk olduğunu ise o an anlayamıyordum. Uçak düşmüştü, ama karakutuyu açmamıştık henüz...

Serkan'ın oyuncak treninin kutusunu Yunus'un kucağına koydum, bayağı da ağırdı, artık içine ne koymuşa? Yunus cebinden bir poşet çıkarttı, poşetin içine koydu kutuyu. Hiçbir şey demeden arkasını döndü gitti Yunus. Serkan kendi cebinden 50 kuruş verip, kendi tren setinin kutusunu vermişti Yunus'a. O değil de, nasıl oldu bu? Tetris yazıştım ben. Kazara kavanoza tren yazan niyeti de mi koyduk? O zaman kavanozdaki treni çektiyse, tetrisi de kavanoza düşürdü. Niye poşet taşıyordu bu çocuk? Nasıl olduysa oldu, ne fark eder? Sonuçta insanlar kocaman oyuncak

trenin verilebildiğini gördü. Zaten kutu boştu, içinde ağırlık yapsın diye ıvır zıvır vardı. Tetris gitmesin diye erken kapattık niyeti. Son on niyeti çektirdik ve mahalleye döndük.

"Siz geçin Serkanlara, ben Yunus'u alıp geleyim. İki el Kabal oynasın. Annesi gelip alacak az sonra."

"Selçuk bu çocuk düşürmez, değil mi treni? Kırılmasın."

"Düşürse ne olacak zaten, kutusu var sadece, ne koydun ki içine? Ne var kırılacak?"

"Tren."

"Ne treni lan, hani sadece kutuyu getiriyordun?"

"Başlarda öyleydi, baktım trenin çekilme ihtimali yok; üşendim içini doldurmaya. Treni koyup getiriyorum kaç seferdir."

"Neyse canım, düşürmemiştir herhalde. Adam poşet bile getirmiş. Siz gidin geliyorum ben."

Eve geçtim. Niyet kutusunu odama bıraktım. Annem mutfaktaydı. "Aç mısın?" diye sordu.

"Yok anne, Serkanlara gidicez. Yunus nerde?"

"Neslihan Yengen götürdü Yunus'u."

"Ya, oyun oynardık ne güzel. Treni odama mı bıraktı?"

"Niye bıraksın trenini, aldı gitti. Dedenin de alacağı olsun. Sen de onun torunusun, sana ne zaman aldı o kadar pahalı bir hediye. Ayda yılda bir geliyorlar, bir de madalya takar gibi pahalı hediye alıp ödüllendiriyor çocuğu. Benim evladımın neyi eksik?"

"Dedem mi almış treni Yunus'a? Dedem ne bilsin oyuncak tren nedir, nerde satılır? Adama sorsan ne olduğunu bilmez. İsmini söyleyemez ya! Düren der trene. Dedem almadı ona!"

Hıçkırıklar başlamıştı yine. Annem yanıma gelip sarıldı bana:

"Üzülme oğlum, üzülme. Deden almadı ona. Babası aldı. Senin baban da sana alacak. Dedene düşman olma."

"Anne yapma ya! Bırak beni."

Koştum odama. Nasıl açıklayacaktım ben bunu Serkan'a. Kim

bilir kaç paraydı o oyuncak. Babası Serkan'a 7. yaş gününde hediye etmiş, ama 10 yaşına kadar oynamasını yasaklamıştı. Yani Serkan bir senedir kutusunu bile açmamıştı trenin aslında. Artık ne kadar pahalıysa. Yunus aldı gitti diyemezdim ki. Attım kendimi yatağa. Hıçkırık gözyaşını tetikledi. Gözüm yerdeki kâğıda ilişti. Ufak beyaz bir kâğıt, üzerinde tetris yazıyor. Götünün bokuyla kandırdı bizi, ayakta uyuttu. Demek eve gelip niyet kâğıdını attı, yenisini yazdı. Sonrada anneme, dedemin elini öpmeye gidiyorum deyip kekledi bizi. Bu adam büyüyünce memleketin başını çok ağrıtır. Kafası nasıl çalışıyormuş Yunus'un. Çeteye mi alsak? Yok yok, soyar soğana çevirir bu bizi. Zaten evi de uzakta, yol masrafları da yük olur bize. Ağzını burnunu kırdığım göt! Koşmaya başladım Serkanların eve. Bir yandan da gözyaşlarımı siliyordum. Bu sefer Serkan açtı kapıyı:

"Yunus yok. Gitti. Kapmış götürmüş treni."

Dondu kaldı çocukcağız. Tek kelime edemedi. Sustu sadece. Tek bir şey çıkabildi ağzından:

"Babam beni evden atar."

"Ben dedim sana oğlum, kutusunu verecektin sadece," diye atladı Mete.

"Sus lan Mete! Sen de saçmalama Serkan. Benim yüzümden oldu. Neyse parası gel gidip alalım. Bende para var."

"Çok paradır Selçuk. Bütün paran gider."

"Yapma ya! Dur o zaman ben şunu bir arayayım, iki tatlı sözle alırım gönlünü."

Eve koşuyordum; sanki arkamdan köpek kovalıyor, sanki saatli bombanın geri sayım ekranını görmüşüm ondan geri sayıyor da bombadan kaçıyormuş gibi. Aslında hayatımda ilk defa bir hedefe doğru koşuyordum, ama bunu anlayacak yaşta değilim. Sarıldım telefon rehberine. R harflerine baktım Ramazan Dayımı aradım bulamadım. "Abim" diye yazmıştır diye A harflerine bakındım bu-

lamadım. Tüm rehberi okumaya koyuldum. Doğru abisi değil kardeşiydi K harfine baktım. Kardeşim diye bir şey yok. Az ilerledim. Küçük Abim diye yazmış annem. Kardeş diye bir kavram yok, o bile küçük abi diye yazılıyor. K harfinde çıktı Ramazan Dayım. Çevirdim numarayı, Neslihan Yengem açtı telefonu:

"Yenge, Yunus evde mi?" diye doğrudan daldım konuya.

"Odasında, oyuncağı ile oynuyor," dedi. İyelik eklerinden anlaşılacağı üzere tren çoktan sahiplenilmişti.

"Açmış mı hemen kutuyu? Hangi ara ya? Bi verir misin, yenge Yunus'u?" diyerek çağırdım Yunus'u ayağıma...

"Yunuuus! Bırak oğlum oyuncağını yeter, İlknur'un oğlu arıyor seni, telefona gel!" İlknur'un oğlu mu? Selçuk yerine daha uzun olan İlknur'un oğlunu mu tercih ediyor? Ailecek dengesizdi bunlar. Yunus geldi telefona, intikam soğuk yenen bir yemekti hakikaten, kısa konuştu:

"Ne var?"

"Ne olsun be. Bak ne diyecem kuzenim. Senin ağzını yüzünü kırarım hayvan oğlu hayvan ver o treni geri. Öldürürüm lan seni köpek! Leşine çomak sokarım, deşerim. Kediye köpeğe yedirirem. Babanı bile döverim, sen kimsin lan it!"

Yunus telefonu suratıma kapattı. Yine hıçkırık başlamıştı. Topladım kendimi, geri aradım. Neslihan Yengem çıktı gene.

"Yenge hat kesildi bir daha versene Yunus'u." Yunus telefona geldi ve az önceki telefon konuşmasını hiç yapmamış gibi tekrar aynı cümleyle selamladı beni:

"Ne var?"

Ben de bana uzatılan zeytin dalını kavradım iki elimle. Madem öyle, büyüklük bende kalsın, yeni bir başlangıç yapayım ve sakin sakin isteyeyim şu treni diyerek baştan aldım konuşmayı:

"Ne olsun be. Bak ne diyecem kuzenim. Az önce sinirlenip biraz ayıp etmiş olabilirim. Sen benim kuzenimsin, akrabamsın

oğlum. Akraba akrabaya böyle şey yapar mı? Bayramda seyranda birbirimizin evine girip çıkıyoruz. Önümüz Kurban Bayramı, ben bayram sabahı seni yatırıp kıtır kıtır kesmez miyim göt! Kimin malını çalıyorsun lan sen, gelmişini geçmi..." Yine kapattı. Adamla iki dakika sinirlenmeden, küfretmeden konuşamıyorum ki. Hiç politik olamıyormuşum o yaşlarda. İki düz cümle kursam, üçüncüsü küfre bağlanıyordu. Annemi gördüm koridorda. Elini yumruk yapmış ağzına dayamıştı. Bir damla yaş süzüldü gözünden. Ağlıyordu dirayet abidesi:

"O senin oyuncağın değil, aslan oğlum. Deden aldı ona. Yunus'a kızma onun suçu yok. Tamam, babanla konuşurum bu akşam, gerekirse senet imzalar alırız sana da. Üzülme canım benim," diyerek bitirdi beni annem. Ah be anacım, konu nerelerden nerelere gelmişti.

"Anne niye ağlıyorsun? Ne alakası var ya?" diyerek fırladım sokağa, annem bağırıyordu arkamdan:

"Dedene de düşman olma oğlum. Yaptığı çok ayıp, ama deden o senin."

Geldiğim hızla koştum yan binaya. Hıçkırık iyice artmış gözyaşları bir bir bırakıyordu kendini.

Kapıyı Serkan açtı, gözleri şişmiş ağlamaktan. Gözleriyle soruyordu resmen: "Ne oldu ikna edebildin mi Yunus'u," diyordu iki damla gözyaşı akıtarak.

Gözlerimle cevap verdim, biraz da hıçkırık katarak: "Yunus sütü bozuk çıktı takma kafana," dedim. Sonra işi ehline bıraktım, dilimden dökülüyordu kelimeler, ağlamamı engelleyemeyerek sordum:

"O kadar pahalı mıdır hakket? Değildir belki. Gel gidip soralım."

Sorduk. İlk sorduğumuz oyuncakçıya inanamadım. Yere yatıp dövüne dövüne, yerleri yumruklaya yumruklaya ağladım. Adam, "Ağlama, baban gelsin senet yaparız," dedi, aklıma annem geldi, o zaman daha çok ağladım. Beni o halde gören Serkan da

ağlamaya başladı. Koskoca Küçükçekmece alternatif çetesi oyuncakçıda ağlayan çocuklara dönmüştü. Biz ağlarken Mete dükkân sahibine gözüne kestirdiği oyuncakların parasını soruyordu. Alıcıydı galiba, bir iki oyuncak için pazarlık bile yaptı. Mete'ye kızamıyordum bile, kafam tamamen trenin parasındaydı, o kadar pahalı olamazdı bir oyuncak tren, olmamalıydı.

Kendimizi topladık, çıktık dükkândan Serkan'la. Kendine Ninja Kaplumbağalardan alan Mete'yle Sefaköy'e kadar yürüdük. Bir de Donatello'yu almıştı herif! Ulan Donatello kim, sen kim hırt! O takımın beyniydi, bilirkişisiydi, ihtiyar heyetiydi; millet kılıçla düşmana dalarken o sopayla dalıyordu. Kas gücünü değil, beyin gücünü kullanıyordu. Bendim lan Donatello, it herif! Bilerek mi yapıyordu? Diğer dükkânları gezdik. Tren her yerde aynı fiyattı, yani kaç haftalık niyet param, dişimden tırnağımdan arttırdığım paranın yarısından fazlasıydı. Civciv bile almamıştım ben o parayla be!

Aldık treni, parayı öderken niye ağladığımı anlayamamıştı oyuncakçı, ama ben akraba ile iş yapılmayacağını anlamıştım arkadaş. Erken yaşta öğrenmiştim bunu...

Kendimi teselli etmeye başladım, zaten harcamayacağım kadar çok param vardı. Evdekiler bulacak diye korkuyordum. Gidip istediğim bir şey alsam evdekilere parasını nasıl ödediğimi anlatamayacaktım. En iyisi bu oldu, diye avuttum kendimi. Sonra sabaha kadar yine ağladım. Bu kadar pahalı oyuncak mı üretilir lan! Alan vardı, alamayan vardı.

İki hafta boyunca, yüzümden düşen bin parça takıldım. Niyet kutusuna bile eskisi kadar özenemiyordum. Bişi bile yiyemiyordum, yani yemeden içmeden kesilmek üzereydim. Annem bu halimi gördükçe daha da üzülüyor, babamı oyuncak tren alması için sıkıştırıp duruyordu. Bunu görünce daha çok üzülüyordum.

Çalışıp çalışıp başladığım noktaya geri gelmiş gibi hissediyordum. Onca emek heba olmuştu. Ne güzel de avutmuştum başlarda

kendimi. Çetecilik diye başlayan macera, yaz aylannı değerlendirdiğimiz bir işe dönüşmüştü. Ta ki Yunus belasını başımıza sarana kadar. Adamın ismi bile heyheylerimi tepeme getirmeye yetiyordu. Yunus balıkları ile köpekbalıklan aynı kefedeydi artık gözümde. Galiba Yunus daha yırtıcıydı. 7,5 yaşında bir velet, dünyamı başıma yıkmıştı. Anamı ağlatmıştı herif. Her iki anlamda da...

Yine bir pazartesi çıktık niyete. Kutuyu bile ben taşıyordum. Hatta Mete ve Serkan benden beş altı adım önde şakalaşarak yürüyorlar, ben de onları arkadan takip ediyordum. Takılmıyordum pek eskisi gibi çete reisi olaylarına. Galiba beceremeyecektim...

Cami avlusuna girerken Remzi'nin dernek odasının önünden geçip köşeyi dönmemiz gerekiyordu. Mete ve Serkan gülüşe gülüşe dönüyorlardı ki köşeyi, bir anda sesleri kesildi. Örümcek hislerim uyarmaya başlıyordu beni. Bu adamlar bir anda gülüşmelerini kestiklerine göre o köşeyi dönmek pek de mantıklı olmamalıydı. Geri geri adım atmaya başlamıştım, suratım köşeye doğru dönüktü... Bir süre geri viteste gittikten sonra caminin kurs girişinden değil de cemaat girişinden girip, şadırvana bağlanan kısımdan kursun olduğu avluya ulaşmıştım. Avluda İsmet, Kör Cemal ve iki adamı daha, bir de onlara boş boş bakmakta olan Mete ile Serkan vardı... Hepsi aslında dönmem gereken köşeye doğru dönmüşler, benim avluya girmemi bekliyorlardı, ama bir tanesi de oraya yürüyüp nerde kaldı lan bu diye bakmıyordu. Kafama bir şey düşse mesela, ölsem kalsam orada kokana kadar kımıldamayacaklardı demek ki. Hadi benimkiler neyse de İsmet ve adamlarından umutluydum. Beni yanıltmayan can düşmanım, Batman'in Joker'i gibi hayata tutunma sebebim İsmet, köşeden dönmem gereken süre uzayınca etraftakilere sus işareti yaparak köşeye doğru yürüdü. Çakaldı İsmet, sürüyü çobansız yakalamış, elde var iki deyip hemen çobanın izini sürmeye dur-

muştu. İsmet'in yolumu gözlediği yetmezmiş gibi bir de ayağıma yürüyordu ve uzunca zamandır hiç olmayan bir şey oluyordu o an; bacaklarım titriyordu, bir heyecan kaplamıştı her yanımı. Bir de sebepsizce yüzüm gülüyordu, en son aklımda kalan da bu olmuştu. İsmet köşeden geri giriyordu avluya...

"Yok, gitmiş Selçuk. O, bunlar kadar salak mı? Önden yürütmüş bunları, bir şey olursa kaçarım diye planlamış..." diye Avrupa maçında attığımız golü anlatan *Le Gazetta Della Sport* gibi manşeti de atmıştı, göğsüm kabarıyordu duvarın öte dibinde. Gol karambolden gelmişti, ama netice itibariyle bir sıfırdan büyüktü.

Yok be İsmet, o senin teveccühündü. Bakma sen, onlar kadar olmasam da yeter miktarda salaklık bende de vardı. Onların önden yürümesi tamamen plan dışıydı, yani günü kurtarmıştım aslanlar gibi, üstüne bir de nam yapmıştım.

"Koşup yakalayayım mı İsmet?" diye atladı hemen Kör Cemal. Gözüne girmeye çalışıyordu aklı sıra.

"Gerek yok. Geri gelir. Bunları burada bırakmaz," diye ihaleyi kucağıma bıraktı İsmet.

"Ben olsam gelmezdim İsmet. Gelmez belki..." diye fişteklediKör Cemal İsmet'i.

"O sen mi lan? Bunları burada bırakmaz, Öyle biri değil o." diye de efsaneye tüy dikti.

Ulan Allah seni inandırsın aklımın ucunda yoktu geri dönmek be İsmet. İş çıkarttın başıma. Eve gidip kutuyu saklayıp yatıp uyuyacaktım ben. İsmet beni Kör Cemal'den daha üstün mü görüyordu acaba? Onla beni ayırmıştı. Yoksa o senin gibi biri değil derken, senin kadar kalifiye bir çete elemanı değil, safın teki o gelir manasında mı demişti? Olsun İsmet beni ayrı bir yere koyuyordu. Bir de çetesine alıverseydi...

Olay mahallinden koşarak uzaklaştım. Etik sahibi bir çete lideri olarak ilk önce kutuyu eve sakladım, ekmek paramızdı o

bizim. Belki İsmet vazgeçer de salar bizimkileri diye umarak, önce evde kahvaltı ettim. Bahçeye çıkıp biraz oynadım. Kendi kendime tek kale maç yaptım. Kendimle berabere kaldım. Nasıl bir egom varsa artık o yaşlarda kendimi yenmeme bile tahammülüm yoktu. Baktım gelmiyorlar, eve gidip uçaklı oyun oynayayım diye düşünürken İsmet'in lafları geliverdi aklıma; ben Kör Cemal gibi değildim. Ah be İsmet, ah. Sıkı sıkı giyinip caminin yolunu tuttum. Avluya geldiğimde anladığım kadarıyla, Mete ve Serkan eser miktarda tokat yemişti sadece. Yara bere yoktu, ufak tefek yanak kızarıklıkları vardı o kadar. Mete ve Serkan beni görür görmez sevinç nidaları atacaklar diye beklerken, avluya girdiğimi görmeyen, arkası dönük vaziyette dikilen İsmet'e doğru koşarak sattılar beni.

"Selçuk geldi abi, bak orda. Onu bekliyordun sen, gidelim mi biz?" dedi Mete. İsmet, Serkan ve Mete'yi yararak aralarından geçti ve göz göze geldik. Ben günün fazlaca etkisinde kalmış olacağım ki, "Ne demiştim ben size, Selçuk asla ekibini yarı yolda bırakmaz. Örnek bir lider o. Beni yine yanıltmadı, aslanım benim. Sizin gibi dostum olacağına Selçuk gibi düşmanım olsun," temalı bir karşılama beklerken İsmet kükredi:

"Nerde lan kutu?"

"Benim değildi arkadaşındı, geri verdim."

"Ben nasılsa alırım onu sizden. Nasıl lan çok para kazandırıyor mu?" dedi İsmet gözlerini kısarak. Derbi maç sırasında trafikteymiş de iner inmez iddia bastığı maçın sonucunu ilk gördüğüne soruyormuş gibi heyecanlıydı.

"Yok be, harçlığımız çıkıyor işte."

İsmet inanmayan gözlerle baktı. Sonra torpilin fitilini ateşledi. "Mete bisiklet almış oğlum o parayla. Nasıl harçlık lan o?"

Avluda ki tüm gözler aynı anda Mete'ye yöneldi. Mete gevrek gevrek cevapladı.

"Nerden gördünüz ya? Kömürlükte saklıyordum ben onu!" salakça sırıtıyordu.

Gözlerim yuvalarından çıktı çıkacaktı:

"Ne bisikleti oğlum?"

"Dağ bisikleti."

Serkan girdi araya:

"Kaç vitesli aldın?"

"18."

"Süper be!" dedi Serkan. Süper mi? Ulan ben ilk bisikletimi *Türkiye Gazetesi*'nin verdiği kuponları biriktirerek alacaktım, heriflere bak!

İsmet'in adamlarından Kör Cemal girdi araya, konudan sapıyorduk, ama iyi miydi, kötü müydü bu, bilemiyordum.

"Kontrası var mı lan?"

"18 viteslerde kontra yok ki," dedi Mete.

"Sen öyle san," diye alayla kıkırdadı Kör Cemal.

"Bi dakika ya! Mete, ciddi ciddi bisiklet mi aldın?" Sonra döndüm Kör Cemal'e, "Kontra yok oğlum 18 viteslerde, saçmalamayın," diye rotayı biraz daha saptırdım. Baktım yanlış yere ateş ediyorum tekrar döndüm Mete'ye: "Lan Mete, evdekiler görse ne der, hayvan herif?"

"Görmesinler diye kömürlükte sakladım işte. Geçen babam görmüş, sordu kimin bu diye zaten. Bilmiyorum mahalleden birinindir dedim."

"Ne zaman biniyorsun lan?" dedi Serkan. O yıllarda Twitter olsa *trending topic* olacaktı bisiklet. Dönemiyorduk mevzuya. Bu galiba iyiydi.

"Binmiyorum. Nasıl bineyim ya annem görür, babam görür, Serkan sen görürsün, İsmet görür."

Selçuk da görür demedi. Satranç tahtasındaki silik piyon, şahı adam yerine koymuyordu.

"Ben de görürüm lan! Hiçbir zaman süremeyeceğin bisikleti niye aldın mal!"

Yalın ve net bir yanıt geldi Mete'den. "Bisikletim yoktu." Mete yine kendinden beklenmeyen bir netlikle noktayı koymuştu.

Gittikçe dağılmakta olan konuyu İsmet toparladı, parende atarak atladı aşağıya duvardan. Duvar bile şaşırdı harekete. İstemsizce bir "Uuuuvvvvv" nidası çıktı benden. Hayran hayran yaptıklarını izliyordum adamın. Bu adam Küçükçekmece'de harcanıyordu. *Evde Tek Başına* filmindeki çocuk yerine İsmet'i koysalar yürür giderdi İsmet. Dublör de kullanmazdı hem, atla de atlasın, zıpla de zıplasın. Döv şunu desen, hırsızları gerçekten döverdi.

"Kavga etmeyin lan! Sonra konuşursunuz meselenizi," diye hırladı İsmet. Böylece sessizlik sağlanmış oldu. İsmet yanıma kadar geldi, ki hiç gerek yoktu. Bana gel deseydi, giderdim yanına.

"Ne kazanıyorsan yarısını alırım," şeklinde reddedemeyeceğim teklifini yaptı.

"Benim payıma düşenin mi?" dedim. Bir nevi pazarlıktı bu aslında.

"Toplam ne kazanıyorsanız yarısını alırım," diye anlaşılmayan noktaları ortadan kaldırdı.

"Ama masraflar kalemimiz var bizim," dedim, ciddi bir görüşmeydi bu. En azından benim için.

"Sus lan! Hangi gün geliyorsunuz buraya?"

"Pazartesi," dedim.

"Perşembe," diye ekledi Mete.

"Kömürlükte çürüyecek gül gibi bisiklet," dedi Serkan. Ortamdaki herkes Serkan'a döndü. Avludaki cemaat bile yadırgadı Serkan'ın dediğini.

İsmet soruyu şıklardan giderek, yani hızla çözmeye kararlıydı: "Pazartesi mi, perşembe mi lan?" diye yürüdü.

Devam ya da tamam anıydı bu. Bu andan itibaren İsmet'in

çetesinin birer elemanı gibi çalışabilirdik, sağda solda biz de o çetedeniz diye hava atabilirdik. İsmet'e para kazandıracaktık, İsmet de bizi sevecek, koruyup kollayacaktı. Belki de bize kurt köpeği dişli kolyelerden verecekti. Bu hayvanın dört tane dişi yoktu ya, bir sürü dişi vardı. Sonra trene İsmet'le birlikte kaçak binebilirdik mesela, mahalle maçlarında defanstan forvete geçebilirdim... Hayatımız çok daha güzel ve kolay olabilirdi, ama bir o kadar da manasız ve heyecansız.

Ya da... Bir ihtimal daha vardı.

İsmet kimdi ulan? Eğer buraya bizimle konuşmaya gelmişse, kaç saattir beni burada beklediyse, bizden haraç istiyorsa, bizi ciddiye alıyor demekti. İşte o gün sen beni çetene alacaktın İsmet. Bakış açını değiştirecektin, bir aralık bulup olaya farklı bir açıdan da bakacaktın, ama güç sarhoşluğu bitirmişti seni. Bu, daha başlangıçtı.

"Sadece pazartesi," diyerek hayatımın kumarını oynadım.

"Pazartesi Kör Cemal'e parayı ver. O da sizinle gelecek buraya," dedi ve yine bin bir akrobasi hareketleriyle çıktı gitti camiden. İsmet'in camiden çıktığını gördüğüm an arkamı nasıl döndüm, Mete'yi ne ara buldum, buldum da nasıl tokada boğdum bilmiyorum. Serkan girdi araya, aldı elimden Mete'yi, ama ben yine sinirimden ağlıyordum, hem de yine hıçkıra hıçkıra. Bu seferki hıçkırıklı ağlamaydı kesin. Serkan bizi ayırdığında ağlayan ben olduğum için, dayak yiyen de benmişim gibi görünüyordu. Daha çok sinirlendim, daha da hızlandı ağlamam. Mete de sümüğünü çeke çeke, köşede sessiz sessiz ağlıyordu... Nasıl özeniyordum bu tip insanlara. Sessiz sakin, kendilerini bozmadan ağlayabiliyorlardı.

Biraz sakinleşir gibi oldum. O sıra Aziz Hoca çıktı dışarı:

"Evladım yeter artık. Çok gürültü yaptınız. Ya içeri geçin ya da başka yerde dövüşün," diyerek, güzelce uyardı hepimizi.

Mete'ye olan sinirimi bir kenara koydum. Aziz Hoca, dolaylı yoldan da olsa, işyeri sahibimizdi. Adamın kiracısı gibi bir şeydik. Gürültü yaptık diye uyarıyordu, hizaya gelmek lazımdı. Hızla görüntüyü toparladım, yeni bir başlangıç yaptım Aziz Hoca'yla:

"Aziz Hocam selamünaleyküm. Nasılsınız?"

"Aleykümselam, hamdolsun."

"Hocam ben cüzü bitirdim de, ondan gelmiyorum kursa, geçen sene tam devamlılık yaptıydım."

"Madem girmeyeceksiniz, niye buraya geldiniz evladım?"

"Remzi Abi'ye bakmıştık. Kitap alacaktık da biz."

"Demektedir o."

"Kolay gelsin hocam, Allahü ekber!" Konuyu kazasız belasız kurtarmanın şokuyla tekbir getirmiştim. Biraz dinlenmem gerekti, belliydi. Yine de Aziz Hoca'nın gözüne girmiştim büyük ihtimalle, hissediyordum, gözü üstümdeydi. Götün götün caminin arka kapısından sıvışmaya yeltenmişken yolu gösterdi yine Aziz Hoca:

"Evladım, derneğe buradan geçsenize dolanmayın boşuna."

O derneğe gidilecek, uzatmanın manası yoktu. Tıpış tıpış derneğin yolunu tuttuk, çaresiz... Dengesiz Mete, ifadesiz Serkan ve ayakta çevirdiği üçkâğıtla İsmet'i karşısına alan, sözüm ona çete lideri Selçuk.

"Hakket kitap mı alacaz, Selçuk?" dedi Serkan. Gözümü Mete'nin gözüne diktim:

"Bisiklet alıp kömürlüğe bağlayacağıma, iki tane dini kitap alır eve koyarım, annem babam okur da belki sevap kazanırım," diye sapladım iğneyi Mete'ye.

Daldık derneğe. Bizi buraya getiren benim yalanım olduğu için söz sahibi de bendim:

"Selamünaleyküm, Aziz Hoca'nın oğlu Remzi Abi, nassın?" diyerek aslında Remzi'yi tanımadığımı, Aziz Hoca'nın yüzü, suyu hürmetine kendisini adam yerine koyduğumu belirtmeye çalışmıştım.

"İyiyim, ne oldu?"

"Kitap alacaz biz!"

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

"Yoo... Allah ne verdiyse artık."

"Tevrat, Zebur, İncil, Kuran. Hepsini Allah verdi. Hangisini vereyim? Kuran diğerlerine nazaran oldukça yeni."

"Öyle değil Remzi Abi, dini kitap, içinde dualar falan olan," dedim.

"Dalga mı geçiyorsunuz lan benle? Bunlar ne?" dedi. Haklıydı. Mal gelmiştik, mal gidecektik. Tek güvencemiz henüz buluğ çağına ermemiş olmamızdı galiba.

Derken hiç beklemediğim bir şey oldu. Öyle ki o anda zaman durdu, "Kısa sureler olsun içinde diyor Remzi Abi. Türkçe yazılı olanlardan," dedi Mete. Mete, benim batırdığımı temizliyordu. Beni mal durumuna düşmekten kurtarıyordu, çok acayip şeyler oluyor, kendime güvenim aynı gün içinde, dengesiz dolar kuru gibi bi iniyor bi çıkıyordu. Mete kamusal alanda aklı sıra bana laf sokuyordu.

Bunun üzerinde Remzi yurt çapında *bestseller* olan bir ürünü önerdi: "Güllü Yasin vereyim size." Esnaflığı kaptığını ispat etmişti. Ulan herkesin işi tıkırındaydı, bir tek biz ölü yatırım gibi dolanıyorduk piyasada!

"Var ondan evde," dedim. O kadar da değildi.

"Kapağında rahle resmi olan Yasin kitaplarından var mı?" diyerek alternatifleri sunmaya başladı hızla. Ondan yoktu bak.

"Tamam, ondan vereyim," dedi.

"Üç tane ver. Arkadaşlarıma da hediye edicem," dedim gözüm Mete'nin gözünde.

"İki tane ver abi, ondan bizim evde var. Bana Zebur ver sen," dedi Mete.

"Ne yapacan lan Zebur'u? Bunu da mı kömürlüğe koyacan?

Verme Remzi, bizimkileri ver yeter," diye konuyu kapattım. Çok yanlış yerlere gidiyordu.

Kan beynime sıçramıştı yine, deveye bak Zebur istiyor. Hangi dinin kitabı desem bilmez. Hangi peygambere indi diye sorsam, "Peygamber nedir?" der. İsmini ilk defa duydu ya, merak etti deve. Nasılsa ben ödüyorum ya! Ben bunu iyice bir döveyim! Hatta niye ben dövüyorum ki amcasına dövdüreyim.

Elimizde iki tane dua kitabı, birbirimizin yüzüne dahi bakmadan eve doğru yürüyorduk. Serkan aramızı yumuşatmaya yeltendi:

"Bugün de baya heyecanlı oldu ha..." diye kız istemeye giden aile büyüğü gibi ortaya karışık saçmaladı.

Ne Mete ne de ben oralı değildik.

"Niyet çektiremedik, kârsız oldu gerçi," diye de ekledi. Kızı vermeyecekleri belliydi.

Önden yürümeye başladım, grubumu arkada bıraktım. Yüz çevirdim onlara kendi çapımda. Tavır koydum. Kendimi ifade ettim. Sessiz çığlıklarımla boğdum onları. Derken Mete deldi ambargoyu: "Kurs bitmedi ki daha! Bir koşu gidip kutuyu getirsin Selçuk, paramızdan olmayalım," dedi. Tekrar hıçkırıklara boğulmamak için ağır ağır döndüm arkamı, en azından Mete konuşmamalıydı. Sakin olmaya çalıştım.

"Mete, çırağın mı var oğlum? Paramızdan olmayalım ne demek? Ben sizi bu niyet işine ikna edene kadar göbeğim çatladı. Bu nasıl sahiplenme?" dedim ve göz temasımı kesmeden cevap bekledim. Tam Mete cevap verecekken Serkan girdi söze, günün gündemini değiştiren, ortama bomba gibi düşen bir itiraftı ağzından dökülen:

"Ben Amiga aldım," deyiverdi, "ohh be söyledim," diye de ekledi namussuz.

"Ne, ne yaptın ne?" diyebildim sadece. Bisiklet bir yana, adam

Amiga diyordu. Gazetede çıkan reklamlarını kesip sakladığımız Amiga'yı kupon biriktirir gibi niyet parası biriktirerek almıştı herif!

"Bildiğimiz Amiga mı lan? Süper be!" diye sevinç narası attı Mete. Çok farklı dünyalardaydık.

"Hee, ama kolsuz. Kol almaya param yetmedi, bugün kazandığımızdan ekleyip kol alıcaktım," deyince kan beynime sıçradı.

"Lan siz beni öldürecek misiniz? Felç etmeye mi çalışıyorsunuz beni? Amiga ne lan! Ben bu çetenin reyisiyim, benim bile ikinci el Komodor 64'üm var. Disketli bile değil, sarmalı kasetli lan! Babam İbrahim Tatlıses kasedi çekmeye kalktı teybiyle daha geçen eşekoğlueşekler!.. Ben kalemle haldır haldır kaset saran adamım, sen kalkıp Amiga mı aldın? Ne dedin lan evdekilere göt?" diye yüklendim, sinirlerim boşalmıştı. Ayarsızdım. Titriyordum.

"Benim kuzen var, Ambarlı'da oturuyor, Erdinç. O yenisini almış, bana bunu verdi dedim. İkinci el zaten. Hakikaten de Erdinç'ten aldım. Bizimkiler para verdiğimi bilmiyor ki," diye sakince cevapladı Serkan. Adam tezgâhını kurmuş, disketini takmış *Sensible Soccer* atıyordu akşamları. Gerçi kol alamamış daha, en azından o hevesi şimdilik kursağındaydı.

"Ulan sizin ana babanız da bi antika! Bu kadar sorumsuz olunmaz ki! Ailede az kafası çalışan biri olsa hemen çözecekler çeteyi. Bu kadar mı açık verilir ya? Onu geç de, öz kuzenin paran çıkışmadı diye beleşe vermedi mi kolları?"

Mete gözlerini kısmış cümlemin bitmesini bekliyordu, durduğum an bir şey yumurtlayacaktı. Durdum:

"Sen ne yaptın paranı? Harcamadın mı hiç?" diye sordu. Sinirlerimin kontrolü kalmamıştı, iyice yürüdüm:

"Harcadım köpek! Yunus'un çaldığı oyuncak trene harcadım yarısından fazlasını! Üç tane çokoprens, bir kutu da yumiyum aldım kalanıyla da; bakkalın önünde yedim. Mert diye bir göt para

çalmış annesinin cüzdanından, anlamış annesi. Ona para verdim geri koysun diye! Kızılay gibi oldum. Hayır işlerine harcıyorum parayı. Zenginden alıp fakire veriyorum, fakir zengin oluyor, daha yok mu diyor, lan bu nasıl iş?"

Yine başlamıştı hıçkırık ve ağlama, sarıldım Mete'nin yakasına, "Yolda para buldum deyip anneme verdim pazar parası yapsın diye, kadın almadı lan parayı! Kim bilir kimin hakkı, bulduğun yere götür bırak dedi. Benimkiler niye bu kadar sorumlu lan! Niye sizinkiler gibi vurdumduymaz değiller! Benim günahım ne?" dedim ve çöktüm kaldırıma.

Ağlamam hızlanmıştı. Yanıma oturdu Mete ve Serkan. Çete liderleri sokak ortasında ağlıyordu. Sarıldı ikisi de. Başlarını dayadılar omzuma...

Hemen sıyrıldım o pis duygudan. Sildim gözyaşlarımı. Doğruldum.

"Tamam Amiga yine kolay da, bu dağ bisikleti olayını ne yapcaz?"

"Ben bir süre sonra bunun sahibi yok galiba deyip sahiplenicem. Başkasının bisikletine biniyorum zannedecekler."

"Ulan ne sahtekâr adammışsınız siz! Siktirin gidin yanımdan, istemiyorum sizi be!" dedim. Âlemin enayisi olmuştum göz göre göre. Yanlış adamlarla yola çıktığımı zannederken, böyle bir yanlışlık değildi kastettiğim. Adamlar Yunus'tan yediğim kazığı unutturacak kadar içten pazarlıklı çıkmışlardı, üçkâğıtçılık denemeleri yapmışlardı üstümde. Sindirmeye çalışmakla basıp gitmek arasında bir yerdeydim.

Serkan gündemi değiştirdi, soruyla geldi: "Çete'ye girmek isteyenler var Selçuk, onları ne yapalım?"

Bir de bu çıkmıştı. İsmet'in bizi ciddiye alıp dükkânımızı basması da bu yüzdendi aslında, neden sonra anlamıştım. Aslında bizi ilk değil, son kabullenen İsmet'ti. Mete ve Serkan her tarafta

biz çeteyiz diye bas bas bağırdıkları ve keko düğününde havaya saçar gibi para harcadıkları için mahallenin çocukları özenmeye başlamıştı bize. Para, olayın anahtardıydı. İsmet'in karizması vardı, bizim çete ise alenen üyelerinin refah seviyesini artırıyordu. Öyle ki annesini babasını bize zorla misafirliğe getirtip, arada beni de çetene al diye yalvaranlar türemişti. Tümüne, "Ne çetesi ya? Bütün gün ders çalışıyorum ben, seneye tüm derslerimi pekiyi getiricem," gibi hedef şaşırtan cümleler kurup topu ısrarla taca atıyordum. Mete ve Serkan ise, her çeteye girmek istiyoruz diyene, "Bakarız," diyorlardı, haliyle İsmet'in çetesine girmeyi beceremeyenler kapımızı çalmaya devam ediyordu. Serbest piyasa rekabeti oluşturmuştuk.

"İlk önce bir sessiz olun. Şu an çeteye alım yapmıyoruz. İleride yaparız. İsmet olayına ne diyorsunuz?" diye kontrolü elime aldım. Soru sormak buna yarardı, soruyu soran kontrolü eline alırdı. En azından bir süreliğine, en kötü ihtimalle zaman kazandırırdı soru sormak.

"Pazartesileri yarısını verelim işte," dedi Serkan. Her zamanki gibi orta yolu bulmaya çalışıyordu. Dost ya da düşman fark etmez, orta yolu bulsun yeter, Serkan'dan iyi diplomat olurmuş diyorum şimdi.

"Pazartesi bi şey değil de, perşembeleri asla öğrenmemesi lazım. Ben hayatımın kumarını oynadım perşembe için. Bundan sonra perşembeleri çok dikkatli olacağız. Gerekirse hakikaten kursa girelim, niyeti içerde çektirelim," dedim ve Mete ile Serkan'a göz kırparak evin yolun tuttum.

Bu aslında bir savaş ilanıydı. Ancak yine de bunu açıkça ilan etme niyetinde değildim. Kısık sesle, yalnız kendi duyacağımız tonda fısıldaşıyorduk. İsmet'e savaş açmıştık, ama henüz onun bundan haberi yoktu. Çok güzel bir çözümdü aslında. O yaşlarda bir ülkenin bir başka ülkeye savaş ilan etmesi ve savaş açılan

ülkenin savaşı kabul etmesi, "hani buraya kadar gelmişler geri çevirmek olmaz tadında bir şey" gibi geliyordu. Bana göre kendine savaş açılan ülke istese "yok yok, ben senle savaşmak istemiyorum, git başka ülkeyle savaş, bende petrol yok, o ülkede daha çok" diyebilirdi.

Öyle değilmiş.

Belki de efendi efendi evimde otursam, gaza gelmesem, ortada kaybedeceğim bir savaş olmayacaktı. Bu ilk sorunumdu elbet, asıl sorunum ise bu durumdan inanılmaz keyif alıyor olmamdı. Ya rekabetten besleniyordum, ya da sırtım feci kaşınıyordu...

bölüm 3

Rekabet ve Çıkar Çatışmaları

İlk pazartesi kahvaltı bile etmeden kutuyu sırtlayıp gittik, Kör Cemal daha sabah ezanında camiye gelmiş, duvarın üstüne tünemişti. Para tatlı gelmişti tabii, ulan kendi kendinize hayatta aklınıza gelmeyecek tezgâha kaba kuvvet yoluyla konmuştunuz. Daha doğrusu bir kısmına.

Akıl güçten üstündü, en azından şimdilik...

Diğer yandan bugün sıradan bir gün değildi, ilk defa haraç verecektik kazancımızdan. Gerçi haraç da denemez, alacağı paraya baktığımızda aslan payıydı İsmet'inki. Taşeron çete gibi bir şeydik.

Özetle ne yaptığımızı anlattım Cemal'e. Tren, tetris, lego takımı gibi eşyaları niyete koymanın riskli olduğundan bahsetti. Küçümseyerek gülümsedim sadece, hilelerimizi anlatıp aslında o oyuncakların vitrin mankeni olduğunu, onları kimsenin kazanamayacağını söyleyince bakarkörün gözleri açıldı.

"Suç oğlum bu, büyük dolandırıcılık!" dedi. Bir an anlamadım, ulan bu Cemal neresinden konuşuyordu? Cami bahçesinde olduğumuz için mi o pozlara girdi falan diye düşünürken çenem kafamdan önce çalışır gibi oldu:

"Ulan Küçükçekmece'nin en büyük çetesine üyesin, bizi mi beğenmiyorsun gebeş?" diyesim geldi, ama sustum. Çetenin başarısız erketesi Kör Cemal bizi yadırgıyordu. Hiçbir erkete görevinden alnının akıyla çıkamamıştı, bakarkördü Cemal. Gözleri sağlıklıydı, yani lakabını çalışarak, emeğiyle hak etmişti. Bir iş başarmış, İsmet'i bir ya da birkaç yerde yakalatmış ve isim almaya hak kazanmıştı antika Cemal. İsmet'i yakalatmak ve İsmet'e dayak yedirtmek o yıllarda kahramanlık sayıldığı için ilk kahramanlığında adını koymuşlardı Cemal'in.

"İstersen bu suça ortak olma Cemil" dedim. İsmini bilerek yanlış söyledim. Onu ciddiye almadığımı, benim için önemsiz biri olduğunu düşünsün istedim. Cemal öyle düşünmemiş olacak ki, elinin tersiyle gelişine bir güzel yapıştırdı suratımın ortasına. Bir ses çıktı, yeminle öyle bir yankılandı ki, ben sesi "hak ettin, ak ettin, ettin, tin, tin, in, nnn..." şeklinde yankılı ve bir o kadar manalı duydum. Benim ne haddime, ne diye psikolojisi ile oynuyordum ki adamın? Körle yatıp şaşı kalkmanın manası yoktu, anlamıştım. Serkan ve Mete de, "Oooooo, nasıl ses çıktı duydun mu?" gibilerinden bir şeyler geveleyince iyice yıkıldım. Çete reisi olmak da zor. Atara girdik bir defa, tebaanın önünde geri vites olmaz, bunlar benim çete üyelerim. Otoritem yerlerdeydi.

"Sen kime vuruyorsun oğlum? İsmet'e söylerim bak! Adamın parası ile oynama!" dedim.

Tamamı anlaşılamamış olabilir tabii. Bölük pörçük de olsa hıçkıra hıçkıra o sesleri çıkarttığıma emindim. Kör Cemal de bir kısmını, en azından genel manayı anlamış olacak ki suratıma tükürdü. Aramızda bayağı mesafe olmasına, hatta tam karşısında değil de çaprazında olmama rağmen tükürüğüne falso vererek tam da alnıma isabet ettirdi. Bunu o kadar seri yapmıştı ki, tükürüğün sesini ancak ıslaklığı hissettikten sonra duydum. Sesten hızlı tükürüyordu itoğluit.

"Sen bittin oğlum," diyerek caminin şadırvanında yüzümü ve saçımı yıkamaya gittim. Arkamdan seslendi, benim taklidimi yaparak: "Bittim oğlum ben, şadırvana gitti abdest alıp beddua edecek kesin, bittim ben," diyerek gülmeye başladı. Laf zoruma gitmedi, ama Serkan ve Mete'nin anıra anıra gülüşü asabımı bozdu. Olduğum yerde ağzımda tükürük biriktirmeye başladım. Hazır olduğumda Mete'yle Serkan'a dönüp, Kör Cemal'e özenerek bastım tetiğe. Cemal nasıl tek parça atmayı beceriyordu acaba tükürüğünü, benimki onlarca parçaya bölünmüş ağzımdan su püskürtür gibi çıkmıştı. Üstüm başım, çenem, saçım batmıştı. Menzilim sadece 15 santimdi. Mete ve Serkan iyice koyverdiler kendilerini. Karınlarını tutarak gülüyorlardı.

"İşinize bakın lan, ne gülüyorsunuz?" dedim. Yüzümü gözümü temizleyip Kör Cemal'le göz göze gelmeden niyet kutusunu boşalttım. İşime verdim kendimi, sağı solu topladım...

On beş dakikaya kalmadan Aziz Hoca teneffüs verdi, kurstakiler fırladı dışarı. Film başlıyordu, Kör Cemal gergindi. Çok kalabalıklardı. Daha önce fark etmemiş olabilirlerdi, ama ya şimdi biri hileleri fark ederse korkusuyla, avluda gözü bizde volta ata ata dolandı başlarda. Hiçbir aksilik yoktu, tıkır tıkır işliyordu tezgâhımız. Kör Cemal'in gerginliği yerini hayranlığa bıraktı, ağzı bir karış açık bizi izliyordu. Teneffüs bitimi "bir sana bir bana" yöntemi ile adil olmayan bir biçimde paylaştık parayı. Kör Cemal gördüklerine inanmayıp dudak bükerek baktı suratıma, paranın ciddi bir kısmını sağ cebine, tırtıkladığı bir miktarı da sol cebine koydu. Fatura mı kesiyorduk herife? İsmet nereden bilebilirdi ki ne kadar kazandığımızı? İsmet kazancımızı ne kadar az bilirse bizim o kadar işimize geleceği için göz kırptım Cemal'e. Bendensin der gibi.

"Paraya bak ya! Aferin lan kafan çalışıyor senin, okursun sen," dedi. Mete ile Serkan yine kıkırdamaya başladılar, nesi komikti bunun? Bilerek mi yapıyorlardı anlamıyordum ki, durduk

yere gaza getiriyorlardı beni. Efendi gibi dövdürteceğim burada kendimi o olacak, ellerine ne geçecekti sonra?

"Ohoo, sen buna para mı diyon Cemo?" dedim. Bilerek Cemo dedim, ne de olsa para çalmıştı İsmet'ten ve ben de ona göz yummuştum, hatta göz kırpmıştım. Onunla akran olduğumuzu, dengim olduğunu düşünsün istedim. Dolaylı yoldan mesaj vermeye çalışmak hoşuma gidiyordu. Şimdiye dek başarılı olduğu vaki değildi, ama ısrar başarı getirir diye bir şey duymuştum. Cemal ise duymamış. Elime bir tekme attı, avucumdaki tüm bozuk paraları saçtı yere.

"Topla şimdi bunları!" dedi ve döndü arkasını yürümeye başladı. Bizim paralar yola saçılmıştı.

"Manyak ya, İsmet öldürecek bunu haberi yok," dedim. Cahilliğine veriyorum der gibi mimiklerle gizledim utancımı. Mete ve Serkan gülmemek için zor tutuyorlardı kendilerini.

"Ne gülüyorsunuz lan, toplasanıza parayı!" dedim. Cemal gidince dükkân bize kalmıştı.

"Sen düşürdün sen topla!" diye arsız arsız çıkıştılar ikisi de.

"Ben mi düşürdüm? Ulan herif elime tekme attı. Para üçümüzün parası pis herifler!" diye yürüdüm.

"Ben toplamam," dedi Mete.

"Senın toplaman lazım," diye destek verdi Serkan.

"Toplamıyorum lan!" diye arttırdım bahsi.

"Sen bilirsin," dedi Mete. Hâlâ gülüyorlardı.

Pazar sabahları kahvaltı saatinde yayımlanan aile filmleri vardı, orada biri bir hata yapar, düşer ya da rezil olur da herkes umarsızca gülmeye başlar, geniş açı kamera, kırık kadrajla yüzlerine yaklaşırdı gülen herkesin teker teker... 9 yaşımdaydım, Mete ile Serkan'ın gülüşleri oradaki gülüşler gibi geliyordu bana. Az sonra onlara edeceğim lafın tek sebebi o gülüştü. İlk fırsatta beni satmaları, dediğim hiçbir şeyi yapmamaları, beni sürekli zor durum-

da bırakmaları, çeteyi ifşa etmeleri, yevmiyeli çalışması gereken vasıfsız işçiler olmalarına rağmen ortağım gibi para kazanmaları falan değildi beni delirten. Sadece o filmlerdeki kemik gözlüklü, öğretmen kıyafetli, saçlarını tepesinde toplamış, kucağında süs köpeği olan kadın gibi gülmeleri ağrıma gidiyordu götlerin.

"Bundan sonra tek çalışıyorum oğlum, perşembe günü gelmeyin," dedim ve yerdeki paraları tekmeleyip iyice dağıttım yola. Ben gittikten sonra toplayamasınlar diye şut çeker gibi vuruyordum paralara. Tren kutusunu ve legoları kaldırıma koydum. Ben paraları tekmelerken hâlâ gülmekte olan Mete ve Serkan, kutudaki oyuncaklarını kaldırıma bıraktıktan sonra somurtmaya başlamışlardı.

Evin yolunu tuttum. İyi kötü bir birikmişim vardı, gül gibi yaşar giderdim. Ne de olsa 9 yaşında insanın ihtiyaçları kısıtlıydı. En olmadı o parayla trendir, legodur ne varsa alıp niyet kutumu büyütebilirdim. Bu hesaplarla apartmana doğru yaklaşırken kızartma kokusunun çekim alanında girmiştim, bahçedeki çardakta apartmanın bütün kadınları toplanmış öğlen kahvaltısı yapıyorlardı.

Kocalarına ve çocuklarına çapaklı gözlerle, yarım ağız hazırladıkları kahvaltıya hiç benzemiyordu kendi kahvaltıları. Herkes hünerini sergiliyordu. Bir nevi yarış havasında geçiyordu bu kahvaltıların hazırlığı. Koştum karnavala, kendimi kaybedene kadar yedim. Yemeğe vurdum kendimi. Yağlı ellerimle altı bardak çay içtim, iyice batırdım bardağı. Türk kahvesi faslına geçilirken, "Yarın yine aynı saatte buradayım kızlar..." deyip evin yolunu tuttum. Bunları mı alsaydım acaba çeteye? Alacağım da ne olacak, daha veletleriyle baş edemiyorum diye hızla geldiğim noktadan geriye döndüm...

Bahçeden çıktığımda apartmanın girişinde Mete ve Serkan duruyordu, yüzlerine bile bakmadım çetemdeki İrlandalıların. Apartmana doğru yürümeye başladım. Mete seslendi, kurban oydu demek ki:

"Serkanlara gidelim mi? Amiga oynarız."

"Ben evde tek başıma Komodor 64 oynarım. Tekim artık. Yalnızım."

"Selçuk topladık parayı, gel işte!" diye üsteledi Serkan. "Özür dileriz oğlum, uzatma gel."

"Kutuyu bırakayım geliyorum," dedim. Hakikaten de kutuyu eve atıp koştum yanlarına. Sarıldılar omzuma hemen, çocuktuk en nihayetinde. Bazılarımız hızlı büyüyordu sadece, hepsi bu...

"Saydınız mı lan parayı? Ne kadar düştü adam başı, masrafları çıkınca?"

"Selçuk biz o paraya kol aldık. Bölüşmedik parayı," dedi Serkan.

"Sebep?"

"Sen attın ya yere..." diye destek çıktı Mete Serkan'a. Demek ki ortak plan yapılmış, ağız birliği edilmişti. Bunlar benden önce büyüyordu demek ki.

"Ben atmadım lan, Kör Cemal elime vurdu," diye pozisyonu tekrar oynattım.

"Sonra tekmeledin ya işte, biz de zaten istemiyor, bari parayı değerlendirelim dedik."

Vay arkadaş, kabız oldum sıçamıyorum desem; bunlar boş boş durmasın deyip, götümü de değerlendirmeye kalkacaklardı. Serkan senin yalanını sevsinlerdi. Boyundan büyük çıkaran adamın, boyundan büyük laf etmesi mi koyacaktı artık bana.

"Tekmelediğin parayı mı istiyorsun?" dedi Mete. Adam ölmüştü de garantiye sıkıyorlardı sanki. Rotayı değiştirdim, konuyu hemen adamlık sahasına taşıdım, ben de pis oynamaya başlamıştım:

"Para dert değil de... Siz kimin tarafındasınız? Kör Cemal'in lafına ne gülüyosunuz oğlum?"

"Bak ona kızmış Mete, ben dedim sana!" dedi Serkan. Onu bile konuşmuşlar.

"Yanlış anlamışın sen, biz olay büyümesin diye..."

"Gülmeyin bir daha, siz benim çetemsiniz. Bir daha onlardan yana olursanız ben yokum. Gerekirse tek başıma yürürüm. İlk giden ilk eli oynar," diye komboyu çekip konudan konuya sıçrayıp alık alık bakışları üzerimde koşmaya başladım. Bunlar ikinci cümleden sonrasını toparlamaya çalışırken koşmaya başladığım için doğal olarak Serkanların eve ilk ben vardım, kapıyı dan dan dan diye çaldım. Ablası açtı.

"Ne oldu, doymadın mı?" diye lafı cepheden soktu Serkan'ın ablası.

"Doydum, elinize sağlık, Amiga oynucam ben," diye daldım içeri. Çocuk da olsak el âlemin evine serbest dolaşım hakkı almış Doğu Avrupa vatandaşı gibi girip çıkmak göze batıyordu. Gümrükten mal kaçıran adam gibiydim, soruları arkamda bırakarak koşar vaziyette cevapladım.

"Serkan nerde?"

"Geliyor, ilk ben geldim."

"İyi geç, ben de senin içtiğin çayın bardağını yıkıyorum, tek başıma beceremeyebilirim galiba, yardım gerek. Elinden mi alacaktık oğlum bardağı, niye bu kadar sıkı tuttun?"

"Yağlı yağlı yemekler yapıyorlar, masada bir ıslak bez bile yok. Bunu da ben mi söyleyeyim? Benim yaşımda oğlunuz, kardeşiniz var. Az çekidüzen verin kendinize," diye söylene söylene geçtim Serkan'ın odasına. Ablası asabiydi, ama kendini ilgilendiren olaylar haricinde dünya yıkılsa kıpırdamazdı. Yeterli açıklamayı yapmıştım.

Serkan ve Mete anca gelebildiler. Serkan hafifçe odayı toplamaya yeltendi.

"Bırak bırak, gizlimiz saklımız yok, benimki daha dağınık," diye araya girdi Mete. Genlerimizde vardı galiba, ha dokuz ha otuz fark etmiyordu. Erkeği kendi haline bırakırsan karşılaşacağı

ilk tehlike kendi bokunda boğulmak olurdu sanırım. İnsan dağınıklığıyla övünür mü arkadaş? Kimin odası daha rezil, onu yarıştıracaktık neredeyse. Her şey benimkine benziyordu, ama bir farkla, yığınla disket vardı Serkan'ın odasında.

"Serkan bunların hepsini oynadın mı lan?" dedim. Acım büyüktü, onunla yaşamaya alışacaksam da bunun için zaman gerekliydi.

"Yok bazısı bozuk çıktı, atıcam onları," dedi.

"Manyak mısın lan ne atması? Niyet kutusuna koyarız. Amigasını getirip deneyecek değiller ya..." dedi Mete. Bu sefer de çöp kutusu ile niyet kutusunu karıştırmıştı. Ekibimi aynı ortak hedef etrafında toplayabilmemin verdiği sevinçle gitmedim olayın üstüne.

O gün o kadar çok oyun oynamıştık ki, yatağıma uzanıp gözümü kapattığımda renkli cisimler görüyordum karanlıkta. Arabasından uçağına, Van Basten'inden Maradona'sına Allah ne verdiyse dönüyordu sahnede... Yalnız bir konu vardı ki, çocuk olsam da farkına varmıştım; insan buna çok kaptırırdı kendini. Mete de bir bahaneyle alsa bir Amiga, ben de girsem turnikeye alternatifsiz kalacaktı güzelim mahalle. Muhalefet yokluğu, adam olmayanları millete adam sandırır; uzun vadede milletin anasını ağlatırdı. İsmet'in önünü açıyordu Amiga. Resmi sponsoru gibi bir şeydi. Bu tehlikeye önlem alamazsam güzelim Küçükçekmece gözlerimin önünde Franco'nun İspanyası'na dönecek; Amiga'yla atari arasında yönetilen sahipsiz bir coğrafya haline gelecekti. Önce bunun kendileri için zararlı olacağı mesajını vererek girmeliydim olaya, ama bunu doğrudan yapamazdım, çoluk çocuk anasını babasını dinlemiyor, beni mi dinleyecekti. Daha farklı bir strateji takip etmeliydim, etrafından dolanmalıydım bu zihniyetin. "Ya bu oyunlar iyi güzel de atari salonundakilerin yerini tutmu-

yor," diye mi girseydim olaya? Bu sefer de eldeki tüm parayı atari salonuna yatıracaktık... İki ucu pis değneği ortasından tutmuştum ki o an aklıma Yunus geldi. Hemen unutmaya çalıştım. Bana ciddi bir plan lazım diyerek dâhiyane planımı düşünmeye başladım ve yine uykuya daldım. Yapacak bir şey yok, plan yaparken uyuyordum ben hemen. Önemli kararları hızlı almam gerekiyordu, anam babam ben küçükken bana masal yerine benimle ilgili planlarını mı anlatmıştı neydi? Gece rüyamda bozuk disketleri niyete katıyor, çoluğunu çocuğunu namaza alıştırmak için cumaya getiren cami cemaatine okutup topladığımız parayla Amiga'ya kobra kol alıyorduk... Ter içinde uyandım, ulan daha kendi şuuraltıma geçmiyordu sözüm, kobrası anakondası derken uykuda bitirecekti bizi bu Amiga...

Yatağımda mal gibi tavana baktım bir süre. Pişmanlığın getirdiği vicdan azabı yerini çocukluğun getirdiği boşluğa bıraktı; böylece hiçbir şey olmamış gibi annemin arkadaşlarıyla kahvaltımı yapıp, yine Serkanlara gittim. Bunu çocuk yapınca fiskeyi vurur geçersin, ama kocaman adam olunca da devam edersem halim yamandı.

Mete, Serkanlara gitmiş kahvaltıya. Demek dün benim konudan konuya atlayarak kazandığım kalkış avantajını unutmamış, hırs yapmış önden girmiş potaya. Ablasıyla rutin diyaloğumu gerçekleştirip içeri adım attığımda iki saattir oyun oynuyorlarmış. Yok Blanka ile oyun bitirmişler de, anasıyla kavuşuyormuş Blanka diye finalini anlatıyorlardı. Gün başladığı gibi bitti, yine sardık oyunlara. Prince of Persia, Super Frog, Space Ace, Haggar vesaire derken yine ettik akşamı. Tüm gün oyun oynar olmuştuk.

İşi gücü boşlamıştık iyice. Ben de sesimi çıkarmadan gidip geliyordum, bizim çete üyeleri de sağ olsunlar hiçbir şey yaşanmamış gibi asılıyorlardı kollara. İsmet'le olan hesabımı, Kör Cemal

puştuna vereceğim cevabı, Küçükçekmece'nin geleceğini, yaz günü her sünnet arabası gördüğümde saklanacak yer aramamı, büyüyünce ne olacağımı falan hep unutmuştum. Yenilmiştim, oyuna vermiştim kendimi. Hikâyenin ortasında ortağı vurulup dibi gördükten sonra saçı sakalı koyup ıssıza kapanan eski polis gibi; kan kardeşi denizde kaybolunca kendini şaraba veren, kayıkçı kahvesinde ömür tüketen Cüneyt Arkın gibiydim.

Birinin ya da bir şeyin beni tokatlaması, ağzıma ağzıma vurması, el ense çekmesi, şöyle iyi bir silkelemesi lazımdı... Günler geçiyor, döne döne bitirdiğimiz oyunları tekrar bitiriyor, sonra birbirimize karşı oynuyor, annelerimizin günlerinden kalan mamalarla semiriyorduk. Ulan herkesin keyfi yerindeydi, 9-10 yaşında çocuklardık en nihayetinde. Ne isteyebilirdik hayattan, anamız babamız sağdı, başımızdaydı. Elimiz kolumuz yerindeydi, eşek gibi sapasağlamdık. Benim derdim kendimleydi demek ki, yeniden sahalara dönmem lazımdı...

Cebimizde kalan üç kuruşla, Kuran kursundaki Hakan'dan aldığımız kobra kolu, uçak uçuran Vecihi gibi heyecanla kavramış, ekrana kilitlenmiştim. Bu vaziyette Ryu ile Mr. Bison'a kadar gelmiş "Allah Allah" nidalarıyla saldırıyordum Bison'a. Kıl kadar canım kalmıştı, ölmek üzereydim. Derken beklediğim işaret beklemediğim yerden gelmiş, yumurtaya can veren Allah'ım bu zor günümde Mete'yi dile getirmişti:

"Perşembe günü niyete çıkacak mıyız?" Belki de can sıkıntısından söylemişti bunu, ama bende beklediğim heyecanı uyandıracak, közlenen ateşi tekrar harlayacak şeyi demişti Mete. Kolu elimden attım, oyunu dondurdum. Mete'yi omuzlarından tutup alnının ortasından öptüm, sarstım, sonra da bağıra bağıra başladım, kopmuş geliyordum:

"Çıkıcaz tabii lan! Geri dönecez sokaklara. İnşaatlardan çıkma demir çalacaz olum! Niyeti cami bahçesinden mahalle kah-

vesine taşıyacaz. Namımız Bakırköy'e kadar yürüyecek, oradan Ataköy'e, muhallebi çocuklarına bişi yedirmeye gidecez hıııaaammınnaaa. Bundan sonra atari yok, sefalet yok, Fame City'de 100'lü jeton alıp top denizinde yüzdürecem lan sizi!" diye ikinci nutkumu salladım. Günlerdir içimdeki sıkıntı patlamalı şekilde Mete'nin masum sorusuyla yok olmuştu. Mal mal bakıyorlardı bana, konuyu dağıtmadan devam ettim. "İsmet'in payını çıkınca ne kalıyor ki geriye? Para kazanmamız lazım. Hayallerimiz var lan bizim," deyip tekrar yerdeki kobra kolu aldım elime, taktak çektim Bison'a, ağzına ağzına vurdum pelerinli, kalpaklı, acayip çizmeli, ne idüğü belirsiz tren kondüktörü tipli herifin. Can havliyle aduket çekmeye çalışırken şansa bala oryuketi yapıştırdım. Ağır çekime girdi oyun. Mr. Bison, "Abi ne yaptın, ameliyatlı yerime vurdun," der gibi bakarak düştü yere. *"You Win"* yazdı ekranda. "Kazandın" diyordu Amiga bana.

"Benim kaderim bu oğlum!" diye bağırdım ağzım kulaklarımda. Ben hep kazanırım! Bildiğim beş on tane İngilizce kelime vardı: "*You win / Game Over / Cancel / Ok / Insert Coin / Select Player / Fatality*" Bu kadar. Hal hatır sormayı dahi bilmiyordum. Biri, "Ooğlum senin adın ne?" diye sorsa, adımı söyleyemem İngilizce, o derece "0". Bildiğimiz İngilizceyi de atari salonunda jeton satan Topal Hayri Abi öğretmişti bize. Bir gün sigortayı indirip tüm makineleri kapatmış, hepimizi sıraya sokup savaş taktiği veren rütbeli subay edasıyla, "Insert Coin demek gidip Hayri Abi'den jeton alın demektir çocuklar. Game Over ise oyun bitti, daha dikilme makinenin başında, kapama dükkânın önünü demek. Ezberleyin bunları bak," diye tembihlemişti. Sonra herkese birer jeton daha dağıtıp açmıştı sigortayı. Oyunu bitirip ardıma bakmadan çıktım odadan. Soru ardımdan geldi:

"Selçuk, nereye?"

"Çalışayım biraz, bu perşembe iki kat daha büyük kutuyla giri-

cez niyete. Zararımızı çıkartalım," diyerek iyice orta karar esnafa bağlayıp cevap verdim. Para nasıl tatlı gelmişse artık, üç kuruşluk kayıp bile dert olmuştu bana. Bir tek mahallenin çöplerini karıştırmadığım kalmıştı, buzdolabında bulduğum yarım gofreti bile koymuştum kutuya. Üzerine de "ISIRILMADI EL İLE BÖLÜNDÜ" yazdım gofretin. Isırdığım yerinden elimle kopartıp diş izlerini fark edilmez hale getirdim. Evdeki şekilli avizedeki ona yakın ampulden iki tanesini, yokluğunu kimse fark etmez diyerek söktüm aldım. Balkona çıkıp annemin astığı çamaşırları bile topladım, mandallarını ayırdım. Çamaşır makinesi kutusu ebadında bir kutuya koydum her şeyi. Vurgun büyük olacaktı. Perşembeleri büyük satışlar yapıp, pazartesileri de üç kuruşla İsmet'i oyalayacaktım.

bölüm 4

Saflar Belli Oluyor

Perşembe sabahı, niyet kutusunu iki kişi dönüşümlü taşıyarak ancak getirebildik camiye. Abartmıştım biraz. İşin püf noktası, camiye girişte kutuyu kimin taşıyor olacağıydı. Gece boyu yaptığım hesaplamalar sonucunda camiye girişte kutu Serkan ve Mete'nin elindeydi. 20 adımda bir eş değişerek gidersek ihale Serkan ve Mete'ye kalıyordu girişte. Ben de komut veriyordum. Çünkü liderlik bunu gerektiriyordu:

"Yavaş, sarsmadan, yavaş. Şu duvarın üstüne koyun gençler."

Kutuyu yerleştirdik, tek tük çıkmaya başlamıştı kurstakiler. Kutuyu gören geliyordu. Beklenti de büyümüştü. Legoları, trenleri, tetrisleri hep üste koymuştum. Evdeki VHS video oynatıcıyı bile söküp getirmiştim, taşımaya gücüm yetse televizyonu bile koyacaktım niyete. Her onuncu kişiye bir tane de bişi müessesemizin ikramıydı. Bir tabak bişi vardı, yani rahat 15-20 tane ediyordu. 200 niyet, en düşük hedefimdi. Sırf onlu rakamları yakalayıp bişi almak için üçer beşer çeken oluyordu, milletimiz aç gelmiş, aç gidecekti; bunu çocuk yaşta öğrenmiştim.

Çok iyi gidiyordu satış, çocuklar birbirini eziyordu. Yarım gofreti çeken çocuk ilk önce arıza çıkartacak oldu da, "Okuman

yazman yok mu oğlum," deyip yazıyı gösterince, rahatladı. Tam finale yaklaşmıştık ki cami avlusunun kapısından bir ses geldi: İsmet kapıya tutunup, ayaklarını hayava kaldırmak suretiyle kendini kapının diğer tarafına atarak on numara bir giriş yapmıştı yine sahneye. Kör Cemal ve diğerleri kapıyı açıp ardından sıradan insanlar gibi girdiler avluya. Adamımsın İsmet. Millet Mersin'e, sen tersine. Kapıyı açıp girmek nedir insan gibi? Yakışmazdı tabii çete reisine.

Yaklaştılar öylece yanımıza. İsmet cebinden iki tane erik çıkarttı. Eriği ısırıp suyunu gözüme fışkırtmayı başardı. Ağzında erikle konuşmaya başladı:

"Bugün günlerden ne?"

"Pazartesi," diye atladım hemen. Belki yerdi, ne bileyim. Günleri şaşırmış olamaz mıydık?

"Di mi? Sizin niyet gününüz pazartesi çünkü. O zaman ben biraz niyet çekeyim."

"Yok öyle! Paralı bu, 50 kuruş." Sanki parayla korkutacaktım adamı. Aaa 50 kuruş mu, çokmuş bende o kadar nakit yok deyip yüzünü yere eğip gidecekti sanki herif.

"Al şu 2 buçuk lirayı. 5 tane çekeyim. Ya da dur eli uğurlu bir arkadaş var o çeksin."

Islık çala çala kapıdan girdi Yunus. Vay arkadaş kumpasa bak! Adamımsın İsmet. "Sen bizi burada diri diri kesersin," deyip olacaklara kendimi teslim etmiştim artık...

Bir anda avluda bir ses yükseldi: "Ooooo treni çeken çocuk geliyor oooo!" Herif bizim tezgâh üstünden meşhur olmuş da haberim yok. Yunus'un avluda attığı her adımda Mete ve Serkan şuuraltında kurbanlık koyun gibi, "Allahü ekber Allahü ekber la ilahe illallah!" seslerini duyuyordu. Az sonra gidecekti kelleleri gariplerin. Ben durumu kabullenmiştim, sadece izliyordum artık. Yükte hafif, parada ağır ne kadar mal varsa niyette, ayıklayacaktı

Yunus. Güzel Allah'ım, henüz buluğ çağına bile gelmeden böyleysem zaten büyüyünce iyice zıvanadan çıkarım belli, ciğeri beş para etmez veledin tekiyim, ama annem babam düzgün insanlar, onlara bağışla beni, diye dua etmeye başladım cami avlusunda.

Yunus dibime kadar gelmişti, gözünü gözümden ayırmıyordu.

"Oğlum babanla babam güreştiler lan, dövme falan yok. Ona mı sinirlendin sen," diye fısıldadım. Gözündeki morluğu gösterdi. O son yumruğu atmayacaktım ben. Ar yapmış herif. Bitmişti film, sermayemiz eriyecekti birazdan gözlerimizin önünde. Elini kavanoza daldırdı, tuttum bileklerinden. Halep oradaysa arşın buradaydı:

"Aç lan avucunu," dedim. Avuncundaki niyet kağıdını gösterecektim herkese. Sonra İsmet'e baktım, ne de olsa müşterisiydi avludakiler, oyunun hilesini görürlerse bir daha niyet çekmeyeceklerini biliyordu. Dik dik bakıyordu gözüme İsmet.

"Peki," dedi sakince.

"Ne demek peki? Açmasın ya bence vazgeçsin, çekmesin niyet falan."

"Aç avucunu," dedi İsmet. Açtı avucunu kumbara beyinli Yunus, boştu. Bu sefer bıyık altından gülerek diğer avucunu soktu kavanoza, yumruk şeklindeki tuttuğu diğer elini. Bu İsmet süper adamdı hakikaten, çakal herif bunu bile düşünmüş, önce boş eli göstermiş, sağ gösterip sol gömmüştü bize.

Yunus'un bu hamlesi, sağ gösterip sol vurmak deyiminin beynimdeki resimli karşılığıydı. 2014'e kadar da değişmedi. 2014 yerel seçimlerinde CHP'nin Eski Müftü İhsan Özkes'i Üsküdar için aday göstermesi, sağ gösterip sol vurmak deyiminin tacını Yunus'tan alacaktı.

"Benim de küçük bir yeğenim oldu İsmet Abisi, al al yanakları böyle, öyle güzel ki aynı Neslihan Yengem," dedim. Aramızdaki kan bağını vurgulayarak vicdan yaptırtacaktım pezevenk Yunus'a.

"Kimdenmiş lan çocuk, Neslihan Yengen sizin aileden güzel

bir bebek nasıl yapsın?" dedi. Kör Cemal nefesi kesilene kadar güldü. Tüm kurstan çıkanlar da. Bir alkışlamadıkları kaldı.

"Gördün mü adamını Yunus. Anan hakkında ne diyorlar? O yumruğa karşılık çaldığın tren sende kalsın, unutalım her şeyi, bırak elindekini aslanım," dedim. Gözümü de gözüne kenetledim. Hafifçe dudak büzdüm, şefkatle gülümsedim. Yunus'un anasının babasının öldüğünü düşünüp ağlamaya çalıştım beceremedim. O kadar da sevmiyormuşum dayımla yengemi demek. Kendi anne babamın öldüğünü düşünüp ağlayacak kadar da Yunus'u önemli görmüyordum. Ağlama işi yalan oldu, uzunca süre gözlerimi kırpmayıp az biraz sulandırdım sadece. Elimden gelen her duygu sömürüsünü yaptım.

Bırakmadı Yunus.

Ne kindar herifmiş. "İsmet'e dersini sonra verecem. Şu an senin sıran," dedi ve çektiği niyet kâğıdını yüzümüze doğru açtı. Kocaman "TETRİS, YANINDA DA İKİ TANE PİL VAR" yazıyordu. Trendeki işportacılar gibi paket halinde eşantiyonlu kampanya yazmıştı, onu çekti herif. Eli nerdeyse burnumdaydı, öyle bir kokuyordu ki, Yunus'un eline en yakın çocuk yazıyı bile görmeden, "Aha sıçtılar," dedi.

"Neyse Selçuk'un tetrisi gitti," dedi Mete. Ağır çekim döndüm arkaya, mal kavgası can kavgasıydı:

"Dört tane daha çekecek, bu daha bir," dedim.

"Valla benimkinin içi boş sadece kutusunu getirdim," dedi Mete, gevrek gevrek gülerken Serkan'la göz göze gelmişti:

"Gerekirse kömürlükteki bisikletini satarım, ama o treni geri alırım Mete." Salak Serkan yine üşenmiş boşaltmamış kutuyu, dolu getirmişti. "Bu sefer benim günahım yok, almam tren mren," dedim. Allah hayrını kabul etsin.

Tam o sırada, gergin anlar yaşanırken Remzi girdi avluya. Avludaki öğrenciler toparlanmaya başladı. Ayrıldılar niyet tezgâhının önünden, biz kalakaldık ortada.

"Ne yapıyorsunuz lan burada? Bu gürültü ne?"

"Guslün farzlarını konuşuyorduk Remzi," diye atladı İsmet.

"Siz zammı surelere falan çalışın. Sizin ne işinize yaracak gusül? Yaşınız kaç, başınız kaç?"

"Kabul ediyorum inceydi. Anlamaman normal Remzi. Halbuki o azarlayıp itip kaktığın dünkü çocuklar değiliz, eşek kadar adam olduk mesajı vardı o cümlede," dedi İsmet bıyık altından gülerek.

Remzi kinaye bilmezdi, düz adamdı. Haliyle anladığı kadarıyla dümdüz yorumladı: "Sikerim mi diyorsun?"

"Niye öyle diyeyim, manyak mısın? Yürü git işine, bulaşma bize diyorum."

"Bulaşırsam ne olur?"

"Haaaa cevap ver adama! Bulaşırsa ne olur?" diye kükredim. Remzi ile aynı saftaydım, hayat nelere kadirdi.

"Remzi oğlum, bak bu iş iyi bir yere gitmiyor," diye sertlendi İsmet. Remzi kendi evindeydi, deplasman takımına pabuç bırakmayacaktı tabii.

"O zaman yürü git lan!" diye kargoya verdi İsmet'i Remzi.

İsmet olduğu yerde dururken avluda geri vitese geçişin sesi duyuldu. Pek kullanmadığı için R'yi, zor geçti vites, ama geri yapmıştı İsmet:

"Tamam kutumu alayım gidiyorum," diyerek iki akrobatik hareketle geldi önüme, aldı kutuyu. Elinden zar zor kurtardım VHS video oynatıcıyı.

"Lan o benim kutum! Bir dakka hoop! Remzi Abi! Allah aşkına bir şey de! Bak Allah'ın adını verdim sana, daha ne yapayım?"

"Ya bırak alsın götürsün çöpleri, bir hayra yarasın."

"Ne çöpü lan Remzi Abi, tüm mal varlığım o benim! Yatırımım. Ekmek teknem. Remzi, oğlum, bak bu iş iyi bir yere gitmiyor!" diye dilebelendim, ama Remzi ayaklarımızı yere bastıran cümleyi söyledi:

"Geçin içeri! İkinci ders başladı. Babam sizi çağırıyor."

İsmet kutuyu komple alıp giderken ben otoriteye saygılı olduğum için ikinci derse girdim. İslamın ve imanın farzlarını yüksek sesle okuduk. Tövbekâr kumarbazlara dönmüştüm! Ulan İsmet!

Ders bitimi dağıldık. Mete'nin de, Serkan'ın da ağzını bıçak açmıyordu. Yunus kim bilir neredeydi? Bu sefer de tetrisime el koymuştu. 9 yaşındaydım, en büyük kazığı akrabamdan yiyordum. Hayat hızlı öğretiyordu, her şeyin bir bedeli vardı.

Yola çıktığımızda herkes olan biteni konuşuyordu, biz ise duymazlıktan geliyorduk. Galiba bütün yaz bahçeden dışarı çıkamayacaktık, rezil olmuştuk ki adamım seslendi:

"Selçuuuuk!" Tüm sokaktakiler sanki adları Selçuk'muş gibi döndüler sese. İsmet koltuk altında bizim iki kişi zor taşıdığımız kutuyla bana el ediyordu. Öyle bir koştum ki yanına, İsmet bile şaşırdı. Başımı okşadı. Köpeği gibi sevdi beni.

"Senle biraz konuşalım," dedi. Tırstım, yalan yoktu.

"Olur," dedim oturdum kaldırıma. İsmet anlamsızca baktı suratıma: "Kaldırıma niye oturdun lan? Gel benimle bizim gizli mekâna gidiyoruz," diye ayarı verdi. Halbuki bende alışkanlıktı bu, bir şey konuşucaz dendi mi çöküyordum kaldırıma. Koskoca çete reisi İsmet kaldırımda oturup konuşmayacaktı tabii bizim gibi. Hayırlısı, deyip takıldım peşine İsmet'in. Yolda biraz yavaşladı, kolunu omzuma attı. İngiltere Kraliçesi şövalye ilan etti o an sanki beni. Naim Süleymanoğlu gibi olimpiyatlarda altın madalya alıp bayrağımızı göndere çektirdim sanki, o nasıl bir duyguydu! Mete ile Serkan'ın suratını görmem lazımdı, ama artık dönüp geriye bakamazdım; gün, ileriye bakma günüydü!

İsmet'in Soğuksu Tren İstasyonu arkasında, artık kullanılmayan eski istasyondan kalma demir yığınlarının ve bir tane paslanmış vagonun olduğu gizli mekânına geldik. Şaka maka adamın ofisi vardı, devlet farkında olmadan bir çete reisine yataklık ediyordu. TCDD'nin imkânlarını hoyratça kullanıyordu İsmet.

Etrafta irili ufaklı bir sürü köpek vardı, tabii bir de köpek mezarı. Tahtadan mezar taşı yapmış, üstüne de "Cesur" yazmıştı İsmet. Ben mekâna geldiğimde orada olan elemanlar da birer birer geldiler yanıma, tokalaştık. Hatta bir iki tanesi sırtıma vurdu. Aslanım falan diyen vardı, öyle bir atmosfer ki havaalanında karşılanan yabancı futbolcular gibiydim. Derken oturduk vagondaki masaya benzer şeyin etrafına. İsmet bir sigara yaktı, ilk dumanı aldı girdi lafa: "Senin çetemde olmanı hiç istemedim. Kafası çalışan adamsın, okuyacak bu çocuk dedim."

Çıkışa bak. Anam mısın, babam mısın lan? Sana ne okurum okumam. İki senedir aynı bahane. Milli Eğitim Bakanlığı benden bu kadar ümitli değil, sana ne oluyor, diyordum. Ama içimden tabii...

"Ama eğer okumakta gözüm yok, ben sokak adamıyım diyorsan, bu işlerde sen bize lazım olursun Selçuk," diye tak diye koydu ortaya teklifini İsmet. Teklif teklif değil, fırından yeni çıkmış bir buçuk etli ekmekti sanki. Karşı koyması çok zordu...

Elim ayağım titredi o an. Sıcak bastı ter döktüm, konuşmamaya çalıştım, çünkü dilim dolanacaktı, rezil olacaktım biliyorum. Aynı hissi bir kere de 4 sene sonra uykumdan uyanıp sebebini anlayamadan yaşayacaktım.

"Çetene mi davet ediyorsun beni İsmet?"

"Okumanı istiyorum Selçuk."

"Lan bırak, okumayı yazmayı sökeli bir iki sene anca oldu, ne okuyoz ki? Okuruz o dert değil," diyemiyorum tabii ki, karşımda İsmet var.

"Eğer okumam diyorsan, güçlerimizi birleştirirsek Bakırköy'deki çeteyi bile bitiririz. Sen şaka maka para kazandırıyorsun çetene. Biz evdekilerden çalıyoruz, bir yerden sonra zorlanıyoruz. İşe girdim sırf bunlara para yetiştiricem diye. Niyetin benimle devam etmekse el sıkışalım," diyerek elini uzattı İsmet, eline de Cesur'un dişi olan kolyeyi asmıştı, hani çetedeki kıdemlilerde olan kolyeden.

Uzatıyordu uzatmasına da, benim için o an hayatımın teklifi olan cümlede fark etmeden "çetene" diyordu İsmet. Yani çetemin varlığını tanıyordu, kabulleniyordu. Beni bir tehdit olarak görüyordu. İsmet adamımsın ama...

"Bak İsmet, sen beni çetene iki yıldır al diye neler yaptım neler. Eşimi dostumu mu satmadım, akrabalarımı mı dövmedim, anama babama papuç gibi dil mi uzatmadım. Senin için cürüm değil belki, ama annem çok pis dövdü İsmet. Evde bir tane kıştan kalma odun var; babamın adını yazdı o odunun üstüne, üzerinde Ekrem yazan odunla dövüyor, sonra baban vurdu diyor kadın, yani acayip önemsiyor aile içi saygıyı. Neyse konu neydi, hah... Beni o zaman alacaktın be İsmet, takacaktın boynuma köpek dişli kolyeyi, adamımsın diyecektin! Artık çok geç. Artık karşında farklı bir Selçuk ve onun 'çetesi' var. Bundan sonra sana sade bir çift lafım var. Bir, karşıma çıkma, ayrı ayrı takılalım; Küçükçekmece ikimize de yeter. İki, okuyacam lan, doktor olucam ben! Günün birinde de karşına geçip diyecem ki, 'İsmet çok sigara içiyorsun, bak daha 11 yaşındaydın sigaraya başladığında yazık lan ciğer kalmamış sende, böbreklerin kendini ciğer zannediyor, solunum yapmaya çalışıyor garibanlar. Ölecen kalacan lan, bırak şu zıkkımı yoksa babana söylerim.'" Bende bu nutuk atma olayı alışkanlığa bağlamıştı, başkasını bilmem de yakışıyordu bana.

İsmet elindeki sigarayı bastı kül tablasına. Belli ki konuşacaktı. Konuşmadı.

"Şimdi gidiyorum, senin mekânındayım delikanlıysan dokunmazsın, yakışmaz sana arkadan vurmak," dedim ve VHS oynatıcıyı kucaklayıp hemen arkamı döndüm. Kimseyle yüz yüze gelmeden, kimi görsem sırtımı dönerek çıktım oradan. Peşimden gelirler korkusuyla da köşeyi döner dönmez başladım koşmaya!

İsmet'e posta koydum lan, İsmet'e posta koydum. Hem de mekânında!

Mete ile Serkan'a anlatsam inanmazlardı. Anneme anlatsam döverdi. Yani hiçbir işe yaramayan bir tatmin yaşadım az önce! Liderdim ulan ben! Artık resmi olarak çetem vardı, İsmet bile kabullenmişti. "Koş Selçuk koş, bir ses geldi, galiba geliyorlar koş!" diye diye vardım mahalleye soluk soluğa. Mahalleye daldığımda Güney Abi kaykay öğretiyordu bir iki arkadaşa. Ulan burası emekli beyaz yakalı semti mi, bu ne keyif, ne yaşıyorsunuz arkadaş? Peki, ama Güney Abi kimdi?

Güney Abi, göçmen ailesinin tüm avantajlarını kullanarak vücuda gelmiş, Rönesans tablosu gibi duruyor karşımda. Boy, pos, endam ve en önemlisi de insanlık had safhada. Benim deyimimle mahalle çıkıntısı, mahallenin deyimiyle rol modeli bir delikanlı Güney Abi. Aslında mahalleli haklı, tam örnek alınacak adam, ama işte benim kafa başka yerde o zamanlar, benim gözümde bir İsmet değil Güney Abi.

Güney Abi sinirlenmez, Güney Abi mahallenin en afili kızıyla çocukluktan beri çıkar, geçenlerde sözlendiler, seneye evlenecekler. Güney Abi breakdans bilir, Güney Abi'nin sesi güzeldir, Güney Abi mahallenin çocuklarına yüzme öğretir, saz çalar, her şeyidir mahallenin. Doğum günü olduğunu duydum sonra, bugün çardakta kutlanacaktı mahallenin abisinin doğum günü.

Evet, mahallenin alt, üst ve en üst neslinin bir araya geldiği iki olay vardır bizde; biri önemli birinin doğum günü, ikincisi mahallenin topluca aldığı kömürlerin kömürlüklere taşınma anı. O günlerde herkes dolanır ortalıkta. Biz o günlerde görürüz abilerimizi. Demek bu gece o gecelerden biri olacaktı. Koca mahalle bilmiyor, ama ben Güney'i donumda sallarım be, çetem var benim ulan, diye geçirdim içimden. Nasıl bir havaya girdiysem artık, çetemin bile bundan haberi olmayabilir. Önce onlara da durumu anlatmam lazımdı.

Serkanların eve koştum. Her zamanki gibi ablası açtı kapıyı:

"Nerdesin lan sen? Gelmedin kahvaltıya. Sen kahvaltılara musallat oldun diye bir tepsi fazla bişi yapmıştık. Kaldı onlar hep," dedi.

"Duruyor mu?" diye cevap verdim. Ulan ne niyetle gelmiştim, buraya karşılaştığım ilk soruda özüme dönmüştüm. Öğrendiğim bir gerçek benim için de geçerliydi; aç gelmiş, aç gidecektik.

"Soğudular."

"Bu onların problemi, benim değil. Her türlü yerim, ver sen," diye aldım tepsiyi. "Bir de çay koyuver sana zahmet. Annemle hesaplaşırsınız, o ödeyecek," diye konuyu delege ettim.

"O elindeki ne?" diyerek kucağımdaki yangından mal kaçırır gibi İsmet'ten kurtardığım VHS video oynatıcıyı işaret etti.

"He bu mu? Serkan'la film izleriz diye getirdim."

Geçtim odaya. Serkan ve Mete deli gibi oyun oynuyorlardı. Ben içeri girince gevşediler hemen, ama suratlar bir karış.

"Vay vay vay kimler gelmiş! İsmet'in yeni sağ kolu," diye tavır yaptılar akıllarınca.

"Gençler oyunu bırakın, size neler anlatıcam neler," dedim, çaylar geldi.

"Senden çay isteyen mi oldu kadın! Tamam, hadi bırak çık git," diye posta koymaya kalkarken cümleye daha noktayı koymadan kafama tokatı yapıştırmıştı Serkan'ın ablası. Tokat atması ve çıkması bir olmuştu. Kapı kapanır kapanmaz, "Ablana koyduğum postadan da anlayacağınız gibi ben başka biriyim artık gençler," diye konuya girdim.

"Kolye nerde? Sonra mı verecek?" dedi Mete. Aklı fikri şekildeydi herifin.

"Yok, verdi kolyeyi elini uzattığında elindeydi kolye," dedim. Kolye ne değerliymiş arkadaş konuya giremiyoruz.

"Eve mi sakladın lan?" dedi üzülerek Serkan.

"Yok be oğlum, onlarda kolye varsa biz de saat takarız, bileklik takarız, bandana takarız, sakızlardan çıkan geçici dövmelerden yaparız, ne bileyim orası teferruat," dedim, ama boş boş bakıyorlardı suratıma. "İsmet dedi ki, gel seni çetenin reisi yapayım. Yaşlandım artık, işe güce vakit bulamıyorum. Bir iki sene takıl yanımda, sonra sana devredeyim her şeyi."

"Oha sen ne dedin lan? Elini ayağını öptün, di mi?" dedi Mete. O olsa onu yapardı çünkü.

"Yürü git lan dedim! Senin Kör Cemal'ine, sağır Esen'ine, pisboğaz Hüseyin'ine mi kaldım?" Gerçi şimdi dönüp bakınca çete çete değil KBB (Kulak Burun Boğaz) koridoruymuş resmen. "Benim kendi çetem var İsmet. Mete gibi, Serkan gibi delikanlı çete elemanlarım var. Ayağınızı denk alın Küçükçekmece Gölü'ne döktürtmeyin kendinizi. Yapamayız sanma bunu yapabilecek kudret damarlarımızdaki asil kanda mevcut," dedim. Biraz gaza geldim, evet.

"Bittik lan biz! İsmet bizi öldürür. İsmimizi niye verdin," diye panikledi Serkan.

"Ulan adama tarihi postayı koymuşum dediğin lafa bak."

"Sen koy, sen öl oğlum, bizi niye karıştırdın? Bittik biz," diye İsmet'ten ne kadar korktuğunu ve benim de aslında ne kadar korkmam gerektiğimi özetledi Serkan.

"Ben iniyorum kömürlüğe şu bisiklete dünya gözüyle bir iki tur bineyim bari. İsmet beni dövmez bile, elini bulaştırmaz. Köpeklerine yem eder. Ne yaptın oğlum sen?" Mete her zamanki gibi sadece kendini düşünüyordu. Çok değil, bir kez bu adama ben yerine biz dedirtsem kendi dişimi kırıp kolye yapıp takacaktım boynuna.

"Bana bakın ulan! Bu çeteyi ciddiye aldıysa İsmet, biz çetecilik oynamıyoruz. Olduk demek ki, ama farkında değiliz. Daha da güçlü olucaz, el ele, birlikte! Tek tek bölerse bizi yok eder, ama

birlikte olursak... Bir saniye geliyorum," diye kendim bile anlamadan mutfağa koşup Serkan'ın ablasına seslendim:

"Makarna var mı?"

"Doymadın mı lan?"

"Yok ya, pişmemiş olandan lazım, çubuk olsun."

"Oğlum sen iyice Bakkal Tahsin sanmaya başladın bizim evi. Dur bakayım. Var."

"Aldım, bunu da yaz hesaba."

"Lan geri getir onu işin bitince, yeme bak çiğ çiğ. Sonra kurt çıkıyor bokunuzdan," diye ekledi. Çete reisi adama çocuk gibi akıl veriyordu bu kız.

Koştum odaya tekrar. Açtım çubuk makarna poşetini. Göstererek anlatacaktım, etkili olmasını umuyordum:

"Tek tek olursak, aha bak tek tek kırabiliyorum bunları, ama eğer birlik olursak..." deyip kalan tüm makarnayı kırmaya çalıştım, ama kırılmıyordu. "Bak işte böyle kenetlenirsek kıramaz bizi," diye derdimi anlatmaya çalıştım.

"Jackie Chan filmi lan bu! İzledim ben onu," dedi Serkan. Gözleri makarnada hâlâ tir tir titriyordu.

"Ne fark eder ulan. Önemli olan mesaj. Ha Aziz Hoca'nın vaazı ha bu. Önemli olan mesajı alıp alamadığın. Birlik olmamız lazım."

"Ver bakayım onu, kırarım ki ben onları," deyip elimdeki makarnaya uzanmaya çalıştı Mete. Vurdum eline bir tane. Adamlar ne desem düz anlıyordu.

"Lan manyak mısınız? Kırsan ne olacak önemli olan mesaj lan mesaj! Birlik olucaz gençler, bizi çetesine almadığına bin pişman olacak İsmet," dedim.

"Kutuyu kurtardın mı? Niyet kutusunu?" diye sordu Mete. Durdum o an. Ulan!

"Anaaa onu komple unuttum lan ben Mete. O vardı, di mi? Neyse tek para kazanma yöntemi o değil. Zaten onu keşfettiler

yedirmezler bize onu. Biz başka iş kolları kovalıcaz, o benim işim. Çeteme para kazandırırım, dert etmeyin," diyerek o anki gazla toparlamaya çalıştım.

"Ulan gitti güzelim legonun kutusu," dedi Mete. Geçtim oyuncağı, kutusunun bile gitmesine üzülüyordu. Serkan elinin tersiyle vurmaya yeltendi Mete'ye. Mete atik davranıp kaçtı.

"Bıçakla kesilir mi o makarnalar?" dedi Serkan. Galiba korkuyu atlatmıştı, o da oyuna vuruyordu olayı.

"Kesilir tabii lan!" dedim.

"Ya bıçaklarsa İsmet bizi. Toplu halde tak tak tak diye?" Demek ki Serkan atlatamamıştı, fanteziye taşımıştı korkuyu.

"11 yaşında lan adam. Manyak mısınız, ne bıçağı? Düşünmeyin öyle şeyler," dedim.

Dedim de, bir ses yankılandı birden mahallede. Aman Allah'ım bu ses, o sesti:

"Selçuuuuuuk! Selçuuuuuuk!"

Kahramanımın sesi. İsmet lan bu. Koşuyorum pencereye kalbim pırpır. Postayı koymuşum, peşimden gelmiş İsmet. Açıyorum pencereyi:

"İsmeeeeet! Naber?"

"Sana ne lan?! Bittin oğlum sen. İn aşağıya. Bıçaklıcam lan üçünüzü de!"

Serkan başladı ağlamaya, sanki adama akıl vermiş gibi: "Ne dedim lan ben? Ne dedim, bittik biz!" Kendini tokatlıyordu Serkan. Kendine her tokat atışında Mete sağa sola kaçışıyordu. Saniyeler içinde panik hâkim olmuştu odada.

"İsmet 11 yaşındasın kendini düşünmüyorsan ananı babanı düşün, manyak mısın, ne bıçağı? Yakışmaz sana," diyerek anayı babayı karıştırdım.

"Lan ben seni nasıl dövücem? Ne desek sana yakışmaz diyon. Üçünüzü de döve döv..." Cümlesi bitmeden suyu boca etti Serkan'ın ablası camdan.

"Kimi bıçaklıyon lan sen? Bekle geliyorum itin dölü! Anana da anlatıcam hepsini."

"Abla bulaşık suyu mu döktün sen? Çok pis kokuyo bu be. Yağ var omzumda."

"Geliyorum bekle!" dedi. Hakikaten dövmeye iniyor kız. Ben dövemem, ama bu kız döver İsmet'i. Kimse de gıkını çıkaramaz. Kızdan dayak yiyen adama kim ne desin...

"Geliyorum"un ciddiyetini anlayan İsmet bir koştu ki... Atletikti adam, bizim gibi değildi, tam çete reisi namussuz.

"Kim kimi bıçaklıyor lan? Nerde yaşıyoruz oğlum?"

"Çekmece'de yaşıyoruz Selçuk. Bıçaklanarak ölmenin doğal ölüm sayıldığı, bıçağın ecel sanıldığı bir yerde yaşıyoruz. Ecel diye bıçak markası var lan! Bittik biz!" Serkan bayağı korkmuştu, ağlamaya felsefe de eklemişti herif.

"Ulan ablan kadar olamadın göt!" dedim. Hiçbirimiz olamamıştık, ama bunu ilk diyen ben olmazsam Mete derdi kesin.

"Bulaşık suyu mu dökeyim herifin üstüne?" diye ezdi Serkan kendini.

"Oğlum gözünüzde büyütmeyin bu kadar adamı. Tamam, adam psikopat, tekinsiz, çok iyi dövüşüyor, kocaman çetesi ve köpekleri var, trenden atlıyor falan ama..."

"Yemin ediyorum, o 'ama'dan sonrasını çok merak ettim Selçuk," deyip ve meraklı gözlerle baktı Serkan.

"Ama bizden tırsıyor. Bizimle uğraşıyor," diye tek kozumu oynadım yine.

"Ulan adam gece yarısı sokaktan geçen bozacıyla da uğraşıyor, dönen tekerlere küfrediyor, arabaları kovalayıp bağırıyor, köpek lan adam, bildiğin köpek!"

"Biz de tasması oluruz koçum, korkmayın adamdan bu kadar."

"Sen İsmet'in dayağını hiç yemedin, di mi? Beni bir dövdü kişiliğim oturdu Selçuk. Mete'nin göz rengi sürekli değişiyordu

İsmet'ten yediği dayaktan sonra yeşilde kaldı, değişmiyor. Bozuk trafik lambası gibi oldu, gelene geç diyor."

Hasretle o günü bekliyordum. Bir dövseydi beni. Dayağını da yerdim İsmet'in afiyetle, o derece.

"İşte o büllük ister aslanım! Kim kimi dövüyor lan! Hayatının hatasını yapar."

"Ne hatası lan? Karakola mı gidersin? En fazla efendi gibi hıçkıra hıçkıra ağlarsın oğlum."

"O sinirden oluyor, sadece adam olun ulan! Liderinizim ben sizin yeter! Ben ne dersem o artık. Az kullanılmış beyinlerinizi kenara koyun. Bundan sonra ben ne dersem o! Sabah erkenden bizde olun! Ben de şu İsmet'i bulayım, bundan sonra kapılara dayanmak yok! O ite haddini bildirmeye gidiyorum!" dedim ve Mete ile Serkan'a göz kırparak çıktım evden. Galiba bu göz kırpma durumunun havalı gözüktüğünü düşünüyordum.

Mete'yle Serkan'ın camdan baktıklarına yemin ederek ellerim ceplerimde çıktım apartmandan.

"İsmet, İsmet nerdesin?" diye kısık kısık, yalandan bağırıyordum. Köşeyi döner dönmez artık göremeyecekleri için depara kalktım. Artık risk büyüktü, sigortacılar bile hayat sigortası yapmazdı bana. Lan şaka maka bir dayağını yiyecektim galiba bu İsmet'in. Ben koşmaya başlayınca Güney Abi de koşmaya başlamıştı yolun karşısından. Yolun bir tarafında ben, karşı kaldırımında Güney Abi aynı hızda koşuyorduk, benim koşmam normal de, niye koşuyordu lan bu? Derken seslendi bana:

"Selçuk! Selçuk!"

Bağarma lan bağarma. "Ne oldu abi? Doğum günün kutlu olsun, hadi görüşürüz. Bana da pasta getirin."

"İsmet'i gördüm ilerde, ona sesleniyordun. Dur bi. İsmet! İsmeeet! Selçuk seni çağırıyor!"

Olay bambaşka bir noktaya gelmişti, şu an İsmet'i ayağıma ça-

ğırıyordum. Üç harfli çağırsam bu kadar tırsar mıydım bilmem; İsmet çağırılır mıydı lan? Komşunun kangalını sevmek gibi bir şeydi o. İsmet koşa koşa geliyordu. Kan kokusu almıştı tabii. Tombul pembe yanaklı çocuk kanı yayıyordum etrafa çünkü.

"Beni mi çağırdın lan? Ne oldu oğlum sana başına güneş mi geçti?" diye haklı olarak sordu İsmet.

Güney Abi eve doğru gidiyordu ki, durdurdum hemen.

"Hooop! Güney Abi nereye ya? Az dur birlikte gideriz. Ben de size gelecektim."

"Ben bize gitmiyorum ki, size gidiyorum. Duvar mı ne boyanacakmış."

"Tamam ya birlikte gideriz işte az dur konuşayım İsmet'le. Doğum gününde de kalkıp bizim duvarı mı boyayacan, yok artık?" diye bağlama çekiyorum, ama sallamıyor Güney Abi. Sorumluluk bilinci had safhada çünkü adamın.

"Annen kızar ben gideyim," dedi giderken üstelik. Öyle ki, günümüzün Dolby Stereo sisteminde duymuştum sesi. Ses adamla birlikte gittikçe uzaklaşmış ve sonra kaybolmuştu. "Gideyim" kelimesine geldiğinde Güney Abi apartman kapısından içeri giriyordu.

Ulan mahallenin iyilik meleği bilmeden bana zebani olmuştu. Bu herifi sevmememin bir nedeni varmış işte deyip, İsmet'e döndüm mecburen:

"Ee İsmet napıyon?"

"Plan." İsmet her zaman hazır, yalın ve netti. Özü sözü birdi İsmet'in.

"Yardımcı olayım, fena değilimdir o konuda, bilirsin."

"Oğlum senin derdin ne? Bunca zamandır çete reyisiyim, bu kadar beni döv diye bağıran birini görmedim daha. Aklında bir şey mi var? Neye güveniyon oğlum, baban mı izliyor bi yerden? Kıllandırdın lan beni."

"İsmet senin bilmediğin, benim bildiğim o kadar çok şey var ki. Bana el kaldırdığında hayatının hatasını yaparsın."

"Niye lan, niye? Ne var? Babamın sokaktan geçeceği saati mi hesapladın? Patronum akraban falan mı çıktı, bana mı söylemiyon? Delirtme beni."

"Çok daha büyük bir şey İsmet, çok daha büyük. Küçük düşünüyorsun, kendini de küçük düşürüyorsun, yakışmıyor sana."

"Ulan yeter! Sana ne bana yakışandan yakışmayandan!"

"Bak İsmet, senin yolun ayrı, benim yolum ayrı. Bana ve çeteme dokunma ki ben de senin çetene dokunmayayım."

Kör Cemal atladı, "Dokunsun ya! Dokun oğlum benim için sorun yok. O başlattı der, sıkarım ümüğünü."

"'Yavaş sık Cemal' sıfatının hakkını verip başka yerimi avuçlama da! Ellerimle büyüttüğüm diye şarkıya girme sonra."

Derken üzerime yürüdü Kör Cemal. İsmet Cemal'i tuttu.

"Lan bir durun. Eninde sonunda çözücem seni. Sonra çok pis dövücem. İbretlik dövücem. Zeytinburnu'nda bile anlatacaklar İsmet, Selçuk'u nasıl da dövdü diye."

"Vallaha mı?"

İsmet dalga geçiyorum sanmıştı, ama bunu gayriihtiyarı söylemiştim. Düşüncesi bile heyecanlıydı. Millet benden bahsedecek, İsmet'in acayip dövdüğü adam diyecekler bana, öyle mi? Oha nasıl mutlu olmuştum lan!

"Zevk duyarım. Dünya yuvarlak be İsmet. Bak, nerelere geldi olay," dedim.

Gevrek gevrek güldü İsmet. Beni küçümseyerek, "Ben bunu akıllı sanıyordum, aptalmış lan bu. Dünya yuvarlak dedi. İnanıyor musun oğlum sen öyle hurafelere? Yok dünya yuvarlakmış, yok dönüyormuş bilmem ne," dedi ve etrafındakilerinde eşliğinde gülmeye devam etti.

"Oğlum öyle öğrettiler bize. Kutbettin Hoca'dan iyi mi bileceksin?"

"Salak bu ya. Bak izle," dedi. Olanca gücüyle havaya zıpladı. Ayakkabı numarasını bile gördüm herifin öyle yükseğe zıpladı. Sonra kondu yere.

"Bak aynı yere düştüm. Dünya dönüyor olsaydı ben en az on adım geriye düşerdim. İnanma öyle şeylere dünya düz oğlum. Olduğu yerde de duruyor," dedi.

Yaş henüz 9 olduğu için bayağı mantıklı geldi bana. Henüz yerçekimi, Galileo, Kepler falan tanımlı değil zihnimde. Baktım İsmet haklı, aynı noktaya düştü, dünya yuvarlak değil ve dönmüyor. Hızlıca uzaklaştım konudan.

"Şimdi müsaadenle Güney Abimle duvar boyucam. Cilala parlat yapıcaz beraber."

Kim bilir kaç şaşkın göz üzerimdeyken döndüm arkamı. Ellerimi cebime soktum, *Dağlar Dağlar*'ı söyleyerek, yani yangına körükle giderek, eve doğru yürümeye başladım.

"Ellerimle büyüttüüüğüm, solar iken dirilttiğimmm..."

İsmet gelmiyordu arkamdan. Apartmana girdiğimde hâlâ yoktu. O rahatlamaya eve girdim, evdeki tüm odalara baktım, eve benden önce girmiş ve sotelenmiş olabilirdi İsmet. Şükür ki evde de yoktu. Hiçbir planım olmadan sadece özgüvenle İsmet'ten kurtulmuştum. Hem de İsmet'in bana verdiği özgüvenle. Adamımsın lan İsmet. Dövsen de, sevsen de yaramıştı bana.

Şu an tek sorunum vardı; özenle gizli tutmaya çalıştığım savaş ilanımı gözüne gözüne sokmuştum İsmet'in. Hatta olay öyle bir hale gelmişti ki, İsmet beni, savaşı meydanda değil, masada kazanan Batı ülkeleri gibi görmeye başladığı için ona göre bir savaş tasarlıyordu. Öyle de inanmıştı ki buna, ben bile inanır olmuştum. Galiba kaba kuvvet kullanmadan kafasında canlandırdığı Selçuk taktikleri ile savaşacaktı. İşte burada daha önemli bir sorun peyda oluyordu. Benim henüz hiçbir planım yoktu. Erken davranıp plan yapmaya kalksam kesin uyuyakalırdım.

bölüm 5

Şov Zamanı

Üç gündür İsmet'ten ses soluk yoktu. Şanım yürümüş gitmiş, olayı gören görmeyene, duyan duymayana bire bin katıp anlatmıştı. O akşamüstü konuşurken benim İsmet'i tokatlamadığım mı kalmış, ayaklarımı öptürmediğim mi, diz çöktürüp havlatmadığım mı, neler neler? Bu laflar İsmet'in kulağına gider diye yalanladım hepsini. "İki medeni çete reisi gibi konuştuk," dedim. İsmet çıkan hurafeleri duymuş olamaz, sağlığım yerindeydi henüz.

Diğer yandan mahallenin bakışı değişmişti bana karşı, Tahsin bile selam verip halimi hatırımı soruyordu. Ya da çocuk aklımla bana öyle geliyordu. Babam kurulup televizyon izlediği koltuğunu bana bırakır olmuştu. Mete ve Serkan yavaş yavaş hizaya geliyordu. Malını en iyi bilen kişi annem olduğu için bir tek onda bir değişim yoktu. Koskoca çete reisini kendisi ile birlikte pazara götürüyor, aldığı meyve sebzenin torbalarını bana taşıtıyordu. Konu komşu çekçekli valiz gibi tekerlekli pazar çantasıyla çıkıyordu pazara, annem ise benle çıkıyordu.

"Valla ben de bir tane pazar çantası alırdım da boş bulunup zamanında bir erkek evlat yapmış oldum. Çantayı alırsam Selçuk'u ne yapıcam? Atsan atılmaz, satsan satılmaz, es kaza biri satın

alsa, alan adamın ahıyla uğraşılmaz," deyip millete şakasını bile yapabiliyordu. Galiba duymamıştı şanımı annem henüz.

Yine bir gün pazarda zorunlu hizmetimi yaparken, "Üzüm alayım mı, yer misin oğlum?" dedi annem. En sevdiğim meyveydi.

"Al anne, yerim."

"O zaman almayayım senin yemeyeceğin bir meyve alayım ben. Haftada bir pazar kuruluyor, iki günde bitiriyon sevdiğin şeyleri. 5 gün aç geziyoz evde," deyip ezikledi üstüne bir de. Bir küçük torba akide şekeri ücreti mukabilinde tüm torbaları taşıyıp daha sonra annemle aldıklarımızı buzdolabına dizdim.

Annemle takılmak çok akıl kârı değildi. Evde beni ne zaman boş otururken yakalasa bir iş öğretmeye kalkıyordu. Merdaneli çamaşır makinesinde çamaşır yıkamayı öğretmeyi denedi, olmadı, yemek yapmayı öğretmeye koyuldu. Hepsini bile bile beceremiyormuş gibi yapıyordum. Es kaza elimin yatkın olduğunu öğrense o işleri bana kitleyecek, ben o işleri yaparken çardakta arkadaşlanyla çay kahve muhabbete girecekti. Öğretmeye çalıştığı şeyleri beceremeyince, "Hep kız istedim, erkek oldu. Vardır her şerde bir hayır, isyan etmiyorum. Seni de sanki evladımmışsın gibi bağrıma basıyorum," deyip duruyordu.

Bir keresinde kısır günü bize denk geldiğinde evde yeteri kadar zigon olmadığı açığa çıkınca beni çağırıp bir komşunun dizinin dibine oturtup onun tabağını, çayını tutmamı istemişti. Kadının dizinin dibine bağdaş kurup iki elimi açmıştım. Kadın elimdeki çaydan bir yudum alıyor, sonra tekrar çay bardağını elimdeki çay bardağı altlığına bırakıyordu. Sonra diğer elimdeki tabağı alıp biraz yiyor, yemesi bitince onu da diğer elime bırakıyordu. İsveç çakısı gibiydim annemin gözünde. Kâh zigon olarak kullanıyordu beni, kâh kanal değiştirmek için uzaktan kumanda olarak. Gücümün yeteceğine inansa sırtıma binip ulaşım aracı olarak kullanacak, o yılların *gingen* yapacaktı beni. İlk "Organik Ginger" olacaktım.

Dar attım kendimi evden, Serkanlara koştum. Mete ve Serkan bir süredir birilerini benimle tanıştırmanın telaşındaydılar. Yine yanlarında biri vardı: yaz günü bere ile dolaşan biri. Tanıttı Serkan:

"Hıdır, aslen göçmen, 60 volt elektriğe kadar dayanıklı, 220 voltu 5 saniyeden sonra tutamıyor. Her türlü böceği yiyor."

"Lan bir durun, dur! Ne demek 220 voltu 5 saniye tutabiliyor? Raiden mı lan bu herif? Bir saniye böcek mi yiyor? Nerden buldunuz bu çizgi film kahramanını?"

"Hıdır benim akrabam, bizim çeteye girmek istiyor. Biz test ettik, üçlü prizi taktık fişe, çıplak elle avuçlayıp 5 saniye tuttu. İki hamamböceği, bir an yedi. An dilini soktu konuşamıyor. Arıyı öldürmeden, diri diri yedi. Daha heyecanlı oluyormuş," dedi Serkan.

Bunları Mete yapsa idare ederim de Serkan akıllı kontenjanından girmişti çeteye. Hıdır elinde üçlü prizle ölse kalsa tüm çete üyelerim çocuk şubede alacaklardı soluğu. Artık millet akrabasını işe koyar gibi elinden tutup bizim çeteye getiriyordu. Bunun sonu nereye varırdı Allah bilir, önünü almam lazımdı.

"Asıl özelliğini sona sakladım Selçuk. Hıdır köpekten korkmuyor. Hem de hiçbir köpekten!"

"Köpekleri mi durduruyor? Saldırmıyor mu buna köpekler?"

"Yoo saldırıyor. Her tarafını ısırmışlar. Kulağını kopartmış bir tanesi. Göbekten kuduz aşısı yiyor hâlâ. Ama köpekten korkmuyor Selçuk." Serkan cümlesini bitirmeden Hıdır beresinin ucunu havaya kaldırdı. Bir kulağı yoktu çocuğun. Elimle kapat işareti yaptım.

Adamlar çeteye alım yapmıyor Yeniçeri Ocağı'na asker alıyorlardı sanki. En önde koşan delilere bir aday bulmuşlardı bile.

"Ben sizinle ne yapıcam ya! Hıdır biz seni ararız, çık şimdi."

Hıdır denen meymenet yoksunu çıktı mekândan. Bir insan niye arı yerdi ki? Çocuk dediğin arı gördü mü kaçar kardeşim, adam arıyı yiyordu. Bal görse ne yapardı bu çocuk?

"Yüz vermeyin lan bu tiplere!"

"Asıl bombayı sona sakladım. Gözleri kapalıyken gören bir kuzenim var."

"Ulan iyice X-Men seçmelerine çevirdiğiniz işi! Açıyordur lan gözünü, fark etmiyorsundur. Millet çeteye girebilmek için ne yalanlar bulmuş. İsmet'i de böyle mi kekledi Kör Cemal acaba? Duvardan geçiyorum diyen de vardır."

Bir sessizlik oldu.

"Allah sizin belanızı vermesin. Var mı lan hakket? İnandınız mı?"

"Hemen inanmadık, denedik."

"Eee?"

"Geçemedi. Kafasını gözünü yardı çocuk. Duvarda duruyor kanı. Sinek ölüsü gibi yapıştı duvara. Çocuğun babası, bastı bizim evi kim yaptı dedi, Mete'yi işaret ettim. Adam, Mete'nin karnına topuğuyla vurdu," dedi Serkan. Mete dayanamadı girdi lafa.

"Topukla vurmak ne lan? Adam bildiğin yatırdı yere, sonra çiğnedi beni Selçuk. Çiğnemeden önce de paçalarını sıvadı, onu neden yaptı anlamadık. Bir süre sonra, 'Oh iyi geldi az da sırtımı çiğne,' deyince sinirlenip üstümde zıplamaya başladı adam, onu diyor Serkan. Topukla vurmak sayılır mı bu?"

"Diğer yaşıtlarım da sizin gibiyse benim geleceğim çok parlak," dedim, anlamadılar.

"Osman da çeteye girmek istiyor, ama sen istemezsin onu." dedi Mete yarım ağız.

"Bizim Osman mı lan? Kasap Yasin Amca'nın oğlu?"

"Evet. Ama tek süper gücü kurban bayramında babasının kellesini kestiği kurbanların derisini tek başına yüzebilmek."

"O olur. Onla bir görüşelim."

"Neden lan? Türk Hava Kurumu gibi deri mi toplamaya başlıcaz? Ondan da mı para kazanıcaz?" dedi Mete. Gizli özne "biz"di. Yaklaşıyordu Mete.

"Azcık kafanızı çalıştırın ya. Adamın 11 tane abisi var. Halı sahada ailecek maç yapıyorlar. Başka insanlarla top oynamadı Osman daha. Bir kavga gürültü olsa korurlar bizi, Osman iş görür. 12 kardeşler, tamamı erkek lan. Babası kız çocuk yapamıyor. Tek kadın annesi, o da yine hamile. Kadın bize de musallat olmaz."

"Osman'a da pay verecek miyiz?"

"Tabii ki Mete."

Yüzleri düştü ikisinin de. Bunu hesaba katmamışlardı. Asıl sorunumuz yeni başlıyordu. Bize para kazanma yöntemleri lazımdı. İsmet ve adamları her yerde niyet kutusu açmışlardı. Bizim Yunus, adamlara tebelleş olmuş, ne kadar afili oyuncak varsa almış ellerinden. Yunus'u dövüp duruyormuş İsmet. Yunus'ta dayak yemek baba mesleği olduğundan pes etmiyor tabii, ertesi gün gidip daha da büyük oyuncak çarpıyormuş bunlardan. Akrabamı tebelleş etmiştim İsmet'e. Belası olmuştum herifin.

"Tek bir iş kolu bizi kesmeyecek belli. Toplu ve tek tek yapacağımız işlerle büyütücez çetemizi. Serkan sen pazarda suya çıkacaksın cuma günleri. Soğuk su satacaksın."

"Annem sattıramadı bana o suyu, sen mi sattırıcan?"

"Annen sana Amiga aldı mı lan? Ha? Mete annen sana dağ bisikleti aldı mı lan?" Eğdiler başlarını önlerine.

"Mete, Serkan suyu bitirince sen de aynı pazarda limonata satacaksın. Aynı anda satmayın ikisini, limonatayı alırlar biter, su elimizde kalır. Çok ciddi pazarcı gözlemlerim var; bu adamlar soğuk şeylere aç! Annemle pazara torba taşımak için çıkmıyorum herhalde. Su bitince limonata satılacak, anlaştık mı?"

Annemin beni pazara götürdüğü duymuş olabilirlerdi. Önlem olarak bağladım konuyu çetemin menfaatlerine.

"Sen ne yapacaksın? Para mı sayacan sadece?" dedi Mete.

Kinaye de yapıyordu, yapay zekâ varmış meğer Mete'de. Geliştiriyordu kendini.

"Ben inşaat inşaat gezicem, başka planlarım var. Keşfe çıkıcam."

"Amelelik mi yapıcan lan? En zorunu kendine almış."

"Mete beni kim, niye amele diye alsın inşaata? Çıkma demiri olan inşaatları saptıcam, demirleri bahçeye istiflicez, sonra demirciye satıcaz. İyi para var o işte."

"Ulan sırf para kaynağı olalım diye sen bizi okutup iş güç sahibi de yaparsın," dedi sessiz sessiz Mete'yle konuşmamızı dinleyen Serkan.

"Gençler bugün cuma, enseyi kolla," deyip yapıştırdım enselerine, "bugün pazar var. Hadi bakalım. İş başına."

Serkan ve Mete'ye görevlerini verdikten sonra büyük para kazanacağımızı düşündüğüm demir çalıp satma işi için kolları sıvadım. Mahallede özellikle bizim sokağa en yakın yerlerde ne kadar inşaat varsa gezmeye başladım. Bir iki inşaat işçisi kıllanıp da inşaatta ne aradığımı sorduklarında, "Bakıyorum ben siz çalışın," dedim. Ben öyle deyince beni müteahhidin oğlu falan zannettiler herhalde, ses etmediler. Patron çocuğu muamelesi görüyordum. Öğle yemeğinde yediği karpuzdan ikram eden bile olmuştu. Bir inşaatta amelelerle lahmacun yemiştim. Biri kupon yapmış vermişti yatırayım diye, para üstünü dahi almamıştı. İyiden iyiye inşaat sektörüne girmiştim. Şaka maka müteahhitler benim kadar gezmiyordu yaptırdıkları inşaatları. Gözüme kestirdim bir inşaatı. Mahalleye dönüp pazar yerine kurduğum işletmenin hasılatına göz atmaya gittim. Patron olmuş çıkmıştım kendi çapımda.

Pazarda su satmak da, limonata satmak da inanılmaz kârlı işler çıktı. Allah'ın suyunu ve Mete'nin annesinin limonatasını satıyorduk en nihayetinde. Sıfır sermaye. Şu an bile niyet kutusundan iyi bir yerdeydik. Niyet kutusunun tek avantajı haftada iki

gün olmasıydı. Demek ki bize bizim mahallenin pazarı yetmiyor, tepe üstünde kurulan pazarda da Mete ile Serkan'ın soğuk su ve limonata satmasına karar verdim. Pazarcılar gibi semt semt pazarlara gidecektik. Parası o kadar güzeldi ki Mete de, Serkan da itiraz etmedi. Mete bir ara:

"Ya masraflar kalemimiz olmayacak mı? Limonata için şekerdir, limondur falan," diye geveledi, anladım tabi mevzunun nereye uzanacağını. Kendi sahasından kaleyi yokluyordu Mete. Serkan hemen destek çıktı:

"Evet, evet çeşme suyu satmıyoruz herhalde," anladım ki atak organize.

"Haklısınız, parayı üçe değil dörde bölelim. Masraflar kalemimiz olsun. Ben ne gerekiyorsa alır getirim pazara çıkılacak gün," dedim. Mete ve Serkan birbirlerine baktılar. Akılları sıra hinlik yapıp üç kuruş fazla kazanacaklardı. Şimdi durduk yere bana fazladan para kazandırır oldular. "Çete reyisi benim madem malzemeyi ben alırım. Siz hiç uğraşmayın ıvır zıvır işlerle."

Ne olacak ki? Anneme iki kilo fazladan limon aldırtırım. İçme suyu zaten dert değil, benzin pompası gibi pompalarla bidonlara doldurup satıyorlardı o zamanlar. Gider camiden doldurur gelirim kim anlayacak? Bedavadan bir hisse fazla pay alacaktım paradan. Böldük parayı dörde. Mete ve Serkan, "Aslında gerek yok ya, annem benden para mı isteyecek?" der oldu, allem ettim, kallem ettim aldım parayı. İsmet'in kâbusu olmuşum, bunlara mı pabuç bırakacaktım?

"Bu akşam bize gelin. Bir inşaatı kestirdim gözüme. Vurgun var bu akşam vurgun!" dedim. Mete ve Serkan'a göz kırptım, kalktım gittim. Bu göz kırpma yerine daha afili bir şey bulsaydım keşke. Zaten tam kırpamıyordum gözümü, nerdeyse ikisi birden kapanıyordu. Gözümü, gözkapağı kasları ile kapatamadığım için yanağımı yukarı kaldırarak gözü bloke ediyordum o yıllarda.

Eve girip hasılatı zulaladığım bozuk radyonun arkasını tornavidayla açtım. İçine paraları koydum, tam kapatırken babam daldı odama. Basılmış gibi oldum bir an. Elim ayağıma dolaştı, göz göze gelmemek için arkamı döndüm babama. 15-16 yaşlarımda *11 Gün 11 Gece* filmini izlerken de benzeri bir durum yaşamıştık babamla. Babam küt diye odama dalmıştı, ben yatakta suçüstü dona kalmıştım. Babam beni ve televizyondaki filmi görmezden gelerek, "Ya bu tornavida nerdeydi?" diye kendi kendine konuşarak bir çekmeceyi açıp kapatıp, "burada değilmiş, demek ki diğer odada, oraya gideyim o zaman ben. Burada hiçbir şey yokmuş," diyerek çıkmıştı odadan. Ne televizyona, ne bana bakmıştı adamcağız. Ben o şoku atlatıp filmi izlemeye devam etmeye başlamıştım ki on dakika sonra tekrar girmişti odaya babam. On dakika önce bıraktığı yerde olduğumu görünce, bu çocuk kalenderlikten anlamıyor diye düşünerek anlayışlı ebeveyn pozundan bir anda çıkıp, "Yeter ulan bitmedi mi hâlâ! Deney mi yapıyon? İhtiyaçtır falan dedim, göz yumdum da seninki bildiğin keyif pezevenkliği!" diye bağırmıştı. O anki basılma anında ne hissedeceksem aynı hisseydim. Zor bela kapattım radyonun arka tarafını.

"Buyur baba?"

"Geç otur bakalım şöyle senle konuşacaklarım var," dedi babam. Acaba radyodaki parayı mı gördü? Çetemden mi haberdar oldu? Mete ile Serkan'ı pazarda çalıştırdığımı mı öğrendi? Niyet kutusundan niyet çekenlerden biri babama mı ispiyonladı? İnşattan demir çalacağımı mı sezdi? O değil de ne kadar çok cürmüm varmış. Acaba ne konuşacak benle diye düşünürken sabah olacaktı, o kadar çoktu ki yediğim naneler.

"Oğlum bak sen artık kocaman adam oldun, çocuk değilsin. Bazı şeylere aklın eriyordur," dedi. Aha anamı boşayacak kesin. *Velayetim sende kalacaksa olur baba. Bana da çok eziyet ediyor, sevmiyor galiba beni karın. Yolda ayağı takıldı düşerken*

beni elimden tutup düşeceği yere attı üzerime düştü baba. Düşüşünü yumuşattı benle. Minder gibi kullanıyor kadın beni.

"Artık bazı şeyleri konuşma vakti geldi. Erkek oluyorsun sen." Boşanma değilmiş. Sünnet mevzusunu açacaktı kesin. Erkek olmak dendiğinde sünnet mevzusu açılırdı bizim evde. *Hazır değilim baba, bana biraz daha zaman verin.*

"Şimdi böyle nasıl anlatayım? Hani kızları falan gördüğünde için gıcıklanır falan, bir yerlerinde bir şeyler olur ya, onlar normal şeyler." Ne anlatıyorsun baba sen? 9 yaşındayım ben. Biz henüz kızların kuşaklarını çözmeyi fırlamalık olarak görüyoruz, fantezi olarak değil.

"İşte nasıl anlatayım lan, böyle rüyanda falan garip garip şeyler görüyor musun?"

"Üzüm ağacı gördüm dün rüyamda."

"Sonra ne oldu?"

"Koştum yedim hepsini, dalını budağını kırdım ağacın, öyle üzüme acıkmışım. Bir tane bile bırakmadım ağaçta, annem pazardan üzüm almıyor yerim diye, konuşsana annemle. Üzüm alsın."

"Öyle değil lan! Böyle kadınlarla falan görmüyor musun kendini?"

"Serkan'ın ablasıyla gördüm kendimi geçen dün."

"Komşun lan o! Tövbe tövbe. Ee ne yapıyordunuz?"

"Kızartma yapmıştı, onları yemeye çalışıyordum; vermiyordu, dövüyordu beni. Ben de saçını çektim kızartmayı alıp kaçtım."

"Oğlum hiçbir kızı falan öpmüyor musun rüyanda?"

"Kız öpmek mi? Niye öpeyim ki? Birine bir şey mi yapmışım, öpüşüp barışmamız mı gerek?"

Babam alnındaki teri elinin tersiyle sildi. "Tamam, daha şey olmamış. Seneye konuşuruz," dedi çıktı. Neydi ki şimdi bu? Anlam verememiştim o yaşta babamın bu konuşmasına tabii ki.

Akşam damladı Mete ile Serkan. Bizde oturmuş babamın VHS filmlerinden birini izliyorduk, Charles Bronson'un vurdulu kırdılı olayı. Daha doğrusu babam izliyordu, biz sinyalci gibi bitmiştik dibinde. Heyecan basmıştı, operasyona çıkacaktık birazdan. Çıkacaktık da, sahi biz gece gece dışarıya nasıl çıkacaktık? Bunu hiç düşünmemiştik. Öngörüsü sıfır bir grupla yola çıktığım için, "Üçümüz aynı evde olursak diğerine gidiyoruz diyerek çıkamayız, bu yaptığımız çok mantıksız," dememiş kimse bana. Başka zaman laf yetiştirmekte üstüne olmayan grup bunu akıl edememiş. İşin kötüsü babamla filmi izlerken benim bunları düşünüyor olmam, ama Mete ile Serkan'ın hâlâ olayı çakamamış vaziyette alık alık ekrana bakmaları gerçeği canımı acıtıyordu. Yalandan oturalım, dikkat çekmeyelim diye dururken bunlar iyice vermişti kendilerini filme. Babamdan daha heyecanlı izliyorlardı, çekirdek dayanmıyordu ikisine. Çekirdek dayanmı... Çekirdek! Evet ulan! Çıkış vizesini bulmuştum, çekirdekle çıkacaktım evden.

"Baba alınacak bir şey var mı bakkaldan? Çekirdek alayım, para ver."

"Bu saatte ne çekirdeği? Otur oturduğun yere."

"Bitiyor baba çekirdek! Çekirdek biterse ne yaparız?"

"Oksijen mi lan bu? Bitse ne olacak kabuklarını emin tuzlu tuzlu, tadı aynı," diye indirdi babam gardımı.

Mete hemen kabuklara saldırdı, emmeye başladı. Tadını da sevdi, gözleri büyüdü. İşine gelince nasıl da söyleneni yapıyordu sorgulamadan. Her neyse babadan ümit yoktu belli. Zor olduğunu bilsem de şansımı denemekten zarar gelmez deyip anneme yanaştım. Annem yanına geldiğimi sezmişti. Uzaktan gözlerimin içine bakıyordu. Bu kadın çok tehlikeli gidemiyordum yanına, gelme diye mesaj yolluyordu sanki bana.

"Her şeyi biliyorum Selçuk, inşaata demir çalmaya gideceksiniz onları satıp parasıyla Serkan'ın tüm niyet parasını gömüp

aldığı Amiga'ya oyun alacaksınız, şu salak Mete de kömürlükteki bisikletine havalı korna alır," diyordu sanki. Her şeyi biliyordu, her şeyi. Akıntıya karşı yüzer gibi yaklaşıyordum. Zor bela gidiyordum annemin yanına. Annem elindeki örgüyü indirip gözlerini kısıp bana bakıyordu, otopark giriş çıkışlarındaki kapanlar gibi "buradan geçersen patlarsın" mesajı gönderiyordu gözleriyle. *Ama gel gör ki başka çarem yoktu anacım, bizim çetede nüfus vardı, doyurulacak boğaz vardı. Ekmek parası içindi her şey. Mete'yi aç bırakıp evine gönderdiğimde, ha o eve Mete girmiş, ha köye kurt inmiş. İkisini de görmek istemezsin.*

"Anne çöp var mı, atalım gelelim?" diye çaresizce, çakılacağını bile bile atladım ortaya.

"Nerden çıktı akşam akşam? Dışarda bir şey mi var? Çekirdek, çöp falan?"

Kadın aklımı okuyor, olayın özüne iniyordu her seferinde. Çöp yok de geç, niye zor durumda bırakıyorsun beni. Bir de soruları hızlı hızlı soruyor, hızlı hızlı cevap bekliyordu. Düşünmene de fırsat vermiyordu. Ya çok hazırlıklı gel ya da yalan söylemeye yeltenme diyordu sanki.

"Yok be anne filmden sıkıldım da, ondan," deyip tekrar babama seğirttim. En azından onda düşünme sürem vardı. Yaz günü bu saatte ne için dışarı çıkılır, çakılmadan nasıl bir bahane bulunur...

"Baba ben filmden sıkıldım Komodor'u bağlasak mı? Oyun oynayalım biraz," diye suç ortağı etmeye kalktım babamı. *Oğullar babalarının arkadaşıdır baba, ha? Değil midir?*

"Olmaz. Serkanlara gidin orda oynayın," diye kestirip attı adam. Hem gol, hem penaltıydı! Babam benim be! Çetemi dışarı çıkartabilecektim sonunda!

"Hadi Serkan size gidelim!" dedim başarmanın verdiği sevinçle. Şuursuz bir coşkuyla ayaklanmışım, ayarsız hareketlerim dikkat çekmiş midir diye korkar gibi olmuştum ki, Serkan bitirdi

bütün enerjiyi: "Dur ya film bitmedi ki. Çok heyecanlı." İyice vermişti filme kendini.

Aha gitti güzelim orta, peder tam kafama göndermişti topu halbuki, yükselememiştim, kafamın üstünden gidivermişti top. Havaya kafa atmıştım resmen.

"Serkan fena mı olur gece gece iki el oyun atsak?"

"Bu gece oynamıcam, anneme söz verdim. Kızıyor her gece her gece."

Duyan da evin rızkını her gece meyhane köşelerinde yiyoruz sanacak! İki tane yirmilik beton kirişi almıştım çeteme, haberim yoktu. Resmen çete elamanlarımı numara çevirerek ikna etmeye çalışıyorum böyle iş mi olur!

"Ekrem Amca, sesini az açsana konuşup duruyorlar, duyamıyorum," diye de kalkmaya hiç niyetinin olmadığını, minderi iyice ısıttığını cümlelere döktü Serkan. "Yaktın ulan beni," deyip aldım kumandayı, açtım sesi. Ne olacaksa olsundu, sinirlerim gevşemişti, ağlamam an meselesiydi. Kumandayı koydum kenara, köşeme çekildim oturdum. Bari ben de filmi izleyeyim dedim.

Tam o sırada Aziz Hocam misafir oldu mahalleye gür sesiyle. Yatsı ezanı okunuyordu. Saat neredeyse 22:30'du. Yazın bayağı da geç okunuyormuş. Babam filmi duraklattı. Evde beş kişi ezanın bitmesini bekliyoruz, ama ben beklemiyorum, kafam tıkır tıkır çalışıyor; pozisyonu gole çevirmem an meselesi. Zaten bu da son şansımız, namaza diye çıktık çıktık, yoksa yatacaktı bizim iş.

"Serkan, Mete, yatsıya mı gitsek? Aziz Hoca da hep kızıyordu namazlara gelmiyorsunuz diye," deyip göz kırptım. Anlasınlar diye bir ara iki gözümü birden açıp kapattım. Takla da atabilir, amuda da kalkabilirdim, çünkü son şansımızdı bu. Anladılar şükür ki.

"Anne gidelim mi namaza?" diye son onay merciine çıktım. Annem de onaylarsa sahadaydık az sonra.

"Gidin, dedenlerle dönün ama. Bu saatte tek gelmeyin o yolu, tesbihata da kalın," diye şartlı onay verdi annem. Kendi kontrol edemeyecekse bile uzaktan kumandayla gözüm üzerinizde mesajını veriyordu.

Yağmur duasına diye çıkmıştım hortum gelmişti mahalleye. Alnımıza yazılmıştı, olacaktı bu iş! İnşaatların girişine "İnşaata girmek tehlikeli ve yasaktır. Demir çalmak ise şerefsizliktir adiliktir" tabelası koydurtacaktım, azmettim. Tam koştuk sokağa, annem seslendi arkamızdan; kaçarken vurulup olduğu yere yıkılan adam gibi kalakaldım olduğum yerde.

"Durun!"

Durduk hemen, suçüstü yakalanmış gibiydik. Mete ellerini havaya kaldırdı. Yüzünü yere serdi.

"Abdest alsanıza. Camide zor olur şimdi, evde alın çıkın, ezan da okundu geç kalırsınız." Vay arkadaş günaha katmerli mi girecektik? İnşaattan demir çalmaya abdestle gidilir mi? Hayır namaza abdestsiz gitmek ayrı, ona hiç girmiyorum bile... Banyoya sırayla girip ağzımızı yüzümüzü yıkar çıkarız diye anlaştık aramızda, ama annem başımızda dikildi; abdest alırken yanlış alanı uyarıyor, zorla tastamam abdest aldırtıyordu kadın. Paçayı kurtarıp koştuk sokağa. Yaptığımızı etik bulmadım, kanıma dokundu abdestli hırsızlığa çıkmak. Çektim bizimkileri köşeye, içim rahat etmiyordu:

"Gençler salın o abdestleri. Yanımızda götürmeyelim, günah lan!"

"Ben öyle istediğim zaman osuramıyorum, geğirsem gider mi abdest?"

"Serkan, komşunun kız çocuğu mu lan bu? Niye gitsin geğirince? Osuracaksın, sıçacaksın, işeyeceksin başka yolu yok."

"Var aslında. Kan çıkarsa gider abdest. Kan kardeşi olalım," dedi Mete. Mete ile din kardeşi bile olmak yeteri kadar travmatikti

benim için, bir de kan kardeşi olacağımız varmış. Hangi niyetle çıktığımız yolda şartlar nasıl gelişiyordu, nasıl oluyordu bilmiyorum, ama inşaata demir çalmaya giderken abdest almak zorunda kalıyor, sonra bunu etik bulmayıp aldığımız abdesti kaçırmak için çözüm diye elimizi kesip kan kardeşi olmayı düşünüyorduk.

Hızla bir değerlendirme yaptım, dini özgeçmişim fena sayılmazdı. 9 yaşında Kuran'a geçmişliğim, nerdeyse tüm zammı sureleri ezberlemişliğim, cumadan cumaya da olsa cami yolu arşınlamışlığım vardı. Mete'nin ise daha tek bir sevabı bile olmayabilirdi. Bir kere oturdum anlattım, anlamadı durumu. "Benim kaybedecek şeyim çok Mete, sen başka dine geç, hem değişiklik olur, üçümüz de ayrı takımları tutuyoruz, ayrı dinleri de tutabiliriz," dedim, pek umursamadı.

"Olmaz, ben size kardeşim diyemem. Alın bakın bozuyorum..." diyerek saldım havadan hafif gazları atmosfere. "Duyduğunuz zilin sesini benimki tamam. Siz kesin kendinizi, benden çıktı abdest," diye resti koydum.

"Benim çişim var, ben de öyle halledeyim. Mete sen de bir tarafını kes," dedi Serkan.

Serkan duvarın dibine işeyiverdi. Dumanını görmüştüm, numara yapmış olamazdı; bozmuştu o da abdesti. "Hadi Mete sıra sende," diye itekledik bunu. Zorla bir tarafını kestirecektik çocuğun.

"İnsan kendini nasıl keser ki? Ben yapamam siz kesin," diye uçuruma sürdü arabayı Mete.

Yerden bir çakıl taşı aldım hemen, ben de hazırmışım meğer. Başladım hızlıca Mete'nin kolunu çizmeye. Bir türlü kanamıyordu kolu, maşallah kayış gibiydi. Kolunu alıp duvara sürttürdüm yine kanamadı. Baktım Serkan, Mete'nin kolunu ısırmaya kalkıyor, tokatladım Serkan'ı. Mete'yi ittim yere, yere düşer düşmez ellerini çakıllara sürtüp kanattı avucunu. Nereden başladık, nerelere geldi iş. Babamın sesini duyduk da irkildik:

"Kavga etmeyin lan? Hadi kıldılar bile sünneti, bari farza yetişelim."

Babam da mı namaza geliyordu? Kesin annem gazlamıştı babamı. "Çocuklar bile yatsıya camiye gidiyor sen evde film izle, sonra iki yakamız bir araya neden gelmiyor de dur. Bu evde bet bereket mi olur? Melaike niye girsin bu eve?" demişti, zayıf yerinden vurmuştu. Babam da dırdıra hiç gelemez, anam da biliyor bunu... Çaresiz takıldık babamın arkasına. Abdesti bozduk da diyemedik, kıldık namazı öyle. Yine bir şekilde günaha girmeyi becermiştik yani. *Bari erken çıksaydın da abdestli kılsaydık namazı be baba!* Bu mahallenin genel sorunuydu zamanlama, herkes herkesi mağdur edecek şekilde, özenli bir zamanlama tutturabiliyordu.

İlk gece operasyonumuz tesbihatta bitmiş oldu. Aziz Hoca namaz bitimi kafalarımızı okşadı, alnımızdan öptü. Cami cemaati cebimize üç beş para koyup ayağımızı alıştırmaya çalıştı. Dedemin gözleri doldu, bir köşeye geçip ağladı, tutamadı kendini. Aziz Hoca bizi alıp derneğe götürdü. Babam, dedem ve başlıca cami cemaatiyle çay içtik. Bizi işaret ederek, ağladı ağlayacak bir ses tonuyla, "Bunlar bizim geleceğimiz, bunlar oldukça başımıza taş yağmaz," dedi Aziz Hoca. Sonra içinden bir şeyler okumaya başladı. Kendimi hiç bu kadar suçlu, bu kadar rezil hissetmemiştim. Adamların duyguları ile oynamıştık. Soğuk bir otel odasında çapkınlık yapıp eve ayak bastığı an hapşırdığında yatağından fırlayan karısının kapıya kadar koşup, "Üşütmüşsün sen, dur sana nane limon kaynatayım," dediği adamlar gibiydik. Bir yumru gelip oturmuştu gırtlağıma. En gencinin adı, yaşadığım sokağa verilmiş bir ton yaşlı dedenin duyguları ile niye oynadık ki biz?

Bir sessizlik oldu. Yaşını tam olarak kimsenin bilmediği, ihtiyar heyetindeki herkesin "Amca" dediği dede bozdu sessizliği: "Ben Kurtuluş Savaşı'nı gördüm," diye gürledi.

Yanındaki, "Ben de gördüm onu, Atıf Yılmaz'ın çektiğini diyon değil mi? *Bu Vatanın Çocukları*'ydı ismi," dedi.

En büyük dede dahil gülmeye başladılar. Herkes eğleniyordu, ben ağladım ağlayacaktım.

Eve geldiğimizde bıyık altından gülüyordu annem: "Herkesi kandırabilirsin o ufacık aklınla, ama bana kesmez, kendini bir şey sanma sıçtığım bok," bakışıydı bu. Kadın zafer çığlığı atıyordu sanki, öyle keyifli gülüyordu ki. Doğduğum zaman annemin kucağına beni verdiklerinde annem bana böyle içten gülmemiştir eminim... Bana da yatıp uyumak düşüyordu, en iyi yaptığım işlerden biriydi. İstikrarı bozmadım...

Ertesi gün öğlene kadar uyudum. Ne de olsa kendi işimin patronuydum. Hava bir garip, yağar mı yağar endişesi ile montunu koluna takıp tüm gün gereksiz yere yanında gezdiren adama özenip, çete elemanlarımı tek tek evlerinden alarak ardıma kattım. İlk hedefe doğru yola çıktık. Evin arka sokağında bir inşaattı burası. Lahmacunlarını yediğim işçiler temeli atıyorlardı. Her yer demir kaynıyordu haliyle. Kazıp kenara aldıkları taş toprakta da dünya kadar demir vardı belki. Yan apartmanın kömürlüğünün üzerinden izliyorduk inşaatı. Demirin kilosu 50 kuruştu. Gördüğüm her şeyi 0,5 ile çarpıp fiyatlandırıyorum. Bu neyin hırsıydı Allah'ım. Gözüm paradan başka bir şey görmüyordu. Üstelik o yaşta haberim yoktu, ama 2 numara miyop, 0,5 numara astigmat olan bir çift göze sahiptim. 5 metre ileriye konulmuş ters E harfini göremiyordum, ama 300 metre ileride kazıldığı yerden çıkartılmış 30 kilo demiri çok net seçebiliyordum, hatta daha da ilerisini görerek, o 30 kilo demirin 15 liraya dönüşeceğini bile görebiliyordum.

"Taşlı topraklı demirleri boş verin. İlk olarak şu amcanın kesip küçülttüğü demirlerden alacaz."

"Ya almazsa demirci demirleri? Kalır elimizde," dedi Mete.

"Di mi? Ya adam meslek değiştirirse? Adamın işi bu lan! Tabii alacak demirleri."

"Peki demirciler niye gece inşaata girip çalmıyorlar demirleri?" diyerek muhabbeti kitleyen soruyu sordu Serkan. Bana yakışan cevabı aksettim hemen:

"Çünkü onlar bizim kadar akıllı değil." Evet bunu diyen 9 yaşındaki bir veletti, ona hak veren de akranları. Âlemin akıllısı bizdik.

"Gece bunların başında kesin bekçileri vardır," dedi Serkan. Bu Serkan bayağı korkak bir herifti aslında. Evde tüm gün bilgisayar başında kalmaktan sokağın yabancısı olmuştu çocuk. Serkan aramızda en sofistike adamdı dense, hakkı vardı. En büyük hobisi elektik mühendisi babası ile küçük devreler yapmak, radyo söküp takmaktı Serkan'ın. Ben radyoyu içine para saklamak için söküyordum, Serkan tekrar monte edebilmek için. Özetle aramızdaki fark buydu.

Israrla şeytanın avukatlığını yaparak iyice korkuyu salmışlardı içime içime. Hiçbir şeyi de düşünmemişim. Tabii ki biri duruyordu geceleri orada. Biliyordum, ama sonuca odaklanmıştım, gözüm görmüyordu demek ki detayları.

"Biz dün buraya gelseydik bitermişiz Selçuk," diyerek tüy dikti üstüne Serkan.

"Oğlum biz buraya dün keşfe gelecektik. Kaç kişi kalıyor gece burada, bekçi var mı? Onları öğrenip ertesi gün gelecektik zaten," dedim. Otoritemi sarsmamam lazımdı. Şu an otoritem bir tek kendi gözümde yerlerdeydi, bari insanlar görmesin derdindeydim.

"Bu inşaat bizim evin arka balkonundan görünüyor ki. Oradan bakalım da gece haybeye gelmeyelim buraya," diye tırmalamaya devam etti Serkan. Vay Serkan vay, demek ki benim çete elemanlarım ciddi tehlikelerle karşılaştıklarında, başlarına bir şey

gelir endişesine kapıldıkları an çakal gibi oluyorlardı. Normal zamanlarda kuru çöldeki kaktüs kadar hareketsiz duran beyin hücreleri, bu gibi anlarda taarruza geçiyordu.

"Peki," dedim, "sizin istediğiniz gibi olsun, madem korkuyorsunuz, akşama sizdeyiz Serkan," diye de son sözü söyleyerek otoritemi yerine koydum.

Ayrıldık, ben evin yolunu tuttum. Biraz plan yapayım akşam için derken uyuyakaldım. Annem uyandırdı. "Deden gibi oldun öğlen öğlen uyunur mu kalk, bulaşık yıkıcaz," dedi. Rahat iki saat bulaşık yıkadık annemle. Bizim evden bu kadar bulaşık çıkması imkânsızdı, annem konu komşunun bulaşığını da getirmişti herhalde, sırf bana eziyet olsun diye onları da yıkattı. Bulaşık bitti, rahatız dedim, ütü yapacaz diye tutturdu. Annemle ütü yapmaya koyuldum. Galiba kendi rızamla evden kaçayım diye bana bir çeşit *mobbing* uyguluyordu. Ertesi gün hapının 9 yıl sonra uygulanan bir modelini bulmuştu. Değişik bir doğum kontol yöntemi uyguluyordu bende. Bile isteye, sırf bu eziyet son bulsun diye sol başparmağımı yaktım ütüyle. Artık azat eder diye beklerken; annem parmağı soğuk suya tutup yoğurt sürmüş, üzerine çiğnenmiş ekmek basıp tülbent sararak hızla tedavimi yapmış ve beni oyuna döndürmüştü. "Hadi aslan oğlum, ütüler bitince katlamaya," diyerek sonraki görevi de verip kitlemişti günümü. Askerdeyken kendi ayak başparmağına G3 ile sıkıp tezkeresini alan arkadaşım olmuştu sonraları, annemse TSK'dan bile sıkı bir yönetim biçimi uyguluyordu. Annem bizim birliğin komutanı olsa o parmağı suya tutar, üzerine yoğurt sürer, ayağa ekmek koyulmaz nimet bu, diyerek ekmek bile çiğnemeden tülbenti sarar, çocuğu içtimaya yollardı. Balkona çıkıp hava alayım diyerek attım kendimi balkondan aşağıya. Balkondan aşağıya atlamadım yanlış anlaşılmasın, bıraktım kendimi. Zemin katta oturuyor olmanın avantajı ile kur-

tuldum esaretten. Serkanlara gittiğimde, "Gençler az şöyle kayın kenara belim bırkım tutmuyor, ayaklarım bile şişti, topuğum su topladı," diyerek kanepeye uzandım. Yarım saat uyuyup kendime gelince işe verebildim anca kendimi. Uyandığımda ikisinin de gözü parmağımdaydı.

Parmağı göstererek, "Size zarar gelmesin diye nelerle uğraşıyorum tahmin edemezsiniz. Reyis olmak böyle bir şey işte! Ne kadar isterdim sizin gibi sıradan bir çete elemanı olmayı. Oh reyis uğraşsın dursun siz yiyin! Önemli bir yara değil, size feda olsun, ama bu seferki çok yordu," dedim. Hayran hayran baktılar. Serkan'ın balkonundan inşaatı izlemeye koyulduk. Karpuz kesip yiyenler mi, tek kale maç yapanlar mı, hamamcının eşeği oynayanlar mı, halaya duranlar mı, ne ararsan vardı. Bunlar sabah çalışıp akşam eğlencenin dibine vuruyorlardı demek. Açık alanda televizyon izleyenler bile vardı. Piknik yeriymiş inşaat dediğin. Öyle eğleniyorlar ki sanki sabah başkası harç kardı, kiremit taşıdı, duvar ördü. Hiç mi yorulmadınız lan!

Serkan ve Mete gözlerini pörtletip senkronize döndüler bana doğru. Bıyık altından gülerek girdim lafa:

"Güzeeeel! Tam da tahmin ettiğim gibi... Kolay lokma olacak."

Anlamsız bir bakış aldı suratlarını. Hesap soran yüzler yerini, üst sınıfların tahtasında integral sorusu gören lise 1 öğrencisinin ifadesine bırakmıştı. O kadar inandırıcı söylemiştim ki ben bile bir ara rahatladım kesin bir bildiğim var diye. İnsan en zor kendini kandırıyordu, ama sağlam inandırdı mı, geri dönüşü de yoktu.

"Toparlanın İsmet'in mekânına ziyarete gidiyoruz." Cami duvarını gördüğünüzde küçük abdestiniz geliyorsa ya prostatınız ya da başınıza bir gelecek vardır. Ben henüz ilk şık için çok küçüktüm...

Tren istasyonundan aşağıya indik. Mete de, Serkan da o kadar merak ediyordu ki olacakları, yiyecekleri olası dayak umurlarında bile değildi. İsmet'in ofis olarak kullandığı vagonun olduğu

yere geldiğimizde Mete ve Serkan'dan daha şaşkın bir kalabalık çıktı karşıma. İsmet'in çetesi Allah diyen kot pantolon görmüş gibi kalakalmıştı. Olan bitene anlam veremiyordu kimse, galiba buna ben de dahildim. Bu üç salak İsmet'in mekânını basmaya kalkmıştı. Yanlarında, geçtim kesici delici aleti, spiral taharet musluğu borusu bile yoktu. Köprüde araçların durması ve yolcu indirmesi yasaktır, çünkü olacaklar gayet nettir; oradaki şaşkın kalabalık için bizim oraya gelmemizle köprüde arabadan inmemiz arasında hiçbir fark yoktu.

"Niye geldiniz lan?" dedi Kör Cemal. Atar falan yapmıyordu. Gerçekten merak ettiği için sormuştu. Tonlamasından çok net anlaşılıyordu.

"İsmet Bey'e bakmıştık," dedim. İsmet için ilk defa biri "Bey" diyordu. Yine dalga geçiyorum zannediyordu herkes, ama paniklemiş haliyle de saçmalamıştım.

"İsmet mi çağırdı?"

"İsmet ne zaman çağırdı da ben ayağına geldim?" Henüz böyle bir olay olmamıştı. Hiç çağırmamıştı beni. Çağırsa giderdim elbet. Atarımdan sonra uğultular yükselmeye başladı. Baktım millet galeyana geldi, ben de gaza geldim.

"Size İsmet'i çağırın bana dedim!"

Dememle İsmet'in vagonun üstünden ters parende atlaması bir oldu. Tutamadım kendimi alkışladım İsmet'i, bir de ıslık öttürdüm en afilisinden. Yine küçümseyip dalga geçiyorum sandılar, eminim, ama alakası yoktu, adama olan hayranlığımı gizleyemiyordum. Serkan korkudan koluma girdi. Mete arkama saklandı.

"İsmet biraz konuşmamız lazım."

"Ne oldu lan, kutunu mu istiyorsun?"

"Kutu sende kalsın, dert değil. Çoluk çocuk işi o, artık onlarla uğraşmıyorum. İki dakika konuşalım."

Çete elemanlarındaki çatlakları o zaman gördü İsmet. Millet fı-

sıldaşarak konuşmaya başlamıştı. Ne konuştukları önemli değildi, o fısıldaşmanın olması bile İsmet'in hiyerarşisinin sorgulanması demekti. Ben olsam dönüp arkamı çeteme saydırırdım, o duymazdan geldi. Çetesine olan hâkimiyetinin sarsılmaya başladığını biliyordu, ama bizden birinin bilmesini istemiyordu. Gözlerini gözlerime kilitledi.

Ben nasıl İsmet'e karşı inanılmaz bir saygı duyuyorsam, İsmet de bana karşı anlamsız bir saygı duyuyordu emindim. Superman'i izlerken o kostümün içinde İsmet'i hayal ediyordum ben. İsmet olsa takla atarak inerdi diyordum, Batman'in maskesinin arkasında İsmet vardı, Joker de İsmet'ti, hatta kedi kadın bile İsmet olabilirdi. Mümkündür İsmet isterse yapardı, onca akrobasiyi yapan adam, iki kırıtamayacak mıydı? Kriptoniti ben olmuştum garibanın. Beni bir temiz dövse acayip rahatlayacaktı. Ben ona bu gözle bakarken kim bilir o beni gördüğünde ne canlanıyordu kafasında. Coca Cola'nın yıllardır gizlenen sırrı kadar karmaşıktım. Özünde asitli, siyah, şekerli suydu, ama işte sırrı vardı. Çekmece Gölü'nü kente boca eden amca gibiydim gözünde. Ben artık adamın mekânına kadar gelip, gel senle konuşacaklarım var diyebiliyordum.

Kimsenin tek kelime etmeye cesaret etmediği kadar gergindi ortam, Mete kulağıma sokuldu. Ben kesin, "Selçuk yanımda emanet var, al şunu. Lazım olabilir, olay iyi bir yere doğru gitmiyor," diyecek diye beklerken Mete yine olaya kendi penceresinden bakmayı başardı:

"Demir işine ortak mı edicen İsmet'i? İyice bölünür para. İsmet'i mi doyurucaz bir de," dedi. Tüm konsantrasyonum bozuldu, enerjim düştü. Günümüzde Mete'nin tam karşılığı cuma namazının farzında ceptelefonu çalan adamdı. Melodisi de "Yıldız Tilbe *Delikanlım*"dı.

İsmet el etti bana ve içeri geçti. Kimseden çıt çıkmadı. Kör

Cemal bunu yapmamalıydı der gibi başını iki yana salladı. Çatırdıyordu çetesi İsmet'in. İlk defa İsmet'in kararlarının sorgulandığını görüyordum. Çetesine göre o artık hata yapıyordu. Bir çete çatırdarken diğer çete de toprağın altından bayağı bayağı başını kaldırıyordu. Mete arkamdan çıktı, Serkan kolumu bıraktı. Duruşları değişti ikisinin de. Mete gaza gelip gözlerini kısmış, tehdit dolu ifadelerle bakıyordu etrafa.

"Siz beni burada bekleyin. Önemli bir şey konuşucam içerde, kimseyle tek kelime konuşmak yok!" dedim ve göz kırpıp Mete ile Serkan'a geçtim vagona. O kadar sessizdi ki o akşam mekân, adımlarımın ezdiği çakıl taşlarının sesleri duyuluyordu sadece. Vagona girdim. Dönüp arkama baktım, herkes bana bakıyordu. Bir hamlede vagonun kapısını kapatıp, onlarla aramdaki tek bağı kopartmaya yeltendim. Olmadı, yarıya kadar bile çekememiştim kapıyı. Kale kapısı gibiydi. İki elimle abandım biraz daha çektim. Baktım olmuyor, masaya ayağımı koydum ordan güç alarak çekiştirdim. Kim bilir kaç dakika uğraşıp anca yarılayabilmiştim. İsmet kalktı yerinden tek elle kapattı kapının kalanını. O anda bu olay yüzünden insanların gözünde ne kadar rezil gözüktüğümü düşünmemeye karar verdim. Daha büyük dertlerim vardı. İsmet ile yalnızdık artık. İki büyük çete reisi gibiydik, olması gerektiği gibiydi her şey. O kapıyı niye kapatmayı denedim ki ben?

İsmet bir sigara yaktı.

"Tıh tıh tıh!" dedim. Tip tip baktı. Karşısına oturdum. Yan taraftan tuttuğu bir mumçikayı önüme uzattı. Bir tane de kocaman, babaannemin beş yüzlük tesbihi gibi demir bir zincir koydu masaya.

"Bunlar senin için," dedi.

"Vallaha mı, bana mı aldın? Teşekkür ederim," deyip kaptım ikisini de.

Hızla çekti aldı elimden.

"Senin için derken, seni döverken kullanıcam. Sana özel hazırladım. Zinciri lunaparktaki atlıkarıncadan söktüm. 90 kiloya kadar taşıyabiliyormuş bunlar. Döverken kopmaz dağılmaz. Mumçikayı da Almanya'daki dayım getirdi," dedi.

Benim de Almanya'da dayım vardı. Çikolata getirmişti o vakte kadar. Yurtdışı seyahatine çıktı, döndüğünde seccade getirmişti dedeme. Bir de adamdaki dayıya bak! Şartlar hiç eşit değildi.

"Ben de onu konuşmaya geldim. Bu gece tam yatsı ezanı okunurken bizim evin arkasındaki inşaatta senin çete ile benim çete meselesini halletsin. Kendimi daha fazla tutamıyorum bu gece ezicez sizi. Yarından itibaren Küçükçekmece benim!" dedim.

İsmet gözlerimden ayırdı gözlerini. İyice bir süzdü beni, ayakkabıma 3 dakika falan baktı, vagondaki ufak bir pencereyi açıp dışarda duran Mete ve Serkan'a baktı. Mete el salladı İsmet'in kendisine baktığını görünce. Dayanamadı gariban heyecan yaptı, ne yapsın? Sonra tekrar geldi bana baktı.

"Olmaz! Bu gece o iş olmaz. Başka zaman."

Başka zaman ne lan? Hadi Allah versin der gibi gönderiyordu beni. Kumar oynamıştım tutmuştu, Allah'tan başka şey istesem, mesela ağrısız, acısız sünnet dilesem daha hayırlı bir iş olacakmış, eşref saatiymiş belli ki.

Aldığım gazla devam ettim:

"Kapışmayacak mısınız bizimle? İsmet lütfen bak, tatlılıkla halletmeye çalışıyorum, dövüşelim koçum inşaatta. Kırma beni bak, birbirimizin yüzüne bakıyoruz. Ayıp ediyorsun," diye kendimin bile yabancısı olduğu bir yola sürdüm arabayı.

"Dediğimi duydun," dedi İsmet. Sonra vagon kapısına doğru yürüdü. Tek elle açtı kapıyı. Mete ve Serkan'a doğru bağırmaya başladı.

"Sizinle dövüşmücez, anlıyor musunuz? Dövüşmücez! Canınız her kavga çektiğinde buraya gelmeyin."

O kadar o ağızda durmayan bir cümleydi ki Mete ve Serkan kalakalmıştı. Aziz Hoca elindeki bir duble rakıyı, "Buz kattım, hadi fondiple," diye uzatsa aynı etki oluşurdu bünyelerinde. Mete ve Serkan hayatlarında ilk defa kendileriyle gurur duyuyorlardı. Koca İsmet be, sen bu hallere düşecek adam mıydın?

İsmet'in mevzuya kıllanması, sürekli bir şeyler planladığını düşünmesi ilk defa onun işine yaramıştı. İnşaata yatsı ezanıyla girecekler, ameleler bunları kovalayacak, yakalarlarsa bir miktar ovalayacak o sırada biz girip ne kadar demir yüklenirsek yüklenecektik. Çete reisliği kariyerim boyunca ilk defa plan yapmıştım ve olmayan planları bile yiyen İsmet yememişti. İkinci inşaat operasyonu da başlamadan bitmişti. Galiba bu inşaat işinden bize ekmek yoktu.

"Peki, İsmet sen bilirsin. Şimdi gidiyorum, sana bir daha da bu şansı vermeyeceğim. Artık gölgemde serinleyebilirsin İsmet. Bu mahalle benim adımla anılacak. Sen ikinci adam olacaksın." Adı bile İsmet'ti, hep ikinci adam olarak kalacaktı, anası babası bile öngörüp adını İsmet koymuştu çocuğun. Alınmaca gücenmece yok!

Tam vagondan aşağıya inerken, "Ömer Faruk'un oğlunu aldım çeteye!" dedi İsmet bıyık altından gülerek.

"Ne yaptın ne yaptın? Ömer Faruk'un oğlu mu?" O çocuğu ben mahalle maçında yedeklere almıyordum. Üstelik hiçbir yedeğin de maça girmişliği yoktu! Adı bizimle anılmasın, ondan korkuyordum. Ne işin olurdu onunla?

"Valla milli eğitimi arkama aldım diyelim. Okuduğun okulun müdürünün oğlu çetemde. Madem senin planların var, ben de biraz plan yapayım dedim."

Yoktu ki! Valla yoktu planım falan. Bir tane kıçı kırık plan yaptım, onu da yemedi zaten. Müdürün oğlunu çeteye almak beni yavaşlatmaz, onun şanını düşürürdü. *Ben sana kıyamıyordum be İsmet.* Babası çocuğa "Bana milletin yanında baba deme," demiş,

çocuk eve misafir geldiğinde babasına, "Müdür Bey," diyordu. Ciddi problemleri vardı çocuğun, anlamaya direniyordu. Müdür Ömer Faruk ile aram zaten hiç iyi değildi. Günahı kadar sevmiyordu beni. Asla faka basmayan adam, bana güvenip tüm mahallenin eğlence kaynağı olmuştu. Okula kaydım yapıldıktan 3-4 ay sonra yapmayı becermiştim hatta bunu –henüz ilkokul 1'deyken.

Okuduğum yer Küçükçekmece İlköğretim Okulu'ydu, hiçbirimiz daha önce anaokulu, kreş, bakıcı gibi bir sonraki nesilde olmazsa olmazlar listesini oluşturacak kademelerden geçmemiştik. Hatta ilk anaokulu açıldığı zaman hayretlere düşmüş, "Ulan hangi gariban, adı anaokulu olan yere gider, yazık bu çocuklara," diye de üzülmüş bir nesildir bizim nesil. Kimsenin ailesi çıkıntılık yapıp okuma yazma falan da öğretmiyordu okula başlamamış çocuklara o sıralar. Hepimiz pirüpaktık. Bembeyaz A4 kâğıtlarıydık. Sürpriz yumurtaydık, kimin içinden ne çıkacağı belli değildi.

Okulun değişmez bir raconu vardı; andımızı 4. ve 5.sınıf öğrencilerinden biri kürsüden okur, tüm okul ona eşlik ederdi. O gün ise bir enteresanlık vardı. Müdür, "Aramızda ilkokul 1. sınıflardan da andımızı okuyabilecek yetenekte arkadaşlarımız var," dedi. Öyle de mutluydu ki. Normalde en erken 4. sınıflardan beklenirdi bu görev. Herkes de bir merak oluştu, kimdi ulan bu çıkıntı? Etrafıma bakınıyordum, bizim sınıftan değildi herhalde. Kutbettin Hoca yavaş yavaş üzerime yürümeye başladı. Öyle pis sırıtıyordu ki sezdim durumu. Kutbettin Hoca değil de Hulk geliyordu üstüme, sanki her adımında yer titriyordu.

"Yok lan ben o değilimdir herhalde, olsam haberim olurdu, gelme öğretmenim!" Koşa koşa kaçasım vardı, ama tek korkum yakalanmaktı. Birçok kavgadan kaçmayıp, efendi gibi dayağımı yemişliğim bundandır. Kovalanıp, yakalanıp oracıkta dayak yemek hep acıklı gelirdi bana.

"Koşun kaçıyor kaçıyor kaçıyor, kaçtı galiba!"

"Vurma suratıma vurma!"

"Kaçamamış."

İşte oradaki "kaçamamış" sözü, dayaktan daha acı vericiydi benim için.

Sonradan öğrendim ki ben evde az çok melodisine hâkim olduğum tek şeyi, yani andımızı mırıldanırken, annem duymuş ve biraz da hayal gücünü kullanarak benim andımızı okuyabildiğimi ilkokul hocama söylemiş. İkisi de bu duruma pek bir sevinmişler. Muhtemelen havada çak yapmışlar. O da müdüre anlatmış, müdür de bana yüzlerce öğrencinin önünde iletmeyi uygun görmüştü bu durumu... Elimden tuttu Kutbettin Hoca ve beni merdivenlerden çıkarttı. Okul kürsüsüne değil de idam edileceğim sehpaya çıkıyordum sanki. Kalbim küt küt atıyordu. Çıktım merdivenleri.

Müdüre kafa selamı verdim, tokalaşacak halim yoktu adamla. Nasıl selamlaşılırdı ki müdürle, daha bunu bile bilmiyordum! Müdür de benim kafamı okşadı. *Hocam şimdi ağzımızın tadı yerindeydi, okşarsın tabii o kafayı, bir beş dakika sonra anlayacak herkes senin ne kadar delikanlı olduğunu.*

"Evet, arkadaşınız andımızı okuyacak, hâlâ okuyamayan 5. sınıflara da ibret olsun," dedi müdür. Öğretmenim örnek teşkil etsin de, ilham olsun de, ama ibret olsun demeyeydin iyiydi. Maçın skorunu verdin. Bütün heyecanı kaçtı.

Kalbimin atış sesini kimse duymasın diye ağzımın içine soktum nerdeyse mikrofonu. Kim bilir kaç kişi bana bakıyordu? Önümdeki kalabalık büyüdü de büyüdü gözümde. Koskoca bir orduya dönüştü. Sadece öğrenciler değil, okulun karşı apartmanındaki cumhuriyetçi teyzeler de balkondan izliyordu. Ellerinde bayraklar vardı. Annem, benim andımızı okumaya çıkacağımı bildiği için mahallede kim varsa toplamıştı. Sol taraf tribün gibi, konu komşu

okulun bahçesindeydi. Termosta çay getirmişler, sigara böreği yiyorlardı. Serkan'ın ablası, "Yürü be Selçuk!" diye bağırdı. Yürü be derken? Koşarak kaç, canını kurtar mı demek istiyordu? Gözler bendeydi. Bir helikopter geçti üstümüzden, paniğim daha da arttı. Sanki bir canlı yayın helikopteri de üstümde turlayıp haber bültenine çıkartacaktı beni. Daha büyük bir kalabalık olamazdı. Benim için o an sis çöktü okulun bahçesine. Okul okul değil, Malazgirt Meydanı'ydı, yıl 1071. Arkadaşım hangisi Alparslan'ın ordusu? Söyleyin oraya kaynayayım.

Yanlış zamanda, yanlış yerdeyim. Sanki herkes içinden "beceremeyecek beceremeyecek" diye tezahürat tutuyordu. En azından ben tutuyordum. Bahsettiğimiz Gülnihal değil, andımızdı. Kaç kişi çıkıp okudu burada, büyütmeme gerek yoktu aslında. Hem zaten sonunu getiremeyeceğini anlayan herkes hemen, "Ne mutlu Türküm diyene, iyi dersler arkadaşlar," deyip inmişti aşağıya. Olmadı o yöne sapardım. Elimde mikrofon baktım kalabalığa, kalabalığın benden beklediği ilk kelime: "Türküm!"dü... Zaten ben hiçbir zaman insanların beklentilerini karşılayan biri olamadım. İlk kelimem az sonra olacaklarla ilgili ciddi bir mesaj veriyordu. Mikrofonun çalıştığını kontrol ettikten sonra girdim lafa, okul bahçesindeki öğrencilere değil de ulusa sesleniyordum sanki.

"Merhaba, hepiniz hoş geldiniz. Bu güzel pazartesi sabahında sizlere andımızı okuyacağım."

Neden dedim, ne vardı aklımda bilmiyorum. Galiba böyle bir eksiklik çarpmıştı gözüme. Her çıkan küt diye giriyordu andımıza, bir selam sabah yok deyip düzeltme ihtiyacı gütmüş olabilirdim. Çok kalabalıktılar çok! Herkesin şaşkın bakışları içinde vites arttırdım.

"Evet, arka taraftakiler okur gibi yapıp ağzınızı oynatıyorsunuz biliyorum. Bakın bende sizdenim bari bana yapmayın. Herkes eşlik etsin lütfen. Sayıyorum. 3-2-1. Başla! Türküm! Doğruyum Çalışkanım! Yasam..."

Geri sayımdan sonra o kadar seri söylüyordum ki andımızı, alışılagelmiş; kelimeyi söyle, es ver, tekrarlasınlar sonra diğer kelime/kelime grubu şeklinde değildim. Ben hızlı hızlı söylüyordum, ahali hızlı hızlı bana yetişmeye çalışıyordu. Yetişebilen pek çıkmadı. Sanki orada yüzlerce kişi andımızı en hızlı kim okuyacak yarışması yapıyordu. Süratle finale doğru gidiyordum ve açık ara öndeydim. Amacım belliydi: bir an önce bu anı, en acısız sızısız şekilde atlatmak. Ben bu maçın zaten galibi olamazdım, beraberlik peşinde bile değildim, fark yemeyeydim yeter.

"Ülküm yükselmek, ileri gitmektir," kısmına geldiğimde ağzımdan tek şey çıktı. "Ülküm!" Evet, motorun boğulma sesi geldi. Fırsattan istifade edip, parça parça yetişenler oldu bana. Bende ise hayat durdu. Ülküm neydi ulan benim? Müdüre baktım benle göz temasından sakındı. Kutbettin Hoca'ma döndüm, kaş göz yaptım bir ufak kopya verin Allah rızası için! Kimse oralı değildi. Karşı apartmandaki teyzeye bile baktım, onda da tık yoktu. Herkesin benden beklediği, "Ne mutlu Türküm diyene"ye bağlayıp bitirmemdi. İyi denemeydi, seneye yapar diyeceklerdi arkamdan. Dedirtir miydim? Asla! Buradan indiğimde bir daha elime mikrofon vermemelerini sağlayacaktım, adım kadar emindim. Tövbe edeceklerdi. Ve o an aklıma bulabildiğim en parlak fikir geldi. "Ülküm"den sonra biraz da nağmeli cilalı girdim, "Korkmaaa sönmeeez bu şafaaaaak" kalabalığın yüzünde hüznü, kederi, şaşkınlığı, korkuyu her duyguyu gördüm, işte panik anıydı bu. Tüm okul ne olduğunu anlayamadı. Bir anda nöbetçi öğrenci bayrağı çekmeye başladı. Herkes ciddileşti. Ve tüm okul benle birlikte İstiklal Marşı'nı söylemeye başladı. Babalar gibi söylüyordum İstiklal Marşı'nı. Annem çok şaşkındı, kaymakam olmamı diliyordu, vali oluyordum gözünde. Andımızı söyleyemeyen velet İstiklal Marşı'nı bitirmek üzereydi: "Sönmeden yurdumuuuun üstünde..." Evet finale gelmiştim ama... Ama... Vallahi aklıma gel-

di andımızın devamı. İstiklal Marşı'nı herkesin kursağında bırakıp yarıda kestim, birkaç kişi benim kadar ani fren yapamayıp marşı söylemeye devam etti. Nefes aldırmadan daldım andımıza, kaldığım yerden devam ettim: "Ülküm yükselmek, ileri gitmektir..." Tamamını söyledim sonra adımızın. "İyi dersler arkadaşlar," dedim. Bir iki kişi mevzuyu henüz kestiremediği için alkışlamaya kalktı beni. Etraftaki iğneleyici bakışlardan rahatsız olup yarıda kestiler alkışlarını. Hâlâ İstiklal Marşı'na devam edip geçişi yakalayamayan öğrenciler vardı. Müzik hocası İstiklal Marşı'nı söylemek için sahnede benim arkamda duruyordu, el etti ona müdür de indi aşağı kadıncağız. Ben de indim merdivenleri. Müdür dahil herkes az önce olanları unutmaktan yanaydı. Olmamıştı öyle bir olay sanki. Kutbettin Hoca yakaladı ensemden. Çok kızdırdım yeşil devi, ne yapacaksa hak ettim.

"Ne oldu Selçuk?"

"Sorma hocam, az daha ülkümü unutuyordum, son anda hatırladım."

"Oğlum sen andımızın geri kalanını hatırlayamayıp zaman kazanmak için İstiklal Marşı'nı mı okudun lan?"

"Bir kuple."

"Gençliğe Hitabe'yi de sokuşturaydın güzel potpori olurdu."

"Çalışıyorum ona daha."

Müdür Ömer Faruk o günden sonra bana her baktığında etraftakiler sağa sola koşuşuyordu. Hızla koşup gelişine tekmeyi koyacakmış gibi bakıyordu herif. Annem okulumu bile değiştirmeye yeltendi. Müdürün bana bakışları ailemi de rahatsız ediyordu. Babamın müdürü kenara çekip, "Bizim oğlanla kişisel bir meselen mi var hocam? Okul çıkışına çağır konuşun, bu böyle olmaz," demişliği vardı. Aramızdaki gerginlik etraftakiler tarafından anlaşılıyordu. Efendi çocuğum tabii, ben hiç hırlamıyordum.

İsmet de kalkıp adamın oğlunu çetesine katmıştı. Müdüre bir de buradan bir gol atarsam ben biterdim. Normalde müdür dediğin din derslerine girerdi, sağlık bilgisi, vatandaşlık bilgisi gibi derslere girerdi; bu adam beden dersine giriyordu. Koskoca müdür olmuş hâlâ haytalıktaydı aklı fikri. Beden dersi ne lan? Hayat bilgisine fittim. Beden dersine girip altışarlı maç yaptırıp hakem oluyordu adam. Bazen dayanamıyor, güçsüz olan takımda oyuna giriyordu. Sert de oynuyordu, faul yaptığını sakatlıyordu. Beden hocası aldılar bu sene okula, bizim müdür boş derslere girmeye başladı. Kimse anlayamıyor tabii, adı üstünde "boş ders" girip ne yapıyorsun? Değişik bir müdürdü. Ümit Karan gibiydi herif, her mevkide oynuyordu.

Onu karşıma alamazdım. Benden daha tekinsiz biriydi en nihayetinde, tırsıyordum. Mete ve Serkan'ı tembihlemeliydim. Ömer Faruk'un oğluna bulaşmasınlar. İsmet'in gözünün içine baktım. Niyet kutumuz köşedeydi. Kutudan Serkan'ın trenini ve Mete'nin legosunun kutusunu aldım. "Bunlar bana ait," dedim. Gururla çıktım vagondan. Mete ve Serkan kollarını omzuma attılar. İnşaat soygunu fikrini ileri bir tarihe attım. Şimdilik su, limonata satıcılığı ve baskül işine devam edecektik. Henüz şov zamanı değilmiş. En azından anlamış oldum. İsmet bana el bile kaldıramıyordu. Nereden nereye gelmiştik be! Verdim çocukların oyuncaklarını. Sevinçten ve şaşkınlıktan konuşamadılar bile. Sonra elimi cebime attım, para çıkarttım, "Biraz da haraç aldım İsmet'ten," dedim. Yalandı tabii, masraflar kaleminden cebimde kalanlardı onlar, tamamı kendi paramdı. Bize gittik. Odamda az önce yaşananları konuştuk. Kör Cemal'in şaşkın yüzünü, kaç kişi olduklarını bile bilmediğimiz çetenin içine dalışımızı, İsmet'in bizle kavga etmekten korktuğunu... Rüya gibi bir akşam yaşamıştık. Bu an belki de birbirimize gerçekten kenetlenmeye başladığımız

andı. Onca emeğin karşılık bulduğu andı. Kazanılan tüm paradan, alınan tüm oyuncaklardan daha değerli bir andı. Serkan oyuncak trenine sarılarak uyudu. Mete lego kutusunu geldiğimizden beri öpüyordu. Malı ne kıymetliymiş bunun, demek legonun kendisi gitse yakacakmış mahalleyi. Ben suratımda kocaman bir gülümsemeyle uyudum. Oluyordu işte...

Sabah kalktığımda Mete ve Serkan çoktan gitmişti. Belki de gitmeden bir öpücük kondurmuşlardı yanağıma. Kahramanlarıydım onların. Mümkün olsa "Günaydın Reyis" deyip kendi kendimi öpecektim. İçim içime sığmıyordu, o heyecanla sabahın köründe bahçeye çıktım. Kimsecikler yoktu, bizimkiler nasılsa az sonra damlar deyip tek başıma oynamaya başladım bahçede.

İsmet adamlarını göndermiş mahalleye. Bahçede top sektirme alıştırmaları yaparken kıstırdı adamları beni. Kendi gelmeye zahmet bile etmemişti. Bu heriften öğreneceğim çok şey vardı. Kör Cemal bıyık altından, üstüne basılmış boka bakar gibi baktı bana. Demek ki İsmet benden her ne isteyecekse Kör Cemal bunu gayet yersiz bulmuş. İhtilafa düşmüşler, Kör Cemal tokat yemiş ve ayağıma kadar gelmişti.

"Hayırdır gençler, kumda oynamaya mı geldiniz? Veliniz nerde? Veli toplantısına öğrenci gelemiyor, söylemediler mi size?" dedim.

Kör Cemal yerden bulduğu ilk taşı eline aldı.

"Oğlum sen manyak mısın, kendi evinin camını niye kırıyorsun? Ne diyeceksin anana babana?" dedi ve bizim evin camına fırlattı taşı. Açık camdan içeri girdi taş. Ulan evde de kimse yoktu. Biri olaydı iyiydi. Camı tutturamayınca ar yaptı bir taş daha fırlattı cama, o da açık camdan içeri girdi. Bir türlü yan taraftaki kocaman salon camını tutturamıyordu Kör Cemal. Sinirlendi bir iki taş daha aldı. Birini balkona attı, diğerini yine açık camdan geçirmeyi başardı. Yanındakiler gülmeye başlayınca iyice sinir yaptı

Kör Cemal. Ulan herif lakabını aklamak için canını dişine takmış, bizim evin camına çalışıyordu. Bir türlü isabet ettiremeyince, kendini tutamadı tırmandı bizim evin balkonuna. Ev zaten zemin kat, İsmet gibi atletik olmak gerekmiyordu. Çok zorda kaldığımda (genellikle çok aç kaldığımda) benim bile tırmanmışlığım vardı bizim balkona. Başladı Kör Cemal bizim evin camını yumruklamaya. Yumruklayarak kıracaktı camı.

"Oğlum senin ayarın hiç mi yok? Manyak mısın bırak işte ben aldım mesajı," dedim.

"Kırılacak ulan bu cam! Kırılacak!"

Cam da bir türlü kırılmıyordu.

"Bunu sen istedin lan! Hırsız var! Hırsıııız var!" diye bağırmaya başladım. Kör Cemal etrafına bakındı. "Nerde lan? Hani? Kimin evine giriyor?" dedi.

İnsanın rakibinde biraz da olsa idrak olmalıydı, idrak olmayınca mücadele de olmuyordu. Güney Abi koşarak geldi bahçeye. Batman'di sanki puşt! Işığını yaktık koşarak geldi. Ben bu adamı neden sevmiyordum ya? Güney Abi bizim balkondaki Kör Cemal'i görür görmez, "Amına koduğumun veletine bak hele," dedi. İlk kez küfür duyuyordum Güney Abi'den. Öyle de yakışıyormuş ki. Yerden bir taş alıp, "Kafasını gözünü yaracam serserinin," deyip fırlattı taşı. Kör Cemal'in yarım saattir beceremediğini becerdi. İndirdi kocaman camı Güney Abi. Sonra bana bakıp "Cemal kırdı lan camı, tamam mı?"

"Tamam abi, o kırdı," dedim durumu idare edip. Bizim balkondan üstündeki cam kırıklarını temizleyerek seslendi aşağıya Kör Cemal.

"Ben kırmadım lan! Selçuk kırdı."

Güney Abi için hava hoştu, kabul etti. "O da olur, ben kırmadım sonuçta. Cemal seni balkondan indirmek için Selçuk taş attı, camı kırdı tamam mı lan? Yoksa Ekrem Amca beni öldürür."

"Tamam abi," dedi Kör Cemal de ne yapsın. O da durumu idare etti.

Güney elini uzattı Cemal'e. Cemal'i aşağı indirdi, başladı tekmelemeye.

"Sen kimin evine hırsızlığa giriyorsun lan? Senin mahallen değil mi lan bura it!"

Güney Abi, Kör Cemal'in kolundan tutmuş döndüre döndüre götüne koyuyordu tekmelerini seri halde.

"Yok abi ben camı kırmak için çıkmıştım."

"Ne konuştuk lan? Camı Selçuk kırdı. Tekrarla bakayım kim kırdı?"

"Selçuk kırdı abi."

"Sen niye hırsızlık yapıyorsun lan? Nasıl bakacaksın bu insanların yüzüne," deyip tekmelemeye devam etti. Saçma bir döngüye girdi olay. Kör Cemal sayamayacağı kadar tekme yedikten sonra bıraktı Güney Abi.

"Yürü git lan buradan!"

"Abi ben Selçuk'a bir şey söylemeye geldim aslında, ama araya laf girdi. İsmet halı saha maçı istiyor Selçuk. Seninkilerle bizimkiler."

"Biz üç kişiyiz lan! Langırt oynayalım?"

"Saçma saçma konuşma lan! Atari salonuna gidip kapışalım o bile daha afili. Üç kişi daha bul, kozlarımızı paylaşacağız," dedi ve seke seke çıktı bahçeden.

Güney Abi ile göz göze geldim. Işıklarda arabaya yaklaşıp 1 lira isteyen veletler gibi bir mimik takındım. "Abi Kör Cemal kırdı diyelim mi camı?"

"Olmaz Selçuk. Verdiğin sözün arkasında duracaksın, yakışmaz delikanlı adama. Abi nasihati sana."

"İyi de abi yalan söylemeyi tembihliyorsun bana. Bana gelince hep günahkâr yüzünü göster. Bir kere de bana hayrın olsa!"

Güney Abi dinlemedi bile. Döndü arkasını parkta yürür gibi sakin sakin yürümeye başladı. Camı da kırmış oldum durduk yere. Ne diyecektim ben evdekilere? 3 kişiyi nereden bulacaktım ben? Köpekten korkmayan çocuğu alsam; bir de duvardan geçen vardı, o çocuk ne olmuştu acaba kafasını yardı demişti bizimkiler, olmaz; Osman da oynardı, ama hâlâ bir eksik var...

"Güney Abi! Hoop kime diyom? Camı senin kırdığını söylicem anneme."

"Lan olum konuştuk ya."

"Bir şartla ben kırdım derim. Bizim takımla maça çıkıcan. İsmet'in adamlarına karşı oynucaz."

"O kolay oğlum, günü saati söyleyin ordayım."

Tamamdı, bu işi de çözmüştüm. Şimdi evin salon camı yerdeydi, annem eve gelip bunu gördüğünde benim evde olmamam lazımdı. Serkanlara falan da gidemezdim, gelir bulurdu beni. Babamın işten döndüğü saatte geri dönmek üzere sahile gittim. Dayak faslının babama kalmasında hiçbir mahsur yoktu. O topu annemin eline verirsem santradan çakardı golü. Babamın tek fiske vurmuşluğu yoktu, dayağını bilmiyordum, ama riski göze almak lazımdı. Belki eli hafifti. Ha, anama rahmet okutursa her vurduğunda, ona da yapacak bir şey yok, kendi seçimim diyerek sokağa vurdum kendimi. Akşam hiçbir şey olmamış gibi iki ekmek alıp döndüm eve. Çaldım kapıyı, annem açtı. Ekmekleri anneme verdim. Annemin eli böylece dolmuş oldu, seri adımlarla hazır annemin eli doluyken koştum salona. Ekmekle dövecek hali yoktu, ekmeğe karşı çok saygılıydı annem. Ekmeğe ayak bile uzattırmazdı. Babam salonda oturmuş film izliyordu. Camı taktırmışlardı.

"Aaa camı taktırmışsınız," deyip ilk cümlemden ele verdim kendimi. Sussam belki bir şansım olacaktı. Çocuk tüm gün ortalıkta yok, sonra eve gelip camı taktırmışsınız diyorsa pek de bir açıklama yapmaya gerek yoktu. Babamın dibine oturup, "Kazara

oldu babacım," dedim. Babam çok delikanlı adam. "Yok bu kırmamış. Kırsa ben kırdım demezdi. Arkadaşlarını koruyor, aferin oğluma. Kimseyi satma üstlen suçlarını," dedi. Aile terbiyesi böyle bir şeydi işte.

"Söyle bakayım, ben şimdi nasıl döveyim seni," dedi babam. Kabullenmenin bile bir cezası vardı tabii ki.

"Bilmem baba, tokatla istersen," dedim.

"Saçma salak konuşma lan, oğluma nasıl tokat atayım, canın acır," dedi. *Gözüm doldu, ama babacım bildiğin gözüm doldu.* 9 yaşındaydım ve babamdan bir fiske yememiştim, çünkü babam kıyamıyordu. Annem olsa merdaneyle baklava hamuru gibi yoğura yoğura uzatmıştı enimi boyumu, ama babam kıyamıyordu.

"Valla baba elime süpürgenin sapıyla vur çok acıtmaz, okulda öyle yapıyorlar," dedim. Babam fırladı yerinden, hiddetlendi.

"Dövüyorlar mı lan hocalar seni okulda?" dedi.

"Yok baba, arkadaşlardan dayak yiyen oldu, ordan gördüm," dedim. Fikir babamın aklına yattı, kaptı süpürgeyi. Parmak uçlarımı birleştirerek okulda öğretmen cetveli yer şekilde uzattım ellerimi.

"Oğlum açsana avcunu, parmak uçlarına gelirse çok acır," dedi babam. *Babacım asıl senin o yaptığın benim canımı çok acıtıyordu. Senin gibi bir adamdan benim gibi bir evlat nasıl oldu. Layık değil miyim neyim ben sana?* Avcumu açtırdı avcuma sopayla dokundu resmen, hissetmedim bile.

"Bu sana ders olsun bir daha da yapmazsın," dedi. *Bir daha yaparsam adam değilim be baba. Seni bir daha çocuğunu dövme duygusuyla yüz yüze getirmemek için bile olsa yapmazdım rahat ol.* Babamdan yediğim ilk ve tek dayaktı bu, ki dayak bile değildi. Bir baba oğlunu dövmeye kıyamadığını öyle belli ediyordu ki, çocuk, babası o duyguyu bir daha yaşamasın diye itin önde gideni de olsa olayı oraya getirmemeye ant içiyordu. *Kulağıma*

küpe oldu baba, nasip olur da çocuk sahibi olursam ilerde, tek bir fiske bile vurmucam velete. Bizde aile geleneğidir, asla el kaldırmam, dedenden böyle gördüm dicem. Anasına dövdürücem.

Odama geçtim, huzur doluydum. Beş dakika sonra annem geldi. Yatağımın yanına çöktü. Kulağıma o kendine has melodik sesiyle tatlı tatlı fısıldayarak, "Sabah seni kahvaltıdan sonra mı döveyim, kahvaltıdan önce yatağına mı istersin dayağını? Kahvaltıdan önce istersen, saat kurup biraz erken kalkıcam," dedi.

"Zahmet etme hiç anne, kahvaltıdan sonra döversin," dedim. Çıktı annem. Haybeye babadan üfürükten de olsa dayak yemiştim. Annem bu kanı yerde kor muydu? Bendeki de akıldı işte.

Derinliği ölçmek için bir ipin ucuna taş bağlayıp suya sarkıtırlar ya, annem ona benzer kendine has tekniklerle salonun kaç metrekare olduğunu beni kullanarak ölçtü kahvaltıdan sonra. 37 metrekare buldu. Tapuda 40 yazıyormuş, işlem hatası yapmış; bir daha denedi, bu sefer doğru sonuca ulaştı. Allah'tan sağlamasını yapma gereği duymadı. Yaptığı ölçümü yeterli buldu. Ben de gaza getirip, "Acımadı ki! Acımadı ki! Daha sert vur! Erkek gibi vur, Yunus gibi vuruyorsun," diye bağırıp durdum dayak boyunca. "Duvardan duvara çalma"nın bir deyim olduğunu zannediyordum ki, bir İç Anadolu kadını dövüş biçimiymiş. Ne eşkıyalığım kaldı, ne evin rızkını keyfim için çarçur etmişliğim. Sonra sokağa attı beni. Babam gelene kadar eve girmeme cezası koydu. Milletin anası babası sokağa çıkma yasağı verir, bizimki eve sokmuyordu.

"Yüzünü görürüm sinirim dingilder," deyip kapadı suratıma kapıyı. İyi ki kahvaltıdan sonra dayak yemeyi seçmiştim, ya yoksa aç aç kalacaktım sokakta. Elimde poşet, krampon ve formamla çıktım evden.

İsmetlerle maça çıkacaktık. Yenilen ödeyecekti halı sahanın parasını. Ne olur ne olmaz diye en ucuz saati kovalayıp yaka-

lamıştık, yaz günü sabah 9-10 maç yapacaktık. Kahvaltımı da, dayağımı da yemiştim; karnım tok, sırtım pek morluk doluydu.

Soyunma odasına girerken İsmet ve adamlarının ısınma hareketleri yaptığını gördük, sahanın içinde kafese konulmuş primatlar gibi dışarıdan izleyenleri eğlendirmeye yönelik bin bir maymunluk yapıp buna da ısınma hareketi diyorlardı. Bunların oynadığı futbol PES ise biz o zamanlar Kick-Off, bilemedin Sensible Soccer klasmanındaydık. Bazen bir arkadaşın meydan dayağı yerken, salyalar fırlatarak onu dövenlerin üzerine dayak yiyeceğini bile bile küfürler, tükürükler saçarak koşarsın da durumu hiç yadırgamazsın hani, işte öyle bir an yaşıyorduk. Bunlar bizim takımı delik deşik edeceklerdi, süzgeç icat edilmese maçı izleyen birinin aklına düşerdi kesin. Neyse ki sabah erken saate aldık maçı fazla gören eden olmayacak, diye kendimizi avuturken soyunma odasının kapısı açıldı. Güney Abi girdi odaya, bize göz kırptı. Benim göz kırpmam da inşallah onunki kadar havalı duruyordur diye düşündüm. Ölümle burun burunayken Ninja Kaplumbağaların üzerine "kawabangaaa" diyerek koştuğunu gören April O'Neil gibi sevindik. Mete boynundan öptü Güney Abi'yi. Serkan Güney Abi'ye koala gibi sarıldı, bırakmıyordu. Güney Abi silkinerek attı Serkan'ı üzerinden. Sevinmenin bokunu çıkartıp birbirimizi yumruklamaya başladık. Bu tip el şakaları kısa sürede kavgaya dönüşüyordu o yaşlarda, bir anda beş kişi birbirini dövmeye başladı. Tekme tokat dalıyorduk birbirimize. Güney Abi ayırdı hemen, sonra tek tek tokatladı hepimizi. Bir güzel kendimize geldik. Üstümüzü giyinirken bile müdahale etti. Serkan ve Osman'ın ayakkabı bağlama şekillerini beğenmedi. Çözdü kendisi kelebek yaparak bağladı. Sonra bizi sıraya soktu, beni Hıdır'ın arkasına koydu. "Abi benim bir ismim var, bu çetenin reisiyim ben ayıp oluyor, sen yenisin bilmezsin," gibilerden bir şeyler geveledim. Güney Abi dinlemedi bile. "Fırla!" diye bağırdı, tek sıra

halinde fırladık soyunma odasından. İsmet biz sahaya koşarken bıyık altından gülerek izliyordu. Ne zaman ki Güney Abi'yi gördü, ıspanağı elinden alınmış Temel Reis'e döndü. Kabasakal çetesini almış, üzerine doğru tek sıra halinde koşuyordu. Sahaya girer girmez koluma girdi:

"Babanı da getirseydin lan. Bu ne oğlum?"

"Çok istedi kıramadım, mahallemizin çocuğu sonuçta. Çeteme ilk transferim. Ömer Faruk'un oğlundan iyi oynuyordur herhalde," dedim. Ömer Faruk olayına kurulduğumu anlamasını istiyordum.

İsmet, "5'erli yapalım lan hakem olsun bu herif. Bunla oynanmaz," dedi.

"İsmet be! Korktum de, oynamayalım. Çeteler kapışmayacak mı? Adam çetemde ne yapayım?"

Köpekten korkmayan, böcek yiyen, elektriklerin efendisi Hıdır kösele ayakkabı ile gelmişti. Osman şoktaydı, ilk defa abileri dışında bir takımla oynayacaktı. "Kim kimden lan söyleyin bana kime karşı oynuyoruz?" diyordu sürekli. Bayağı şaşkındı çocukcağız.

Maç başladı, kevgire çevirdik İsmetleri. Zaten benim çetemle onun çetesi kapışmadı. Güney Abi hepimize karşı tek başına oynadı. Belki on kere top ayağımdayken bana dalıp topu aldı, kendi adamlarına faul yapıyordu. Pas veriyorduk almıyordu. Kendisi zaten pas vermiyordu. Bizim sahadan orta yapıyordu koşup orta yaptığı topu yakalıyordu. Zaten onun tek adımı bizim 5 adımızdı. Sanki adam ayrı bir takımdı, üç takım oynuyordu sahada. Egomanyak bir herifmiş Güney Abi. Duvar pası yapıyordu benimle, topu öyle bir gömüyordu ki vücuduma, top benden sekip onun koşu yoluna düşüyordu. Mecaz bilmiyordu herif. Top yapalım diyorduk, "Siz kaleye geçin, hepiniz kalenin önünde duvar örün," diyordu. Bizi sahadan çekmenin peşindeydi. Çıkıp dışarıda izlesek maçı, niye çıktınız demeyecekti. Güney Abi maçı kazanınca

biz de kazanmış sayıldık. Maç biter bitmez Güney Abi teri soğumasın diye koşmaya başladı eve doğru. Mete ve Serkan daha terlememişti bile.

"Ben de bir sonraki maça Küçükçekmecesporu getiricem lan, bu ne!" dedi İsmet. Haklıydı adam, zerre zevk almamıştık.

"Sorma İsmet, bu sayılmaz. Bir dahaki maça almıcam bu herifi," dedim. Dediklerimi boş ver, yaptıklarıma bak. Alıcam İsmet, emin ol alıcam. Benim hedeflerime hizmet eden kim olursa olsun kullanırım o adamı ben. Sen Küçükçekmecesporu gerçekten getir, ben Osman'ın abilerini yığarım bu sahaya. Galatasaray'la yazışır Küçükçekmecespor'la dostluk maçı ayarlarım, ama o maçı alırım İsmet.

İsmet için kâbus kelimesi ile eşanlamlıydım. Karabasan gibi çöktüm adamın dünyasına. Kamburu çıktı çocuğun bu yaşta. Okula yazılabilirdi her an. Adam edecektim bu İsmet'i galiba. Takdir getirtecektim 45'ten. Anasının babasının hayır duasını alacaktım.

İsmet'le mücadele sandığımdan kolay olacaktı, aslında tek sorunum adamın efsaneleriydi. Kraldan çok kralcı tiplerin İsmet'i abartmalarıydı. Bu tipler sayesinde İsmet'in mahallelinin zihnine yerleşmiş efsaneleri oluşmuştu. Dilden dile büyütmüşlerdi her şeyi, bizim mahallenin huyuydu bu. Her mahallede cami, çeşme, muhtarlık, bir de "yıkıntı bir ev" vardır ya, bizim mahalledekine "perili" diyorlardı ve İsmet sözüm ona, orada tek başına bir gece kalmışmış... Biz ne yaptıysak mücadele edemez olduk bu hurafeyle.

Mahallede kimse İsmet'i benim kadar iyi tanımadığı için inanıyorlardı perili evde bir gece kalmış olmasına. İsmet kafası çalışan adamdı, gider miydi oraya hiç? Tabii bunu kimseye anlatamıyordum, tebaası İsmet'in mucizesi gibi görüyordu bunu. Bizim çete bile hayran hayran anlatıyordu perili evde kalışını. Hatta kaldığı

gece sarhoşun biri gelmiş, buna bıçak fırlatmış, bıçak başının hemen yanındaki tahtaya saplanmış, İsmet kapmış bıçağı adama fırlatıp elindeki şarap şişesini kırmış. Adam elini öpmüş İsmet'in, abimsin falan demiş. Perili evde bıçak atan sarhoş ne alakaydı? Adamlardaki hayal gücü Amerikan sinemasında yoktu. Hadi adam sarhoş İsmet'i tutturamamış, İsmet sat komandosu muydu lan adamın elindeki şarap şişesini nişan alsın, vursun, bıçakla kırsın? Bizde şişeyi tuttursan bıçağın sapı gelir kırılmazdı o şişe. Adam şişenin kalanını niye monte etmemişti İsmet'e, şişenin kalanıyla İsmet'in üzerindekilerin rengini mi uyumsuz görmüştü? İsmet'in alnına imzasını niye atmamış kırık şişenin keskin tarafıyla diyordum. Kimse dinlemiyordu beni.

İsmet'in o evde kaldığına inanan herkes benim de orada kalmam gerektiğini düşünüyordu. Ben Metelerde bile kalırken 30 kere izin alıyorum annemden, perili eve kalmaya gidiyorum mu diyeyim anama? Gerçi şu an desem yatağımı yorganımı bile verirdi elime annem; babamdan önce giremiyorum kendi evime.

Tek bir cepheden gelmiyordu kurşunlar, her yönden sıkıyorlardı. Bakkala gidiyordum Tahsin, "Yememiş Selçuk ha? Tırsmışsın," diyebiliyordu para üstü verirken ya da bana öyle geliyordu. "Yine mi veresiye?" de demiş olabilir. "Zaten boş ver İsmet iti ile sen bir misin?" diye ekliyordu sanki. Değil miyim? Bence birim ne var!

Serkan'ın ablası çardakta bardağıma çay dökerken kulağıma fısıldıyordu. "İsmet'in geçen yaz ne yaptığını biliyorum. Senin de geçen yaz ne yaptığını biliyorum. Kös kös oturmuştun evde. Yemiştin koca yazı," diye veriyordu fitili. Çardaktaki insanlar bunu "Çayını tazeleyeyim mi?" diye duymuş olabilir. Ben anlıyordum aslında ne demek istediklerini. Ne yapaydım kırdım kıçımı oturdum, etliye sütlüye karışmadım geçen yaz. Yaz tatilinde ders bile

çalıştım, ne istiyorsunuz lan benden kalmıcam perili evde falan! İsmet de kalmadı perili evde, valla kalmadı.

Babam odama girdi gizlice, uyuyor numarası yaptım. Yanıma kadar sokulmanın derdinde sağı solu devire devire ilerlemeye çalıştı. Ne var ne yok yıkıyor, darma duman ediyordu odamı. Sonra düşüp kaldı yerde. "Selçuuuk, Selçuuuk pis düştüm lan gel," deyince kalktım yerimden, yanına gittim yerde öylece yatıyordu babam.

"Çok içtim oğlum, ama öyle böyle değil, dayın ısmarlıyordu geberene kadar içtim. İyi değilim."

"Baba ne yapıyorsun, çok korkutuyorsun beni."

"Korkma lan ne olabilir ki? Altı üstü perili ev. Kalacam orada de, ben o gece ananı oyalarım. Belki bir de kız çocuğum olur fena mı?" diye babam bile verdi gazı. "Şimdi içkiliyim, annen kızar burada yatayım ben," derken aslında ne demek istediğini anlamıştım ben.

"Baba ne perisi, ne evi? Sen yapma bari."

"Konu komşunun yüzüne bakamıyorum Selçuk. Senin oğlan perili evde kalamıyormuş diyorlar. Beni rezil etme mahalleliye. Ezik büzük yürütme sokakta. Eğme boynumu."

"Ben yatağını yadırgayan adamım. Nevresim takımım değişsin uyuyamam. Perili evde nasıl uyuyacam?"

"Kustur beni. Yoksa zehirlenicem, sok ağzıma elini küçük dilime dokun kusarım. Sonra yerdeki kusmukları sil, annen görmesin."

"Annneeee! Babam seni çağırıyor!"

"Sattın mı lan beni?"

"Sattım baba, ben balkona çıkıyorum."

Tek başıma balkonda nasıl çıkıcam bu işin içinden diye hesaba kitaba dalmıştım ki Güney Abi seslendi bahçeden, "Camı ben kırdım demişsin babana aferin, böyledir işte mahalle adabı," deyip gitti... Ulan tüm ilçe beni perili evde kalayım diye gazlarken, bu herif hâlâ kendi götünün derdindeydi. Bu adamın kötü yüzünü bir

tek ben görüyordum, İsmet'in gerçek yüzünü bir tek ben biliyordum, zaten hep her şeyi bir tek be... E süper. Bir tek ben bilsem orada kalmadığımı... Herkes kaldım bilseydi, İsmet'in silahı da bu değil miydi? Nedir yani gece gelip kontrol mü edeceklerdi?

Ertesi sabah kahvaltı alışverişi için bakkaldaydım. Tahsin Amca yumurtaları şeffaf poşete koyuyordu. Göz göze gelmiyorduk hiç. Utanıyordu sanki suratıma bakmaya. "Yapıcam," dedim. "Bu gece yapıcam, bu iş bu gece bitecek haberin olsun." Aldım yumurtaları çıktım bakkaldan.

"Nasıl olur ya? Bir dakka Selçuk bir dur."

"Artık beni kimse durduramaz bu işi bitiricem bu gece."

"Lan az dur parasını vermedin."

"Heee para yok, hesaba yaz dedi babam."

"Sabahlara kadar içsin bize gelince para yok."

"Dayım ısmarlamış o yüzden geberene kadar içmiş, uzatma istersen. Kalmam bak perili evde!"

Sabah kahvaltıda Serkan'ın ablası çayı doldururken kulağına yaklaştım.

"Yapıcam kız, bu akşam o iş tamam cimcime," dedim. Göz kırptı bana. Gözünün içi güldü. Büyük bir kaşık kızartma koydu önüme. "Hak ettin" der gibi gamzesini çıkartarak güldü. Macera seven bir mahallem vardı, kimseyi normal şeyler mutlu etmiyordu. Nerde itlik köpeklik var, hepsinin kalbi orada atıyordu.

Serkan ve Mete'yi aldım karşıma. Geceyi perili evde geçireceğimi anlattım. İkisi de kalkıp kocaman sarıldılar bana, Mete alnımdan öptü, "Seni çok özlicez," dedi. Serkan helallik istedi, vermedim. Başıma bir şey gelirse vicdan azabı çeksinler istedim. Niyet kutusunun favorisi oyuncak trenini çıkarttı. "Gel şunu bir kurup oynayalım, ondan sonra git," dedi. Askere gönderiyorlardı beni sanki. Babasından dayak yemeyi bile göze aldı Serkan.

Trenin kutusunu açtı, kurduk treni ve raylarını. Hareket etti bir tur attı, sonra bir tur daha attı, sonra bir tur daha... E güzergâh aynıydı, dönüp duruyordu bu tren. Nesi bu kadar pahalıydı? Niye bu kadar gösterişliydi? Sıkıldık trenden, Street Fighter'ı açıp Ryu ile ağızlarını burunlarını kırdım.

Serkanlardan çıkıp evin yolunu tuttum. Evde babamı bekleyecektim, dün yaptığımız planı uygulayıp babam annemi oyalarken ben sokağa çıkacaktım. Sonra da iki turlayıp dedemlere gidip, "Sabah namaza gideriz dede, sizde kalayım ben, bizim evde kimse kalkmıyor namaza. Kazaya kalıyor sabahlar hep," deyip boş yanından vuracaktım dedemi, onlarda kalacaktım. Perili eve gitmek falan söz konusu bile değildi.

Akşam babam sanki önceki gün anlaşmamışız gibi yine sarhoş geldi. Annem almadı babamı yatak odasına. "Kimle içtiysen git onların yanında uyu," dedi. "Ramazanlarda bebek var ağlayıp durur, yoksa giderdim," diyerek pişkinlik yaptı babam. Sonra yastığını alıp salona uyumaya gitti. Dün anneme ispiyonladığını için gelmedi benim odama. Ben de peşinden gittim.

Salona girdim, karanlıkta yürümeye çalışıyordum. Hiç de öyle kolay bir şey değildi, ne var ne yok ben de devirdim. Babam homurdandı. "İçen benim Selçuk, sana ne oluyor?"

"Baba git annemin gönlünü al, ben gidiyorum. Yapıcam baba! Sen de annemi oyala"

"Çok içtim Selçuk. Dayın ısmarlıyordu, geberene kadar içtim. Bu kadar içkiliyken anan yanıma yanaşmaz. Ancak döverek oylayabilirim, o da bana yakışmaz. Yarın git sen."

"Olmaz herkese bu gece gidicem dedim, bu gece gidicem. Eğer sorarsa beni Serkanlara gitti, izin verdim dersin," dedim. Bir öpücük kondurdum babamın yanağına. Çıktım dışarı.

Apartman kapısının camından dışarıyı net görebiliyordum. Yakmadım otomatiği, dışardaki aksiyonu izlemeye koyuldum. Gü-

ney Abi ve mahallenin en güzel kızı Neşe neredeyse kulaktan kulağa fısıldaşarak konuşuyorlardı. Kıkır kıkır gülüyordu Neşe. "Ya Güney öyle deme," diye cilve yapıyordu. Vedalaşıyorlardı, ikisi de evlerine dağılacaktı. Güney yolluk olsun diye bir alt dudak almanın peşindeydi belli. Tam bir sessizlik olmuştu. Güney Abi hamleye yeltenmiş, Neşe Abla gözlerini kapatmıştı. Güney dudaklarını ıslattı. Apartman kapısını hızla açıp bağırarak seslendim.

"Hııışt! Güney Abi naber ya?"

Bir anda toparlandılar.

"Neşe Abla, dedengil hacdan gelmiş diyorlar. Annem soruyordu hurma, zemzem falan bir şey getirmemiş mi?"

"Getirdiler de yanıma almadım."

"Niye? Elin mi doluydu?"

"Bir gören olur demiştim Güney, görmüş işte."

"Hacı torunusun sen, yakışıyor mu böyle hareketler, sokak bura sokak. Sahipsiz mi sandınız Şükran Sokağı! Çetesi var, reisi var lan bu sokağın!"

"Ben gideyim Güney, hadi iyi akşamlar," dedi ve tokalaştılar. Babam ve arkadaşları gibi tokalaşarak ayrıldılar.

"Ne işin var lan senin bu saatte sokakta?"

"Babamın haberi var. Yapıcam Güney Abi. Bu gece yapıcam. Perili evde kalıcam."

"Ne yaparsan yap zibidi, bana ne!"

"Dur bir dakika! Nasiplenemedin hatundan tabii bana kızgınsın, ama dur ve beni iyi dinle. Gidiyorum sizin gazınızla gidiyorum ve eğer orda kılıma zarar gelirse Allah topunuzun cezasını versin, kaykaydan yüzükoyun düşesin döşün dombalağan patlasın, çoluğun çocuğun olmasın inşallah. Geberin lan bana bir şey olursa, geberin!" dedim ve koyuldum yola. Hıncımı Güney'den ve sözlüsü Neşe'den çıkartmıştım.

Mahallede turlarken perili evin de önünden geçtim. O kâbusum olan evin önünden hızlı hızlı yürürken bir an durdum. Geri göndüm ve eve diktim gözümü. Evin ruhuyla göz göze geldim. X-ray'ini çektim evin. Bin tane şimşek çaktı zihnimde. Adımlarım yavaş yavaş eve doğru gidiyordu. Penceresinden içeriye bakmaya başladım evin. Tam tahmin ettiğim gibiydi. Evin içi hurda kaynıyordu. "Ne para var be içerde!" dedim. Gözlerim açıldı, uykum kaçtı, sinirim kendini sevince bıraktı. Korku morku hiçbir şey kalmadı o an. Biri sokağa para düşürmüş, ben de onu almaya koşuyordum sanki. Daldım perili eve. Sahurda uyuyakalıp aç acına oruç tutmuş babamın iftar sofrasına koştuğu gibi koştum evin içine. Sırf alt katta eski bir buzdolabı, merdaneli çamaşır makinesi, şofben, dökme demir bir soba, soba boruları, musluklar, tesisatı ördükleri demir borular vardı. Hazine vardı burada! Savaş ganimeti gibiydi ev. Kimse bu gözle bakmamıştı eve. Lavabo bile demirdi. Astigmat gözler 0,5 ile çarpmaya başlamıştı her şeyi. On gün kraldık buradan çıkan parayla, kral! Taşıyabildiğim her şeyi kapıya yığdım. *Survivor*'a katılan ünlü gibi bir şeydim, kapısı paraya açılıyorsa her şeye katlanabiliyordum, onu öğrendim.

Ertesi gün sabahın köründe peyderpey taşıdık ne varsa evde. Bir günde bitmedi ertesi gün de içeride kalanları gece kapıya yığdım yine taşıdık. İsmet bir gece bile kalmadı burada, benim ikinci gecemdi. Serkan "Bu eşyalar perili bulaşmasak mı?" diye sordu.

"Bize ne oğlum, demirci düşünsün. Ona musallat olurlar, biz paraya dönüştürüyoruz. Elçiye zeval olmaz," dedim. Belki kafamdaki inşaat vurgununu yapamamıştık, ama çok daha iyisi olmuştu.

O gece annem benimle barışmaya karar vermiş. İki gündür çocuğu perili evlerde sürtünce korkmuş annem. "Bir üç harflilere karışmadığı kalmıştı. Neyini sevmiş de bir daha kalıyor?" demiş babama. Çağırdı beni, aldı karşısına, hamile kalmadan önceki

fotoğraflarını koydu önüme, bir de beni doğurduktan sonraki fotoğrafları. Biri annemdi evet, ama diğeri ablamdı sanki.

"Oğlum ben sana hamile kalmadan önce baban beni tek başıma bakkala bile yollamazdı. Benimle birlikte dışarı bile çıkmazdı, nazara geliriz der korkardı. Sen doğduktan sonra aldığımız kömürleri, odunları bile bana taşıtır oldu. Gençliğimi, güzelliğimi aldın elimden. Normal doğum yapacaktık ters geldin, ilk önce ayakların çıktı, o esnada kordon dolanmış boynuna. Sezaryene çevirdiler doğumu. Bitirdin beni. 5,5 kilo doğdun oğlum, seni doğurduktan sonra üç dişimi çektiler; iliğimi, kemiğimi emdin, kuruttun. Doğumdan sonra baban seni görmek için küvezlerin oraya gitmiş. Hangisi bizimki demiş, şu yanındakinin kulak memesini emen diye göstermişler seni. Yanındaki bebeğin kulak memesini emiyormuşsun, çıkar çıkmaz bile aklın fikrin yemekteydi," dedi. Öyle ağır girmişti ki konuya bunu nasıl barışma konuşmasına çevirecek aklım almıyordu.

"Bir kere ana sütü emdin Selçuk. Bir daha da emmedin, hazır mamayla besledik seni. Babanın da işleri o ara kötüydü. Çocuk rızkıyla gelir derler, ama senin bundan haberin yoktu galiba o yıllarda. Kara bulut gibi çöktün yuvamıza. Emmediğin sütleri sağmak zorunda kaldım. Bir ara Yecüc'ü doğurdum galiba diye akşamları ağlıyordum. Mecüc de benden çıkmasın diye bir daha çocuk yapmadık." Bende hıçkırık başlamıştı bile. Fiziksel şiddet yerini psikolojik şiddete bırakmıştı.

"Ama anne çocuğum ben," diyebildim ağlamadan bir adım önce.

"Ben çocuğum diyebiliyorsa, o çocuk büyümüş demektir. Sen hiç ben deliyim diyen deli gördün mü? Deliler deli olduğunu bilseler deli olurlar mı?" dedi. Bir de delilerle bir tutuyordu beni.

"Bak çok çektirdin, sen büyüyünce içip içip döveceksin bizi biliyorum. Bileziklerimi almak için elimi keser, kumarda yersin o parayı. Tek duam senin eline düşmeden ölmek oldu. Herkesin

çocuğu annesine, okuyup sana ev alıcam anne diyor, senden bir kere bile duymadım. Belli ki sen bu evi müteahite verip kat karşılığı yıktırmanın peşindesin. Senden bunu istemek artık hakkım. Oğlum az biraz adam ol lan! Yeter bitirdin beni. Uslu dur azcık. Çocuk dediğin sevimli olur. Sen ana haber bültenindeki cinayet haberi etkisi yapıyorsun bende. Sen eve geldiğinde istemsizce kanal değiştirmeye çalşıyorum. Söz ver bana uslu duracaksın artık, söz ver. Yoksa anamın evine giderim," dedi. *Nasıl söz vereydim anne. Mis gibi kurdum çetemi paraya para demiyordum. Ben nasıl uslu bir çocuk olaydım.*

"Söz anne seneye uslu bir çocuk olucam."

"Seneye mi?"

"Bir anda olmaz anne, yavaş yavaş. Sigarayı babam 2 senede bıraktı, ben de yaramazlığı birkaç ayda anca bırakırım," dedim.

"Beni ne kadar mutlu ettin tahmin edemezsin. Kabul," dedi. Sarıldı annem bana. Öptü de öptü.

Hayatımdaki en büyük otorite bana süre vermişti. Uslu bir çocuk olmak için vaktim vardı. Meşru olarak yaramazlık yapma hakkım vardı. Daha ne isterdim ki. O değil de anneme az zulüm etmemişim.

bölüm 6

Çeteler Karşı Karşıya

İsmet, ekibi bir arada tutanın, kendisini cazibe merkezi haline getirecek olan şeyin para olduğunu, sayemde çözmüştü. Aslında bir işte çalışıyor olması dahi bu nedenleydi, ama o sadece elzem ihtiyaçları finanse etmek amacıyla girmişti işe. Çetesine bir lüks sağlama ihtiyacını ben karşısına dikilene kadar hiç hissetmemişti. Mahallede artık resmi olarak iki çete vardı. İlki İsmet'in çetesi –ki kas gücüne dayalı, diğer çeteye nispeten kalifiye elemanlardan oluşan, tehlikeli, zorbalıkla yürüyen hiyerarşik yapılandırılmış, işbölümü net bir çeteydi. İkincisi Selçuk'un çetesiydi. Kas gücü söz konusu bile değildi, kalifiye kelimesi çete üyeleri tarafından şu vakte kadar hiç cümle içinde kullanılmamıştı. Tehlikesi olmayan, herkesin kafasına göre takıldığı, haftanın her gününü *casual friday*, her saatini *happy hour* ilan etmiş bir çete. Hepsinin ortak kümesi İsmet'in çetesine girmeyi beceremekti. Beyaz yaka değil, mavi yakaydılar, ama kazançları beyaz yakanın üzerindeydi. Bir nevi sanayi devrimi simgesiydi çetem... Üyelerinin keyfilerine diyecek yoktu.

Haliyle benim çetem cazibe merkeziydi. Şu an Google'da, Microsoft'ta, Apple'da üst düzey bir konumda çalışmak gibiydi o

çetede olmak. Kazançlarını bordrolayabilsem Çekmece'de kredi çekebilecek biri varsa benim çetemden çıkardı. Diğer çetede şartlar oldukça ağırdı. İsmet'i çıldırtan ve harekete geçmesine sebep olacak olan şey de tam olarak buydu işte.

İsmet çeteye eleman alıyoruz dediğinde, çok önemli bir torrent sitesi üyelik alımı yapıyormuş gibi bir heyecan ve çekişme olurken; şimdi PTT'ye veznedar alımı yapılıyormuş gibi 2-3 kişinin ilgisini ancak çekiyordu. Hiç resmi alım yapmamıştım çeteme, ama çetede ismini bilmediğim adamlar vardı. Haftada iki defa çeteden adam atıyordum. Gözümü kırpmadan onayladığım sadece Osman'dı. 11 abili Osman. Özel sağlık sigortasıydı benim gözümde herif.

İsmet çağa ayak uydurmasını bilen bir liderdi. Zaten hep derim, adamımdır İsmet. Baktı ki olay para etrafında dönüyor ve niyet kutusu konusunu da beceremediler, e iş kolu bulabilecek bir becerisi de yok, verdi kendini kopyala yapıştıra. Ne yaptıysak kopyalamaya başladı. Pazarda su mu satıyoruz, Serkan'ı kıstırıp dövüp işini elinden alıp su satmaya başladılar. Hatta abarttılar; pazarda bir tanesi ılık su satıyor, hemen arkasında tepside buz satan biri satışa çıkıyordu. Adamlar "bir bardak soğuk su" yerine "su"yu ayrı "soğuk"u ayrı satıyorlardı. Becerebilseler bardağı bile ayrı vereceklerdi. Basküle mahallede tartım mı yapıyoruz; tartımızı bozup hassas tartı bulup tartı işine el koyuyordu. Çakal, kilolu teyzeleri tartarken tartının ayarlarıyla oynayıp eksik tartıp mutlu ediyordu insanları. Çok basitti onun için hayat, köşede soteye yatıyor, ne yaparsam talan edip, modelleyip aynen yapıyordu. Hiçbir zaman da olayı bir çete kavgasına dönüştürmüyordu. Ağzını açmayacak çete elemanlarımı tenhada dövüyor ya da malzemeye zarar verip işe yeni malzemeyle giriyordu. İsmet'in girişimci ruhunu ortaya çıkartmıştım.

İsmet bize tebelleş olunca biz de "en iyi savunma, saldırmadır"

diyerek ona tebelleş olmaya karar verdik. İsmet'in çetesinin kendilerini sevmeyenleri kafalarına göre cezalandırma yöntemleri vardı. Mesela bir apartmanın dibinde geyik yapıp sigara içerlerken apartman kapıcısı bunları kovaladı diyelim, İsmet sabah ezanından sonra o kapıcının apartmanının zillerini kırıp döküyordu. Sabah kapıcı kopartılmış apartman zillerini görünce ya daha çok kızıyordu ya da artık bunları idare etmeye başlıyordu. Genelde dayak yiyorlardı, ama vazgeçmiyorlardı. Onlar için bu bir mafya babasının kendisine haraç vermeyen işletmeyi kurşunlatması gibi bir şeydi.

Biz de, millet bunlara dadansın diye mahalledeki problemli kapıcıların apartman zillerini kırmaya başladık. İsmet hazırlıksız yakalanıp dayak yiyordu habire. Durumu da anlayamıyordu gariban. Kapıcı geçen seferkini hazmedemedi, yine dövdü zannediyordu. Eli ağır kapıcılara tekrar tekrar dövdürtüyorduk. Anlayamıyorlardı olayı.

İnsanın duracağı yeri bilemeyişi kadar kendine zarar veren bir şey yoktur. Kafama estiği zaman İsmet'i ve adamlarını başkalarına dövdürtebilme lüksüne sahip olan ben, bundan haz alamaz olmuştum. Çünkü o dayağı benim yüzümden yediğini bilmiyordu İsmet. Bir sonraki aşamaya geçtim. Takmıştım kafama, bundan sonra yediği dayağı benim yüzümden yediğini bilecekti. Onu, birinin cenaze namazında safta namaz kılarken görse dayanamayıp oracıkta dövecek kadar İsmet'ten nefret eden Çamlık Sitesi kapıcısı Erdal Amca'nın, en çok bahşiş aldığı, bu sebeple hizmette kusur etmediği 4B nolu apartmana diktim gözümü. Orası Erdal Amca'nın kalesiydi. Geçtim zillerini kırmayı 4B'nin zillerine basıp kaçmayı bile beceremediğimiz hiç birimiz. Bir çeteyi yönetmek ekibindeki adamları en verimli şekilde kullanmak demekti benim gözümde. Onların kapasitesini bilip, tam verimle çalıştırmaktı. Gecesini gündüzünü bilgisayar başında geçiren, bulduğu her bozulmuş elektronik eşyayı söküp tek tek tekrar birleştiren, kendisi-

ne elektronik devreler yapan Serkan'a vazife gözükmüştü. Benim yöntemimi aynı yıllarda, dünyanın öte tarafında Steve Jobs akıl ederek uygulayacak ve Steve Wozniak'la Apple'ı kurarak dünyanın en zengin adamları listesine girecekti; ben ise küçük hesapların adamıydım, yapacak bir şey yoktu. Yöntem aynı, ama yanlış adamın elindeydi.

Kapıcı Erdal, 4B'yi Malatya serdarının sancağını koruyan Battal Gazi ciddiyetinde koruyordu. Hiçbir firesi yoktu. Erdal namaza gitmezdi, Erdal markete kendi gitmez çocuğunu gönderirdi, Erdal sanırım bir müddettir karısıyla bile arkadaştı, iş her şeyden önce geliyordu adamda. Onu avlamak kolay değildi. O yüzden iki kademeli kurduk planı. Çamlık Sitesi girişindeki ilk apartmanın zillerini keser marifetiyle aldık aşağıya. Sonra sitenin göle bakan yakasından dolandık yolu. Erdal taş çatlasın 10 dakika sonra haberi alıp evden fırlayarak çıktı. Sigarasını yere fırlattı, fermuarını çekti ve koşmaya başladı. Ağızda sigara, fermuar açık ne yapıyorduysa artık? Peşinden büyük oğlu çıktı. Bu akılları iyice karıştırdı. Demek ki sigara sonra yakılmıştı. Serkan filmlerdeki hackerlar gibi soğukkanlı tavırlarla yıldız tornavida ile sökmeye başladı 4B'nin zil kutusunu. Sonra tek tek zillerdeki bağlantıları söktü, bu sefer başka zillere bağlamaya başladı o bağlantı uçlarını. Kutuyu kapattığında sadece 5-6 dakika geçmişti. Tertemiz iş çıkartmıştı. Kutu sağlam duruyordu. Sadece üç numaraya basınca 15 numaranın zili çalıyordu, 8'e basınca ise kapıcının zili. Kapıcı ziline bağlı dairede emekli bir başçavuş oturuyordu. Pılımızı pırtımızı toplayıp gittik.

Akşam olay patladı. Büyük tatava koptu. Mahallenin kadınlarının günde konuşacağı kadar büyük bir olaya dönüştü. Herkes İsmet'in yediği son dayaktan sonra misilleme yaptığını düşünüyordu. İsmet ise garibim sadece, "Ne oluyor lan?" diyebiliyordu Erdal Bakkal'dan dayak yerken. Baktı ki dayak diğerleri gibi değil, bu seferki daha bir tatlı, daha bir soy kırmaya yönelik, sordu

Erdal Amca'ya sebebini. Anlattı Erdal, İsmet'in gıyabında yediği boku. Aklı almadı İsmet'in. "Ulan ben onu becerebilecek adam olsam dericide niye çalışayım açarım bir dükkân, mis gibi yaşarım," dedi, ama Erdal inanmadı. Dayağın kalan üstünü de yedi. O zaman anladı uzun süredir yediği dayakların sebebinin başkası olduğunu. Ama bu numarayı kendisinin yaptığının düşünülmesi hoşuna gitmişti. Savaş açmadı İsmet, hiç aklımızın ermediği bir şey yapıp, o şanın üzerine kondu. "İsmet'e bulaşmayın, uğraştırır"a çıktı adı. Herif günde iki posta dayak yiyip şan şöhret sahibi olmuştu sayemde. Çetesinin popülerliği artmıştı.

Babam olayı akşam yemeğinde anneme anlatırken "Hınzır İsmet" diye andı İsmet'in adını. İştahım kesildi, tek lokma yiyemedim ki bu hayatım boyunca bir kere daha olan bir şey değildi. Doğama aykırıydı. Hınzır İsmet ne lan? Yolda görse başını okşayacaktı babam. "Ben yaptım baba, hem de iki aşamalı planla sırf İsmet dayak yesin diye," desem, "Deccal bu çocuk," deyip balkondan aşağıya atardı beni, ama İsmet yapınca Hınzır İsmet, yok ya!

Serkan'ı çağırdım. İti ite kırdıracağımı söyledim. Mete niye Serkanlarda buluşmadığımızı, orada buluşsak oyun oynayabileceği üzerinden bencilce bir iki cümle kurarken dayanamayıp elimin tersiyle yapıştırdım ağzına. Eliyle ağzını tuttu Mete, aşk dolu evlilik sonucu balayında karısından tokat yemiş işadamı gibi kalakaldı.

"Bana vurdun. Sen beni, beni Mete'ni dövdün."

"Vururum ulan! Hak ettin, vurdum it! Konuşma!" diye şırladım. Aslında özür dileyecektim hemen, hatta, "Sen de bana vur ödeşelim," diyecektim, ama babamın Hınzır İsmet'i aklımı başımdan almıştı. Mantıklı düşünemiyordum.

"Çamlık Apartmanı 4B'ye yaptığımızı bizim apartmana yapıcaz! Hem de iki siteye birden, yani sizin apartmana da, bizim apartmana da!" dedim.

"İsmet kendi oturduğu apartmanın zillerini niye değiştirsin ki? Anlaşılır onun yapmadığı," dedi Serkan. Serkan'ın algısı önemliydi. Total algıydı gözümde. Onun düşüncesi ile genelin düşüncesi hep örtüşürdü.

"Anlaşılsın diye yapıyoruz zaten! Biz de bu apartmanda oturuyoruz, bizden de şüphelenmezler. İsmet'in şu gereksiz şöhreti de sönüverir, fena mı olur?"

"Kıskandın, di mi? Beni tokatlayacak kadar kıskandın!" dedi Mete.

"Lan her şeyi kendine yontma, hak ettin yapıştırdım yeter. Yoksa yetmez mi Mete, söyle lan yetmedi mi?" deyip kalktım ayağa, elimin tersini yaklaştırdım suratına. Başını başka yöne çevirdi Mete. Sevmedi yeni gördüğü Selçuk'u.

"Yaparım patron, dert değil," dedi Serkan. Patron dedi bana. İçimin yağları eridi. Heyecanlandım, ağzım kurudu. Masadaki suyu diktim ağzıma. Mete'nin kafasını tuttum göğsüme dayadım.

"Olur oğlum böyle şeyler, reyisim ben severim de döverim de, ama hep sizin iyiliğinizi istediğimden," dedim. Anamdan aldığımı ona sattım. Sarıldı bana ağladı ağlayacaktı. Gereksiz duygusal bir an yaşadık. Anladım ki bir tek bana koymamış, hepsine koymuş İsmet'in şöhretimize konması. Serkan'ın bana patron çekmesi de, Mete'nin gördüğü şiddeti hemencecik hazmetmesi de bundandı.

Sabah namazına gidiyoruz diyerek apartman zillerine musallat olmaya koyulduk. Ulan bu sefer de bir aksilik olsa es kaza camiye gidersek kesin ağlatırdık ihtiyarları. Duygularıyla bir kere daha oynamamak için temkinli davranıyordum. Babamın sinemasında yer gösterirken kullandığım el lambasıyla ışık tutuyordum Serkan'a. Serkan'ın eli iyice hızlanmış, iki zil kutusunu 3-4 dakikada halletti. Çok erken bitirdiği için namaza da gittik. Laik bir çeteydik. Dinin hiçbir etkisi iş hayatımızda yoktu. Bir kulağımızdan giriyor, diğer kulağımızdan çıkıyordu sanki hepsi. Bir yandan

ağlayıp, bir yandan başımızı okşayan, arada kendini tutamayıp alnımızdan bizi öpen ihtiyarlarla döndük eve. Çok koyuyordu bu durum. "İbadetin gizlisi makbuldür, bak hiç öğle namazına, ikindiye geliyorlar mı? Onları evde kılıp sabahla yatsıya geliyorlar. Mümin ile münafıksın ayrıldığı namazlardır bunlar," deyip beni de ağlattı en yaşlı dede. Farklı bir sebepten de olsa ortama ayak uydurmuştum.

Eve döndüm, ama apartmandan içeri giremiyordum. Karşısına geçmiş zillere bakıyordum. "Ulan hangisiydi bizim zil? Şimdi neye basıcam da hangisi çalacak? Çok açık etmiş oluruz keşke baksaydım Serkan'ın bizim zili hangi zile bağladığına. Serkanlara gideyim oyun oynarız," dedim. Yan binaya geçtiğimde Mete ve Serkan kapıda duruyordu.

"Serkan sizde oyun oynayak lan. Ben baya baya kapıda kaldım."

"Biz de kaldık. Hayır elimde de babamın alet çantası var. Biraz belli oluyor sanki. Bizim zili hangisine bağlamıştım ben?"

Aslında bizim salaklık nişanımızdı bu hareket. Daha kendi zillerini bile nereye bağladıklarına bakmayan çete elemanlarıydık. Bir yandan da gerçekliğini arttırıyordu. Biz bile mağdurduk.

Bir anda otomatik sesi geldi. Apartmanın içinden Ömer Abi çıkıyordu. Koştuk üstüne. Biz koşunca ürktü adam, geri kaçtı. O saatte üç çocuğu geçtim, kedi koşsa üstüne korkardı adam, gün yeni ağarıyordu. Daha önce o saatlerde babamın önünden kedi geçince, "Avradını sikeyim, tilki bu tilki! Koş Selçuk, canını kurtar, benim elimden bir şey gelmez," diyerek koşmuşluğu vardı oradan biliyordum. Biz içeri geçtik, Ömer Abi de dışarı çıktı. Apartmana girmeyi başarmıştık, bundan sonrası mahallenin problemiydi.

Serkan'a oyun oynamaya diye gidip devrilip yattık. Öğlene kadar uyuduk. Çocuğuz biz öyle dedeler gibi sabah namazı, yatsı namazı derken uyku periyodu yalan olmuştu. Olup olmadık

zamanda uykumuz geliyordu. Mete halıda uyudu, Serkan oyun açmaya çalışırken masada sızdı. Ben efendi gibi Serkan'ın ana babasının yatak odasında Serkan'ın babasına sarılarak yattım. Bacağımı da üstüne attım herifin. Babası çok horlayınca az itip adamı yan döndürdüm... Bu aile benim arsızlığımı en net bilen aileydi. Zerre yadırgamıyorlardı beni.

Uyandığımızda mahallede kıyametin koptuğunu öğrendik. Herkes değişen zilleri konuşuyordu. Herkes direk İsmet'in yaptığını düşünmüş. Adam da orada oturduğu için İsmet'ten şüphelenmemek kimsenin aklına gelmemişti. Adı çıkmıştı bir kere. Yine yaptığım bir plan işlememişti.

İsmet'i tokatlamış babam. *Hınzır'dı hani, şamarlamışsın İsmet'i.* Öğreniyoruz ki, "Zaten gececiydim sabah sabah yirmi kişi zili çaldı," deyip fırlamış babam yataktan. O dönem babam gececi ve gündüzcü olarak çalışıyordu. Gececiliğine denk gelmiş, tüm gün uyuyacaktı hesabına göre, ama ziller karışınca kimin zili bize denk geldiyse artık adamcağızı kaç defa uyandırmışlar. Delirmiş babam üşenmemiş kalkmış, don atlet merdivenleri tepiklemiş dalmış İsmetlerin evine. İsmet'i evinde uyandırıp kendi evinde dövmüş. İsmet'in babası da hak vermiş babama ve evden atmış İsmet'i. Atmış derken kovmak gibi değil, bayağı kedi yavrusu gibi ensesinden tutup, kapıyı açmış atmış merdivenlere. İsmet merdivenlerden aşağıya yuvarlanmış. Basamakların yarısına gelmeden durmuş yuvarlanması. Babam koşmuş yanına, itmiş İsmet'i. Kalan basamakları da yuvarlanmış İsmet. Kaşı gözü yarılmış. Haberleri dinledikçe gaza geliyorduk. Canı en çok yanan daire sakinleri İsmet'i sormaya başladılar. "Evde değilse nerde bu? Pardon çocuklar kendisini nerde bulup dövebiliriz, bir yardımcı olur musunuz?" gibi nazik, ama cevabı şiddete gebe soru cümleleri duyuyorduk. Mete ile göz göze geldim.

"Vagona bakmışlar mı?" dedim.

"Vagon mu?" dedi Serkan'ın ablası.

"Evet vagon. Soğuksu Tren İstasyonu'nu geçince eski bir altgeçit var, eskiden durakmış, orada eski bir vagon var. Evde değilse, işte değilse, kesin ordadır," dedim.

Kimse inanmadı bana başlarda, ama mahallede yoktu herif. İşi aramışlar, İsmet kovuldu demiş biri. Kesin İsmet dedirtmiştir. İsmet'in babasına şikâyet üstüne şikâyet geliyordu. Mahallede o vakte kadar yapılmış ne varsa tümü İsmet'e yığıldı. Kimin camı kırılmışsa İsmet kırmış, kimin arabası çizilmişse İsmet çizmişti. Ayten Teyze'nin önceki gün ölen muhabbet kuşunun bile katili İsmet olmuştu bir anda. "O zaman benim tavukları gelincik yememiş," dedi Yasin Amca. Biri nezle olsa İsmet bulaştırdı diyeceklerdi. Mahalle yangın yeriydi, varsa yoksa İsmet.

Baktılar modern tıpta çare yoktu, alternatif tıbba bel bağlayıp bana inandılar. İsmet'in babası, "Birkaç mahalleli ile vagona bakmaya gidicez," demiş. O vagonda İsmet'i bulurlarsa eğer bundan önceki tüm vukuatların faturaları İsmet'in adına kesilecekti. Galiba yaşın verdiği anlamsız duygulardan olsa gerek tam emelime ulaşmışken vicdan yaptım. Hıçkırık başladı.

"Ağlayacak mısın?"

"Galiba ağlıcam, sevinçten mi acaba?"

"Çok mu ileri gittik? Hani başkası yapmış diyeceklerdi, İsmet aklanacaktı. Bu çocuğun sonu son değil," dedi Serkan. Ben vicdan yapmıştım, o yine korkmaya başlamıştı.

"İsmet bunun altında kalmaz Selçuk, biliyorsun değil mi?" dedi Serkan.

"Biz ne yaptık lan? Oğlum o adam olmadan derbi heyecanı olamaz. Galatasaray tek başına sahaya çıkıp idman mı yapacak? O adam Beşiktaş'tı, Fenerbahçe'ydi, Trabzonspor'du. İsmet'i yedirtmem lan! O benim ezeli rakibim, Joker yoksa Batman acayip giyinen, delinin tekidir. Doktor Oktopus olmadan Örümcek

Adam'ı kim ciddiye alır? Yapıştırırlar deli raporunu, tıkarlar tımarhaneye!" dedim, hem de salya sümük ağlayarak! Mahallenin tüm ayarlarıyla oynamıştık tamam, ama şimdi mahalleyi fabrika ayarlarına döndürme vaktiydi.

Koşarak çıktık evden. Vagona herkesten önce vardık. Kimsecikler yoktu etrafta. İşe mi gitmişti acaba İsmet? Vagonun kapısını açtım. Yine 5-6 hamlede zorlanarak ancak becerebildim. Çok ağırdı bu kapı, kenarlarına yağ falan sürseler belki daha rahat açılırdı. Vagon kapısını değil de Samara'nın kuyusunun üstündeki taşı açmıştım sanki. İsmet içeride nerdeyse cenin pozisyonunda yatıyordu. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Atladım vagona. Elimi uzattım İsmet'e. Tüylerim diken diken oldu. İsmet benden öyle bir hareket beklemediğinden olacak ki yandan tuttuğu demir sopayı uzattığım elime indirdi. Sonra da omzuma koydu bir tane. Masaya çıkıp artistlik bir de tekme savurdu.

"Ne yapıyorsun lan? El uzatmaya geldim sana hayvan! Baban mahalleliyle geliyor, seni burada görürlerse bitersin. Gel bizimle. Kurtarıcaz seni," dedim. İsmet anlayamadı olan biteni.

"Burası benim gizli yerim kimse bilmiyor burayı," dedi.

"Ben söyledim. Artık biliyorlar," dedim. Tekrar eline demir sopayı almaya kalktı.

"Heh İsmet. Al o sopayı dövmeye başla beni burada. Baban gelsin görsün burada beni döverken. Bunu mu istiyorsun? Sana böyle bir son yakışmaz," dedim.

"Lan başlama gene," dedi. Attı elindeki demiri. Hıçkırmaya başladı. Sinirden ağlamış belli. Yoksa İsmet ağlar mıydı?

"Ne oluyor lan? Şimdi ne yapacam ben? Bana yardım edin Selçuk! O zillerin yerlerini değiştiren çeteyi bulmama yardım edin. Ne isterseniz veririm. Alın vagon bile sizin olsun. Köpek dişli kolyelerin hepsini size vereyim. Zaten bunlar lületaşından yapılma, gerçek köpek dişi değil. Çok severdim Cesur'u, nasıl

çekeyim dişlerini? Cesur öldüğünde bir hafta her gece ağladım, iki defa yatağımı ıslattım. O çeteyi bulun, öldüreyim o herifleri, dileyin benden ne dilerseniz."

"Vagon senin mi oğlum? Devletin malı. Kimin malını kime veriyon," dedi Mete. Kimsenin bakmadığı ayrıntıyı yakalamıştı gene. Asıl önemli olan İsmet'e Mete'nin bile oğlum diye seslenmesiydi. Kurt kocamış köpeklerin maskarası olmuştu. Canımı en çok o acıttı. Meğer ben macera arıyormuşum.

"İsmet o çeteyi boş ver şimdi. Hadi gidelim."

"Nasıl boş vereyim, hayatımı kararttılar. Deri atölyesinin sahibinin yatalak annesinin evinin zilini de değiştirmişler. Kadın neler çekmiş. Adam deri kemerle dövdü beni. Kovmadan önce bir dövdü, bu patron dayağı dedi. Sonra kovdu. Kovduktan sonra bir daha dövdü. Bu da sıradan bir insanın dayağı dedi. Dayak bitti arasındaki farkları sordu. Oturdum anlattım. Patronun dövmesinin daha çok koyduğuna ikna oldu. Sonra beni tekrar işe aldı. Patronum olarak bir daha dövdü. Ondan sonra temelli kovdu."

"Neler yaşamışsın sen İsmet?"

"Ulan bakkala gidiyorum bakkal dövüyor, trende gidiyorum yolcunun biri tokatı koyuyor. Uyuz it gibi oldum, her an biri bir tane vuracakmış gibi geliyor. Sürekli koruma tuşuna basan bebelere döndüm. Ne kıymetliymiş apartman zili lan!"

"Halledicez şimdi gel gidelim buradan. Ben sana inanıyorum, zilleri sen değiştirmedin hadi gel"

"İnanıyor musun? Babama da söyler misin?"

"Tabii ki İsmet. Babana da söylerim. İnanıyorum sana sen değiştirmedin. Ben değiştirdim İsmet. Hem de elimi bile sürmeden. İşin piriyle çalıştım."

Fatality yaptım İsmet'e. Gözbebekleri büyüdü. Elimi uzattım. Benden o kadar korkuyordu ki yapacak bir şey yok, tuttu elimi. Öyle değilmiş! Korktuğu için değilmiş kendine doğru süratle çek-

ti koydu kafayı. Sonra vagonun duvarına fırlattı beni. İlk ve tek uçan tekmemi 9 yaşında yedim. Abarttıkları kadar acıtmadı.

"Vurmasana lan! Yardım etmeye geldim sana. Bak baban geliyor vurma!" dedim, ağzıma mumçika ile vurdu.

Vural Amca biraz serinkanlı, yavaş biriymiş meğer. Gelen giden yoktu, ben efendi gibi dayağımı yiyordum. Metelere döndüm, "Gelsenize lan üç kişi döveriz bunu. En olmadı ayırın götler!" dedim. Benim için hazırlattığı zinciri aldı İsmet eline, suratıma suratıma vurdu. Yalan yok, kendimi o an çok özel hissettim. Bir tek annem beni dövmek için özel alet edevat tasarlıyor, harcama yapıyordu. O zincirde anne şefkati vardı, ama yine de bayağı acıtıyordu.

Serkan ayırmaya çalıştı bizi.

"Vurma İsmet! Kaç yaş büyüksün çocuktan, yakışmıyor sana," dedi. İsmet beni eline alıp, beni sopa gibi kullanarak Serkan'ı dövmeye başladı. Adam sevmiyor işte kendisine neyin yakışıp yakışmadığının söylenmesini, salaktı bu Serkan. Maharetliydi, ama salaktı. İkimizin birden dayak yediğini gören Mete koşarak kaçtı. Evet tam benim çete elemanlarımdan beklenen hareketlerdi bunlar.

"İsmeeeeet nerdesin lan?" Vural Amca yetişti imdadımıza. Dinsizin hakkından imansız gelecekti. Öyle güzel dayak yedik ki birçok hareket film hilesi gibiydi, adam öyle güzel dövdü ki bizi, hayran hayran izledik. Kendimizi bile savunmadık, şapka çıkarttık herife. Bir ara İsmet bana vuracakken Serkan araya girecek oldu, "Çekil lan önümden göremiyorum," deyip ittim Serkan'ı. Film izler gibi izledim yediğim dayağı. Ağız tadıyla yedim dayağını İsmet'in. Oh be dünya gözüyle bunu da gördüm. Yalan yok, burnumdaki kanı görünce inceden bir panikleyip ölüyorum sandım, Sübhaneke'yi okudum. İsmet iyice şaşkındı dövdüğü adam Sübhaneke okuyordu. Ucunda ölüm olabilir diye sadece cenaze namazlarında okunan "ve celle senaük"ü bile okumuştum.

İsmet koşarak çıktı vagondan. Vural Amcalar vagonun içinde birileri daha var mı diye merak bile etmedi. İsmet'in peşinde takıldılar. "Biriniz bir yardım edin ayağa kalkamıyoruz," diye bağırdım, ama gelen giden olmadı. Bir iki dakika sonra elinde kocaman bir taşla (iki eliyle anca taşıyordu) Mete belirdi. "Kaçtı mı o it?" dedi sadece. Taşı İsmet'in kafasına kafasına vuracakmış. Kurbağa mı eziyoruz be Mete. Adam o taşı kafasıyla ikiye bölerdi. Görmedin mi herifi?

"Tut kaldır bizi," dedim. Yardım etti Mete. Birkaç defa mola verip yere oturup dinlene dinlene anca gidebildik mahalleye. Çete üyelerime tembihledim, "Biz İsmet'ten dayak yemedik. Zaten Serkan hiç yemedi. Mete sen bizi bırakıp kaçmadın. Ben İsmet'in mekânını bastım. Babamın yarım bıraktığı işi tamamladım. Yaman dövüştük 2 saat kadar sürdü. O yüzden ben de biraz hırpalandım, ama kavganın sonucunda İsmet kaçtı. Böyle anlatılacak o vagonda olan biten," dedim. Hiçbiri itiraz etmedi.

Eve gittiğime annemden gizli odama girdim, başıma kadar çektim battaniyeyi. Babaannemin romatizmaları azdığında çıkardığı sesler gibi sesler çıkartıyordum. Battaniyeyi açtı bir el. Babam yüzümle başlayıp tüm vücudumun röntgenini çekti.

"Sen mi dövdün, o mu dövdü?" dedi.

"Kim?"

"Kim olduğundan bana ne? Sen mi dövdün, o mu dövdü?"

"O dövdü anne."

"Anne mi? Benim lan baban. Kafana çok mu vurdu?"

"Yok kafama hiç vurmadı. Hatta döverken, okuyacaksın sen kafanı koru dedi."

"Olur öyle. Dayak da yiyeceksin. Şimdi canın yanıyor yarın güler geçersin."

"Baba ne ettin? Ben bu dayağa gülüp geçecek kadar şamar oğlanı olmam inşallah."

"Gülersin gülersin. Aç mısın? İçecek bir şey getireyim mi?"

"Olur. Ne var içecek?"

"Su var sadece."

"Şifa niyetine," dedim.

Babam suyumu getirdi. Doğrulamadım kendi başıma, yardım edip suyumu içirdi. Sonra yerime yatmama yardım etti. Anladı galiba yediğim dayakta kendisinin İsmet'i dövmesinin payının büyük olduğunu.

"Yeri gelecek dayak da yiyeceksin. Yeri gelecek sen de döveceksin. Ama arkadaşların onlar senin, düşman olmayacaksın. Aynı mahallenin çocuklarısınız. O yüzden sormuyorum kim olduğunu? Ne yapayım gidip ben de seni döveni mi döveyim? Babasına mı şikâyet edeyim?"

Babacım zaten senin dövdüğün çocuk beni dövdü. Normal mahalle kavgalarının tam tersi oldu. Sen beni döveni dövüp babasına şikâyet edeceğine, babasıyla işbirliği yapıp dövdüğünüz İsmet gelip beni dövdü. Gözünü seveyim neyin peşindesin?

"Sen de dayak yedin mi küçükken baba?" dedim. Bir teselliye ihtiyacım vardı.

"Doğru konuş lan! Kim dövebilir beni? Hiç dayak yemedim, ama dövdüğüm çocukların ailelerinin yerine koydum kendimi. Her mahallede bir Ekrem vardır illa ki. Şimdi benim çocukkenki halim kalkmış seni dövmüş. Ah aldım demek ki dövdüklerimden. Olur öyle," dedi kalktı gitti babam. İnleye inleye uyudum o gece. Boy atarken kemikler falan ağrırdı, sanki öyle acıyordu her yanım. Demek ki gerçekten İsmet'in dayağını yiyenin kişiliği oturuyormuş.

bölüm 7

Artık Bu Mahallenin Sadece Bir Çetesi Var!

Nerdeyse bir hafta oldu olay olalı, ortalıkta yoktu İsmet. Vural Amca, "Yüzünü şeytan görsün," diyordu. İsmet kim bilir neredeydi? Ben Küçükçekmece'nin tek çetesinin lideri olmuştum. Öyle ki ilk haftanın sonunda Kör Cemal benimle görüşmek istedi. Cumaya çağırdım onu. Kalabalıkta görüşelim de dövemesin diye hesap yaptım. Cumayı kıldık çıkışta cemaatle birlikte yürürken bana bizim çeteye girmek istediğini söyledi. Normalde onun gibi kalifiye bir elemanı asla geri çevirmeyeceğimi, ama racona ters olduğunu söyledim. Ne demek lan başkasının çetesinden adam çalmak? Adamın ne kadar özeli varsa biliyordur Cemal. Anlatırdı bize. Yakışmaz bana dedim. Cemal anlayışla karşıladı. İsmet'i sordu bana, onu özlediğini söyledi. Cemal'e sarıldım. "Ben de," dedim, "hem de çok özledim."

Öpüşecekmiş gibi bakıştık bir müddet. "Allah kabul etsin," deyip evin yolunu tuttum. "Cümlemizin," dedi Kör Cemal. İç kanama geçiriyordum sanki. Evet, İsmet'i özlüyordum. O yoksa, çeteciliğin anlamı ne? Ulan İsmet, alacaktın beni çetene!

"Küçükçekmece'nin en güçlü çetesinin reisi İsmet evden kaçtı."

Bir çete reisi için atılabilecek en kötü manşetti eminim. Söz konusu olan İsmet'ti, adım kadar emindim ki geri gelecekti. Geleceği zaman da herkesin tahmin ettiği üzere beni biraz üzecekti. O gelene kadar kale duvarlarını güçlendirmeye karar verdim.

Ekibi bir nevi oryantasyona aldım. İsmet ve adamlarıyla baş edeceksek onlar gibi olmalıydık. Bişiyle beslenen pehlivan torunu mu olurdu? Hız, kuvvet, dirayet... her şey bizde de olmalıydı. Zaten kalkıp İsmet'in adamlarını kavgada alaşağı edelim, kas yapalım teknik çalışalım demiyordum. Bari kondisyon yapalım da hızlı koşalım; bunlar bizi kıstırdığında at gibi koşup kaçabilemeliydik.

"Oldu da yakaladılar dövecekler, korunma teknikleri öğrenelim de ağır darbe almayalım; yediğimiz dayağın etkilerini rahat atlatabilelim, yüz göz mosmor gezmeyelim mahallede," dedim. Kavga anında dayak kesin olunca, çocuk gibi ağlamaya başlamayalım. Azcık dirayetimiz olsun, acıya dayanıklı olalım diyordum. Efendi gibi ikinciliğe oynuyordum; söz konusu kas gücüydü ve o ürün stoklarımıza henüz hiç girmemişti.

Çeteme uzun uzun anlattım mantıklı buldular. Bir haftalık bir eğitim sürecimiz olacaktı. Kondisyon en önemlisiydi, dayaktan kaçmayı başardık mı, diğerlerine gerek kalmayacaktı zaten. Küçükçekmece sahili Kanarya'ya kadar ilk önce hızlı tempo koşulacak sonra geriye yürünecekti. Koşu bitince sahilde birbirimizi dövüp acıya dayanıklılığımızı arttıracaktık. Yumruk nasıl gelir, tekme nasıl iyi alınır, surat nasıl korunur? Çalışacaktık uzun uzun.

Sabah erkenden kalkıp dayandım kapılarına, ikisi de uyuyordu heriflerin. Mete gece Serkanlarda kalmış. Nasıl bir evlatsa kimde kalacağım dese itiraz etmiyordu anne babası. Biri es kaza, "Bu bizim oğlumuz olsun," diye şaka yapsa, oracıkta bırakıp çocuğu koşarak kaçardı bunlar. Serkan'ın ablasına bilgisayar oynaya-

cağımı söyleyip geçtim Serkan'ın odasına. Amigayı açtım, sesi fulledim, makineyi bağırta bağırta oyun oynadım, uyanmadılar. Çorabımı çıkartıp ayağımı sürttüm Mete'nin suratına uyanmadı. "Öldünüz mü lan!" diye bağırdım, Mete sağına döndü. İdman vardı tabii, kalkmıyorlardı. Ağzını burnunu kapatıp nefes almasını engelleyerek zorla uyandırdım Mete'yi. "Serkan uyuyor, hadi ikimiz gidiyoruz," dedim. 3 saniye içinde uyandırdı Serkan'ı Mete. İti ite kırdırmak varken niye kendim uğraşaydım ki?

Serkan'ın annesi çanta hazırlamış. Çanta dediğim, valiz gibi bir şey. Terlerse diye ek tişört, atlet, havlu, su matarası; kaybolur diye evin adresi, telefon numarası, hatta battaniye bile koymuştu. Battaniyeyi napacaktı? Dağda mahsur kalıp ateş yakıp geceyi mi geçirecektik? Evin 200 metre aşağısında koşacaktık altı üstü, kadın büyütmüş de büyütmüş. Bu karı oğlunu askere maskere gönderemez, ben diyeyim.

Mete'nin annesi de bizimle gelmek istedi. Velilerimizle koşmamızı öneriyorlardı. Dayak antrenmanı sırasında annesini kaza süsü verip döveceğimi söyledim Mete'ye. Mete tırstı, yalvar yakar getirtmedi annesini. İşimizi düzgün yapabilmek adına arkadaşımı, annesini dövmekle tehdit edecek kadar ileri gitmiştim.

Balla kaymakla beslediler bizi kahvaltıda, koşacaksınız enerji lazım dediler. Sevgili büyüklerim, çetenin omurgası sayılacak üçlü anatomide böyle şekilsiz biçimsiz omurga yok diye çetenin damı, çatısı diye isimlendiriliyor. Bu çetedekilerin üçü de Laurel & Hardy'yi anlatırken, zayıf olanla balıketli olan diyordu. Bizde enerjiden bol ne vardı ki? Akşam birbirimizin evine yatıya gittiğimizde babalarımızın alt eşofmanlarını giyiyorduk. Bir tek o oluyordu götümüze. Hâlâ kalkmış bal dayıyorlardı kahvaltıda. Koşmamız lazım kadınlar az durun! Millet abisinin, kardeşinin eskilerini giyer, biz babamızın gardırobunu kullanıyorduk, az durun!

Aldım çetemi, sahile kadar yürümeye koyulduk. Yer yer koşa-

rak, yer yer hızlı yürüyerek gidiyorduk. Sahile varmamıza birkaç dakika kala benim ve Mete'nin dalaklar şişti. Yaklaşık yarım saat banklarda oturup geçmesini bekledik. Henüz koşuyu yapacağımız yere sağ salim varmayı beceremişken yorgunluktan baygın düşmek üzereydik.

Sütten ağzımız yandığı için yoğurdu üfleyerek yiyecektik. Öyle hayvan gibi ilk günden koşmak yoktu. Sabit hafif tempoda koşma kararı aldık. Koşmaya başladıktan bir süre sonra yanımızdan hızla üç tekerlekli bisikletli bir çocuk geçti, dedemin güneş enerjisi alalım, D vitaminidir dediği arkadaşları koşarak geçti, köpeğini gezdirenler, çocuğuna yürüme öğretenler derken biz sanki duruyorduk da dünya tüm hızıyla dönüp üstündekileri bir noktadan diğer noktaya götürüyordu. Herkesten yavaştık. Ar yapıp başladık koşmaya, tek tek geçtik hepsini. Serkan biraz gaza gelip parende attı ara sıra koşarken. Küçükçekmece'den henüz Soğuksu'ya gelmemişken çimenlere yığılıp ağlamaya başladık. Biri bacağına kramp girdiğini iddia ediyordu, diğeri damar damar üstüne bindi diyordu, ben bahane bile bulamamıştım, canım yanıyordu canım. Bahane olarak "et kesti" diyebildim sadece. Ne demekse o artık. Et neyi, niye keser, damar damarın üstündedir zaten, alttaki mi üst kata çıkmıştı? Kondisyon öyle kolay bir şey değilmiş, fark etmez bunu bir hafta istikrarla yaparsak belki İsmet'ten kaçamazdık, ama Kör Cemal hayatta yakalayamazdı bizi.

Acılarımız dinince kalktık ayağa, biraz ısınma hareketi yapıp birbirimizi tokatlama faslına geçtik. Ben hemen mızıkçılık yaptım:

"Ben reisim! Siz beni tokatlayamazsınız. Beni ancak İsmet tokatlar."

İtiraz ettiler, çatır çatır döktürdüler argümanlarını, ulan sanki mecliste cumhuriyetin ilanını oyluyorduk, ucunda tatlı canları varken öyle de güzel laf yapıyorlardı ki. Kestirip attım. "Tamam ilk siz birbirinize vurun, en iyi vuran bana vuracak."

Serkan'a, "Mete'ye bir tokat at," dedim. "Ama bak gerçekten vur, öyle yalandan vurmak yok."

Serkan Mete'ye hafifçe dokundu. Öyle yaparsa Mete de ona hafifçe vuracaktı aklı sıra. Mete lan bu, uzattığın zeytin dalını silah zannederdi. "Mete, sıra sende. Serkan gibi vurma bak İsmet gibi tokatla. İsmet öyle mi vurur? İsmet gibi sağlam vur."

Mete tekmeyi koydu Serkan'ın karnına. Serkan suratına tokat beklediği için pergel gibi büküldü ikiye katlandı yığıldı yere. Nefes alamadı bir müddet. Mete de şoktaydı. Sakinleştirmeye çalışarak: "İyi yaptın aslanım, arkadaşına çok değerli bir bilgi verdin. Gerçek kavgada darbenin nereden geleceğini bilemez. Hem bir daha karnına tekme yerse acısını biliyor artık paniklem..." Tamamlayamadım cümlemi, suratıma yumruğu oturttu Mete! İki büklüm oldum, kafamı elleriyle kavrayıp bir tane de diz koydu yüzüme, yığıldım yere. Nasıl vermişsem gazı, Mete kendini Splinter Usta sandı, Miyagi Usta oldu iki dakikada.

Yerde yatarken Serkan'ın elini tuttum. "Hadi," dedim, "bunu ödetmeyecek miyiz? Altta mı kalıcaz?" Kalktık ayağa, kaçmaya başladı Mete. İt gibi koşup beşinci adımda yakaladık. Meğer bize biraz adrenalin lazımmış. Yalvarmaya başladı Mete, iyiliğimiz için yaptığını söyledi. Yer miydim ben? Yere yatırdım Mete'yi, iki koluna diz kapaklarımla bastım, üzerine oturdum suratı savunmasızdı. "Vur lan Serkan!" dedim. Vurmadı Serkan.

"Çok savunmasız, bari bir kolunu bırak," dedi. Vicdanlı adamlardık en nihayetinde. Bir kolunu bıraktım Mete'nin. Serkan iki üç adım geriye çıkıp, hız aldı ve Mete'nin suratına koydu tekmeyi. Ulan bu nasıl vicdandı? Herif degajda topu diker gibi koydu tekmeyi. Mete tekmeyi yiyince gırtlaklanan dana gibi tepinmeye başladı, rodeoda gibi sarsılıyordum. Boştaki eliyle yapıştırdı bana yumruğu Mete. Serkan yine çaktı tekmeyi Mete'ye, Mete yine bana vurdu yumruğu. Arkadaşlar mekanizma bozuldu durun

error verdik bu nasıl döngü? Çıktı hep bana çalışıyordu. Organize olamayan sap grup fıkrasındaki en önde duran adama dönmüştüm. Serkan bir tane daha vurdu Mete'nin kafasına. Mete dizimin altındaki diğer elini de kurtarıp can havliyle gırtlağıma sarıldı. Başladı beni boğmaya. Serkan bu sefer benim kafama attı tekmeyi. Ben de Mete'yi öptüm. En salakçası benimkiydi. Zıvanadan çıkmıştık ve bir şekilde bunun somut örneğini vücuda getirmem lazımdı. Benim Mete'yi öpmem ile hakemin ringe beyaz havlu atması aynı manadaymış meğer. Bir anda bitti kavga. Yığıldık yere. Serkan tam, "Valla sizin iyiliğiniz için..." falan diyecek oldu küfrettim. Geçmedi öfkem dönüp suratına tükürdüm. Kendi çete elemanlarımdan dayak yiyeceğime, gider İsmet'ten yerdim dayağımı. En azından herifin bir ayarı, bir standartı vardı. Kıvamlı dövüyordu. Bu neydi gündüz gözüyle? "Yok bir daha idman midman," dedim. Birbirimize tutunup düşmemeye çalışarak evin yolunu tuttuk. Kara Murat filmlerinden birindeki tüm kemikleri kırılmış, şifa olsun diye mumyalanmış Cüneyt Arkın gibiydik. Yekpare hareketlerle yürüyorduk.

Bir tam gün uyuduk eve gidince. Mahallede hayat güllük gülistanlıktı, ama ben çok tedirginim. Önümde bir saatli bomba vardı ve geri sayımdaydı sanki. İsmet gelecekti biliyordum; hem korkuyordum hem de seviniyordum. İsmet'i çok özlemiştim, ama önlemlerimi de almam lazımdı. Çeteyi kenetlemem ve onların gözündeki imajımı da yükseltmem lazımdı. İsmet mahalleye döndüğünde, onu karşıma alıp, "Her şey çok değişti. Ben artık o eski pısırık çete reisi değilim. Mahalle de eski mahalle değil. Küçükçekmece benim deyip dolanma ortalıkta, mağrur olma padişahım, senden büyük Allah var! Büyükçekmece diye bir yere gittik geçen misal," demeliydim.

Çetemi topladım. Sırf bana olan bağlılıkları artsın, şanım yürüsün diye sinemaya götürmeye karar verdim onları. Filmlerde çete üyeleri birlikte karıya, kumara gidiyorlardı. Oralara gidecek

halimiz yoktu. Çocuk aklımla vaat edebileceğim en büyük eğlence sinema olarak gelmişti aklıma. Zaten Mete hayatında ilk kez gidecekti sinemaya. Serkan gittiğini iddia ediyordu. Bir kere gitmiş. "Hangi filmdi?" diye sordum, "Adını unuttum," dedi. İnsan ilk gittiği filmi nasıl unutabilirdi? O perdeye gözlerini ilk diktiğin film, dünyanın en rezil filmi de olsa unutulamazdı? Sahne sahne kazınırdı o film beynine. Sinemada ilk filmimi izledikten sonra rüyalarım bile değişmişti benim. Prodüksiyonları büyümüştü. Altyazılı rüya gördüğümü hatırlıyordum. Kendim konuşurken de altta altyazı çıkınca heyecanlanmıştım: "Oha artist olmuşum!" demiştim. Sonra, "Lan Türkçe konuşuyorum, Türkçe altyazı var, ne artisti? Rüya mı bu?" diye karşımdaki oyuncuya sorup, "Evet abi rüya," cevabını alınca uyanmışlığım vardı. Serkan ise ilk gittiği filmin adını unutabiliyordu.

Dayımın büfesini işlettiği, şimdilerde Flash TV stüdyosu olarak kullanılan efsanevi İncirli Sineması'na gidiyorduk. Halbuki babam yandaki Renk Sineması'nda çalışıyordu. Oraya girmek daha kolaydı, ama oradaki filmi izlemiştim. Bencilce bir kararla İncirli Sineması'nda Elm Sokağı'nı izlememize karar vermiştim. Filme gitmeden önce iyice bir alışveriş yaptık. Koca bir torba abur cubur aldık. Sinemaya yanında yiyecek götürmek yasaktı, ama büfeyi dayım işletiyordu, giren çıkan dayımaydı, kime ne? Efendi gibi tren istasyonuna gittik. Tamam, kazancımız güzeldi, halimiz vaktimiz yerindeydi çok şükür de banliyö trenlerinin biletli olduğu dönemde kim bilet alıp binmişti ki trene? Hele hele hangi çete reisi biletli binerdi. İsmet misal mahallede olsa, terk edip gitmemiş olsa beni... Yani şey... mahalleyi terk etmemiş olsaydı, o bilet alır mıydı?

Bilet almadan bindik trene. Biletsiz yolculuk dert tasa değildi aslında, bilet kontrolüne denk gelmek kolay değildi zaten, düşük ihtimaldi. Denk gelirsen ve yakalanırsan hele bir de çocuksan dövüyorlardı. Tren istasyonlarında WC'ye benzeyen kulübeler vardı.

O kulübelerden istasyonun en sonunda, izbe, küçük, bakımsız pis olanlar tuvaletti ve genelde kullanım dışıydı. İstasyon boyunca yapılmış iri olanlar ise biletsiz binen çocukların ana babalarının adlarını unutana kadar dayak yedikleri kulübelerdi. Bir arkadaş dayak yemiş oradan biliyorum, ben yemedim, o yemiş, öyle bir dövmüşler ki, yok yok hıçkırık tutmadı beni niye tutsun ki ben yemedim o dayağı, hatta ısrar ettim yemeyeyim diye, zorla yedirmişlerdi. Babalarının analarına koyduğu yerin iki parmak altına koduğumunun evlatları! 7 yaşında çocuk dövülür mü? "7 yaşındayım ne bileti?" demiştim kontrol memuruna. "Nerden baksan 10-12 varsın," deyip dövmüşlerdi. Bir kere bilet kontrolü sırasında biletsiz yakalanan amcam, "Ben polisim kardeşim," diye tutturunca karakoldan ekip gelmiş amcamı nezarette misafir etmişti. 40 yaşındaki bir su tesisatçısı ne olur ne olmaz diye polisim demişti. Çok ciddiye alıyorlardı bu bilet meselesini.

Trene bindik Soğuksu İstasyonu'ndan. Küçükçekmece, Menekşe, Florya ohh gelen giden yoktu. Yeşilköy'ü de geçtik. Yeşilyurt'ta bilet kontrol bindi trene. Hiç istifimizi bozmadan indik trenden sanki o durakta inecekmiş gibi. Sanki zaten Yeşilyurt'a denize çimmeye gelmişik gibi. Mete ve Serkan da tattı o dayağı, riske atarlar mı hiç? Komut beklemeden benden önce indiler. Sonraki tren gelene kadar bekleyip onla gidicektik, altı üstü bir durak kalmıştı. İner inmez bilet satıcısı gözlerini dikti bize. İndi bindi de bilete tabiydi demek. Pis bakıyordu, hiç bozmadık, sakin sakin yanından geçip indik istasyondan aşağı. Yeşilyurt öyle bilet alınmadan binilecek bir istasyon da değildi. Ar yaptık bir kere vermicez o bilet parasını çeteyiz biz. İsmet bile tanıdı çetemizi, onlar da tanıyacaktı. Dolanmaya başladık Yeşilyurt'ta, sinemaya da gidemezdik. Yol çok uzundu, eve nasıl dönecektik peki? Dolanırken kaybolduk resmen, hiçbir yer tanıdık değildi. Küçükçekmece'ye hiç benzemiyordu Yeşilyurt. Her yer birbirine

benziyordu. Bizdeki çarpık çurpuk yapılaşmadan, her müteahhittin imzası niteliğindeki ayrık binalardan eser yoktu.

Ailelerimizden öğrenmiştik, kaybolursak polise gidip evin adresini ve telefon numarasını söyleyecektik. İlerideki polis arabasına yanaştık. İçinde simit yiyen iki tane polis vardı. Parmağımla dışarı gelin işareti yaptım polislere. Tip tip baktılar. Tekrar ettim işareti gelmediler. Cama vurdum elimle, camı aç işareti yaptım. Siktir git işareti yaptı polis amca. İşaret diliyle anlaşamayacağımız belliydi. Zaten benim gibi bir çete reisi aynasızların dilinden ne anlardı ki? Onlar gelmiyor napalım biz gidicez deyip arka kapıyı açıp oturduk polis arabasına. Eminim hayatlarında böyle bir olayla hiç karşılaşmamış olan polisler kalakaldılar. Ne olduğunu anlamadılar. Arka koltuğa 8-9 yaşlarında üç çocuk geçip oturmuştu.

Oturur oturmaz adresi söyledim.

"Fatih Mahallesi, 27 Mayıs Caddesi, Şükran Sokak."

Polisler mevzuyu anlamıyordu. Annelerimiz bize tembihlemiş, ama polislere kimse bilgi vermemiş. Kaybolan çocukları evlerine götürmek gibi bir görevlerinin olduğunu bilmiyorlardı.

"Taksi mi lan bu? İnin aşağı," dedi bir tanesi.

"Fatih Mah. 27 Mayıs Cad. Şükran Sok.," dedim yine. İkinci kez söylediğim için kısaltmalarıyla söyledim. Mahalle yerine mah., cadde yerine cad. demiştim.

"Laftan anlamıyor musunuz oğlum?" dedi polislerden biri.

"O zaman, 0212 alan koduyla 5984168," dedim. Hani bundan sonrasını siz düşünün der gibi bir edayla.

"Oğlum dayak mı istiyorsunuz inin lan!" dediler. Hafiften kibarlık faslını atlayıp lanlı lunlu konuşma evresine geçmiştik.

"Kaybolduk bizi eve götürün," dedim. Adresi verdim tekrar. Serkan terlediği için camı açıp kolunu sarkıttı arabadan.

"Sahilden gidelim ben tarif ederim," dedi Mete.

Kucağımdaki abur cubur torbasını açıp bir çikolatayı yemeye

başladım. Mete ve Serkan da torbadan bir şeyler kaptılar. Polisler iyice şaşkındı. Tamam, itiraf edeyim biletsiz 7 yaşında yediğim dayakta, dayağı atanlar haksızdı, ama bu polis arabasında az sonra bizi tokatlamaya başlayacak olan polisler o kadar da haksız değildiler. Bayağı bayağı hak etmiştik. İndirdiler bizi.

"Polisim ben polis, taksici değilim," diyerek tokatlamaya başladı bizi şoför koltuğundaki. Eli de ağır, vurdu mu oturtuyordu. Diğeri ayağa kaldırıyordu, o yine oturtuyordu. İyi polis, kötü polis buydu demek. Birkaç otur kalktan sonra ana baba sözü dinlememeye ant içip yürüdük polislerden aldığımız çok net yol tarifine göre Yeşilyurt İstasyonu'na.

Bugün bizim dayak yiyeceğimiz varmış, bilet kontrolden falan yırttık, ama evden kalkıp 4 durak trenle seyahat edip simit yemekle meşgul polislere zorla dövdürttük kendimizi. Biletimizi alıp bindik trene, bir durak gittik indik. Ulan en başta al da o bileti efendi gibi dayaktan da yırt. O dayak yola çıkmış, bizi bir yerde bulacağı varmış. İndik Bakırköy'de yürüdük İncirli'ye kadar.

İncirli Sineması'na vardığımızda kocaman bir kuyrukla karşılaştık. Girdik bilet alacakmış gibi kuyruğa. Yarım saat sonra sıra bize geldi. "Büfeci Ramazan'ın yeğeniyim ben," dedim gişedeki kıza. "Arkadaşlarla film izlemeye geldik." Ciddiye bile almadı bizi gişedeki kız, yeni başlamış herhalde işe. Kovdular bizi. Lüks restorana girip müşterilere kâğıt medil satmaya kalkan çocuk muamelesi gördük. Götüm götüm Renk Sineması'na babamın yanına gidip durumu anlattım.

"Siz nasıl geldiniz lan buraya kadar," dedi babam. "Trene mi bindiniz? Ben size yasak demedim mi?"

Babamın kalenderliği tutmuştu. *Ya baba az çok bir karizmam otoritem var şu iki tıynetsizin gözünde. Yapma Allah aşkına.*

"Yok baba ne treni? Tren geliyor mu ki buraya kadar? Güney Abi bıraktı bizi film çıkışı gelip alacak," dedim.

"Güney niye sokmadı sizi içeriye tanıyor sinemadakileri."

"Hiç işte! O kadar da dedim," dedim. Yıl '91, ceptelefonu mu vardı arasın?

Kattı bizi önüne, gittik İncirli Sineması'na. Babam gişedeki kıza azar kaymaya başladı.

"Siz benim oğlanı almayın içeri sonra misafir gönderirsiniz bize," dedi noktaladı. Kız süklüm püklüm oldu. Renkten renge girdi: MonAmi pastel boyalarımda o kadar renk yoktu. Özür diledi babamdan, yanımıza gelip Mete'ye baktı.

"Ay ne şirin şey," dedi, sonra yanıma gelip benim yanağımdan makas aldı sonra da Serkan'ı öptü.

Ulan benden makas aldın, beni öpsene, benim Ekrem'in oğlu, niye Serkan'ı öptün? Benim özgüvenimi hiç düşünmeyin, zaten ben başımın çaresine bakarım, dert etmeyin benim kişisel gelişimimi hiç. Yirmi yıl sonra kadına yazamıyor diyecekler. Sen de bunun sebeplerinden birisin ablacım.

Neyse Mete'ye elini bile sürmedi, onla avuttum kendimi. Dayımın yanına kadar babam indirecekti bizi, tam bilet kesen elemanın yanına geldiğimizde bilet kesen herif babamla selamlaştıktan sonra babamın kulağına bir şey dedi. Babam bana döndü.

"Ne o elinizdeki?"

"Torba."

"Ne var oğlum içinde?"

"Muhtelif ihtiyaçlar."

"Lan yiyecek mi var onda?"

"Biraz da içecek."

"Aç mı bırakıyoruz oğlum biz sizi. Dayın büfe işletiyor lan aşağıda gidin istediğinizi alın yiyin için, atın onu," dedi.

Çıktım dışarı sinemanın önündeki çöp kovasının dibine torbanın ağzını sıkıca kapatıp düğüm atarak bıraktım poşeti. Sonra girdik sinemaya.

Dayım pinti herifin tekiydi. Ne aç mısınız diye sordu, ne harçlığın var mı deyip cebime para sıkıştırdı. Oturttu bizi büfeye bir litrelik pet şişe su ile üç plastik bardak getirdi. "Susamışsınızdır," dedi. "Biraz da acıktık," dedim. "Yaz günüyle bu sıcakta bir şey yenmiyor be," diyerek müşterilerle ilgilenmeye koyuldu. Ben o Yunus'u güreşte yendim ya hep o yüzden yapıyordu bunları.

Film başladı hâlâ bizi almadılar içeri. Yer kalırsa dedi yer gösterici. Yazın sinemaların iş yapmadığı, sinek avladığı dönemler gelmemişti henüz, tıka basa doluydu sinema. Zar zor üç kişilik yer bulduk, o da balkondaydı. Oturdum bir fragman oynamaya başladı, henüz sinema salonlarında bilet satın alıp zorla reklam izlediğimiz zamanlarda değildik, sadece fragmanlar vardı. Bir ara yanıma döndüm. Mete ve Serkan resmen ayaktaydılar.

"Ulan otursanıza arkanızdakiler göremez," dedim.

"Oturduk zaten," dediler.

El yordamıyla baktım oturdukları yere. Sinemanın koltuğunu açmadan, direk kapalı halde üstüne oturmuşlardı. Boy zaten bir elli, bar taburesinde oturur gibi yarım göt duruyorlardı. Açtım koltuğu oturdular. Serkan yalan söylemiş, yoksa insan koltuğu indirip oturmaz mı? Freddy şov yaptı bize. Bazı sahnelerde gözümüzü kapattık. "Anneee!" diye bağırdığımız bir iki yer oldu, güldü sinemadakiler halimize. Çocukken sinemada izlenilen filmlerin etkisi 47D film teknolojisine eşdeğerdi. Film arasında dayım bir güzellik yapar, mısır falan getirir dedim, getirmedi. Kolonya almış eline, geldi onu döktü elimize. "Serinlersiniz," dedi. Misafirliğe oturmaya gelmiştik sanki.

Filmden çıktığımızda gereksiz mutluyduk. Gişedeki kıza sevimli bir öpücük yolladım. Çöp tenekesine gidip aldım torbayı, açıp içindekileri yemeye başladık. Etraftakilerin midesi kalktı. Bir teyze az daha kusuyordu. Çöpten yiyecek aldık sanıyorlardı, saftı canım hepsi.

bölüm 8

Ve O An

İsmet'in madem vagonlu ofisi vardı, biz de ufak bir ofis açalım dedik. Toplantıları yapıp, güneş çok tepeye çıkınca gölgesine sığınıp stratejik kararlar alacaktık. Öyle afili bir mekânımız olmadığı için bizim zemin kattaki evin balkon altlığındaki yarım metrekarelik alana beyaz köpüklerden ve karton kutulardan bir ev yapmayı başardık. Özünde kömürlük olan, ilerleyen tarihlerde kümese devşirilecek mekân şimdilik bizim ofisimizdi, eve de yakındı, bayağı *homeoffice* kıvamında oldu. Kilim bile vardı mecburi, üstüne oturuyorduk. Balkonun altının yüksekliği bir metre kadar olduğu için içine sandalye falan koyamıyorduk. Kilimin üstündeydik. Bağdaş kurup oturuyorduk içinde.

Biz nereyi patlatırız, nereden üç beş kuruş para kazanırız diye konuşurken annem geldi. Dikildi ofisin karşısına bize bakıyordu. Kadının suratı iyice ekşidi.

"Sana hamileyken kız olsun diye çok dua etmiştim onun ceremesi bunlar hep. Oğlum bu ne?"

"İşyeri anne bu."

"Lan bırak kaç yaşında adamlar, kız çocuğu gibi ev yapmışlar, evcilik oynuyorlar. Çıkın oradan ilaçlatıcam orayı," dedi.

İlk ev sahibimin beni evden çıkartma bahanesi buydu. Direndik, çıkmadık. Annem sadede geldi. Madem çıkmıyorduk kirayı arttıracaktı.

"Bana gidin kamyon lastiğidir, pazar tahtasıdır ne bulursanız kapın getirin."

"Sebep?"

"Ateş yakıcam!"

Annemin içinde değişik anarşik bir ruh vardı. *Ne işin olurdu ateşle yangınla senin anacım?*

"Bugün Hıdırellez. Bahçede ateş yakıcaz. Şu köşedeki toprağa da ev çizicem, bir evimiz daha olur inşallah," dedi.

Hıdırellez'in çok fazla anlamı olabilirdi, ama bizim mahallede oldukça sadeydi. Bir ateş yakılacak, üstünden atlanacak, sonra toprağa hayalini kurduğun şeyin şekli çizilecek, Hızır Aleyhisselam da imdadına yetişip isteğini gerçekleştirecekti. Her Hıdırellez sabahı, bizim bahçe modern sanat müzesi gibi oluyordu. Herkes, her bulduğu yere bir şeyler çizerdi. Favoriler ise arabalar ve evlerdi. Tek tük çizilen ve çizeni ele verenler ise gelinlik resmi, bebek arabasında bebek resmi ve odun resmiydi. Çocuğu olmayan Hülya Abla çizerdi bebek arabasını, Gülçin Abla da gelinlik resmini çizerdi, ama odun resmi çizen garibanı bir türlü bulamıyorduk.

Babam, "En büyük utancımdır," derdi odun resmi çizilmesini. "Bir komşumuzun yakacak odunu yok ve bundan bizim haberimiz bile yok," deyip bir ufak içip efkârlanıp ağladığını görüştüm. Yıllar sonra babamın her çizeni tek tek gözlemesi sonucu öğrendik ki onlar odun değilmiş. Külçe altınmış. Paranın değeri düşüyor, altın her zaman revaçta deyip Kemal Amca hep külçe altın çizermiş meğer. Kemal Amca'nın hem resmi kötüymüş hem de imkânlar toprak ve çomaktan ibaret olduğu için odun sanmışız yıllarca. Kemal Amca dediğim de Sultan Süleyman lakaplı zepzengin bir

adamdı. Adam mahalle ruhunu sevdiği için bizimle aynı mahallede oturuyordu. Ya da babamların iddia etti gibi kanunsuz işlere bulaşıp o kadar para yaparken canını yaktığı insanlar kendisini bulamasın diye yerleşmişti bizim mahalleye. Yıllardır apartmana asansör yaptırtmanın peşindeydi. Kimsede öyle bir lüks için harcanacak para pul yoktu. Kemal Amca da ikinci katta oturuyordu, ama asansör istiyordu adam. Bizimkilerse hiç yanaşmıyordu. Kemal Amca, "Ben kendi paramla yaptırayım," diyordu, ama bizim apartman ikiz siteydi, yan apartmandakiler asansör yaptıramazsa ayıp olur diye, parasını adam vermesine rağmen yaptırtmıyorlardı. "Yan binaya da yaptırırsan tamam," demişlerdi, ama ona da Kemal Amca yanaşmıyordu. "Yan binaya niye asansör yaptırayım?" demişti adamcağız. Yasin Amca bir apartman toplantısında az daha kafa göz dalıyormuş Kemal Amca'ya.

"Beşinci katta oturuyorum, 72 yaşındayım. Bir gün kesin merdiven çıkarken ölücem, ben istemiyorum asansörü, ikinci katta oturuyorsun sen istiyorsun, sen kimsin lan? Sana soruyorum, söyle sen kimsin?" diye üzerine yürümüş. Ağır adımlarla yürüdüğü için daha Kemal Amca'ya ulaşamadan araya girmiş bizimkiler. Atak biri olsaydı oracıkta indirecekti Kemal Amca'yı. Bizim apartmanın bildim bileli damı akar, henüz onu yaptıramamış mahalleli, Yasin Amca, "Taş çatlasın iki parmak su doluyor. Dolan su, fişlere prizlere kadar yükselmiyor bile, elektronik eşyalara zarar gelmedi. Zaten nereye akıttığını buldum, tencere kap kacak koyuyorum akıtan yerlerin altına. Mesarif olmasın, seneye yaptırırız," diyordu sürekli.

En üst katta oturan komşunun evi Amazon ormanlarına dönmüş, otantik bir su sesi vardı kışın adamın evinde, asansör bayağı bayağı atla hacet gidermeye gitmekti bizimkiler için. Benim gözümde ise asansör ufo ile aynı şeydi. Hiç göremedik ki. Yirmili yaşlarda gördüm ilk defa asansörü. Asansöre ilk bindiğimde Ya-

sin Amca'ya bildiğim tüm küfürleri ettim. Ulan niye yaptırtmadın, ne rahatmış? Kemal Amca ikinci katta oturuyordu, ben zemin kattaydım, ama binerdik fena mı? Sırf asansör var diye komşu gezmelerine bile giderdim annemle. Ufkumu niye daralttın?

Özenli bir çalışma sonucu annemin isteklerini tamamladık. Bahçeye yığdım siparişleri. Sonra annemi çağırdım. Annem istediklerini fazlasıyla bahçede görünce çok şaşırdı. Dört araba lastiği, kamyon kasasına sığacak kadar pazar tahtası ve meyve kasalarıyla çeşitli ebatlarda odun yığmıştım bahçeye.

"Bir lastik, iki de kasa yeterdi Selçuk. Bunlar ne? Bunlarla kışı çıkartırız oğlum biz!"

Henüz 9 yaşındaydım ve sen benim hayatımdaki tek kadındın. Vur dersen öldürürdüm anam! Neyini anlamadın?

Annem geldi iki tane kasayı ayırdı. Lastikleri tek tek inceledi, bir ikisini havaya attı tuttu ve gözüne kestirdiğini seçti ayırdı. Yakmak için değil de olmayan arabamıza stepne seçti sanki.

"Tamam yakmak için bunlar yeter," dedi.

Sonra aralarından bir odunu aldı eline.

"Bu odun da iyiymiş kolay kolay kırılmaz. Bununla da seni döverim, bu da kalsın, diğerlerini aldığınız yere götürün," dedi ve hazırlıklara koyuldu.

Hıdırellez akşamı tüm komşular bahçede toplandılar. Ben çığlıkları duyunca evden koşarak çıktım. Ateşi gören çığlığı koyveriyordu. Hıdırellez akşamı annem öyle bir ateş yakmıştı ki apartmanın ikinci katına kadar çıkıyordu alevler. Ateş yakmamış ateşi bulmuştu sanki. Kadının içinde bir kundakçı varmış meğer. Bir lastik, iki pazar kasası ile nasıl yaktın o ateşi annem? Ateşin üstünden atlamak mümkün değildi. Alevler iyice büyüyünce kısa sürede bir panik havası oluştu. İkinci kattaki Birsen Abla bir iki kova su döktü ateşin üstüne, ama sönmüyordu ateş. İtfaiyeyi ara-

dı birkaç kişi. Babam, "Kaç tane adamız burada, hallederiz! Mahallenin erkekleri işesin ateşin üstüne. Hadi hep beraber," diye bir öneri attı ortaya, kimse ciddiye almadı, tek başına babam işedi ateşin üstüne. Sonra koşarak yanımıza geldi. "Az daha tutuşuyordu, kardeşin olmayacaktı Selçuk," dedi.

Sönmüyordu ateş, direnmeyi bıraktı insanlar. Mahalleli başladı ateşin üstünden atlamaya çalışmaya. Değil üstünden atlamak, resmen içinden geçiyorlardı ateşin. Ateşin diğer tarafına geçen herkeste tavuk tüyü yanığı gibi bir koku vardı. Herkes tütsüleniyordu, kol bacak kılları yananlar iyi yırttı sayılırdı. Kaşı yanan vardı. Bir nevi ilkel epilasyon merkezi kurmuştu annem.

Hüseyin Abi geçti ateşin içinden. "İnanamıyorum Ekrem, inanamıyorum!" diye bağırarak geldi babamın yanına.

"Güzel ateş yaktı kadın Allah için," dedi babam.

"O değil abi, ateşin içinde bir tahtanın üstünde adımı gördüm," dedi Hüseyin Abi.

"Oğlum içip içip dalmayın ateşe, bak yanacak kalacaksınız orda haberimiz bile olmayacak. Belki bir iki kişi kaldı ateşin içinde nerden bilicez? Ateş gittikçe büyüyor. Bunun giderek sönmesi gerekmiyor muydu? Bir daha mı işesek lan, ama bu sefer hep beraber," dedi babam.

"Ekrem Abi valla gördüm tahtalardan birinin üstünde, hem de benim yazımla Hüseyin yazıyordu, ben hemen gidip ev çizeyim abi. Şöyle 3 katlı tripleks. Allah'ım şükürler olsun!" dedi.

Yazıyordu evet. Pazarcı Hüseyin'in tahtalarını çalmıştık. Yakalarsa annem istedi derdim, az döverdi. Adam kim bilir ne manalar yüklüyordu, ama onun tahtasıydı zaten.

Sonra bir şey oldu, bir şey... Yaşadığımı hissettiren, hayatımı çok daha anlamlı kılan, sabah yatağımdan kalkmam, yeni güne başlamam için sebebim olacak bir şey. Biraz ilk aşkın tanımı gibi oldu, ama öyle bir şey değildi tabii ki. Henüz 9 yaşındaydım, tüm

kızlar henüz kaleciydi benim gözümde. Gözlerimi alamadığım yöne döndü herkes. Ateşin üstünden *slow motion* İsmet atladı. Herif atletikti, atladıktan sonra örümcek adam gibi kondu yere. Başı yere bakıyordu. Yavaş yavaş kaldırdı başını, suratını ateşin alevleri aydınlattı. Mizansen hazırlamıştı herif kendine. İsmet sanki atlamadı da ateşin içinden yürüyerek çıktı pezevenk, öyle etkilendim. İsmet'in dönüşü resim olarak muhteşem olmuştu. Bir uğultu kapladı bahçeyi. "İsmet geldi, geri döndü, vallaha o. İsmet ateşin içinden mi çıkmış? Şeytan bu çocuk, demiştim ben. Selçuk bitti oğlum, bitti!"

Vural Amca koştu yanına, "Nerdeydin lan sen? Kalbim var oğlum benim, niye üzüyorsun beni," dedi. Sarıldı oğluna.

"Halamlardaydım baba," dedi İsmet. Vazoyu devirdikten sonra, acaba kızacak mı diye annesinin gözlerine gözlerini kitleyen çocuk gibiydi.

"Oğlum kadın zaten hasta kendine bakamıyor, ona niye gittin," dedi babası.

"Yardıma baba," dedi. "Bir iki hafta yardım ettim, yemeğini suyunu hazırladım. Alışverişlerini yaptım," dedi. Babası bağrına bastı oğlunu. İsmet geri döndü, hem de tek fiske tokat yemeden, alevleri yara yara. Bu adam geri geldiyse vardı bir bildiği kesin. Bu adam geri geldiyse yazın kalanını evde, yani benim için en güvenli yerde geçirecektim kesin...

O gece kendimi ve İsmet'i çizdim toprağa. Resmim iyi olmadığı için kimin İsmet, kimin Selçuk olduğunu da yazdım üstlerine. Hızır gelirse adamları karıştırmasın. Sonra alevlerin içinden Kör Cemal ile diğerleri çıktı geldi. İt iti dakikada buluyordu gözümüzün önünde. Ağlayarak sarıldılar İsmet'e. İsmet bana döndü bir bakış attı, gözlerinden ışın çıkartıp ikiye böldü sanki beni. Sonra yanıma gelmeye başladı. Anam babam var bahçede burada dövmezdi herhalde, kendi babası da bahçedeydi.

"Nasılsın kardeşim?" dedi.

"İyiyim İsmet Abi, sen nasılsın?" dedim. Abi dedim istemsizce, gerçi yalan yok, adam benden 2-3 yaş büyüktü. "Seni çok özledim be İsmet Abim," dedim.

"Ben hiç özlemedim seni," dedi. O kocaman ateş söndü o an. Bahçedeki herkes hep bir ağızdan sitkomlardaki üzülme sesini benzer, "Aaaaaa!" diye üzüldü ateşin sönmesine. Bana beni özlemediğini söylediği ana denk geldiğinden benim için pek bir manidar oldu. Sus pus oldum.

Elini uzattı İsmet, elimi uzattım. Sıktı elimi. "Hıdırellez'in kutlu olsun, tüm dileklerin kabul olsun inşallah."

"İnşallah," dedim. *Ben Hıdırellez'de bile ikimizi çizdim be İsmet. Sen beni gerçekten özlemedin mi?*

"Bundan sonra kardeşimsin, çetecilik falan da bitti, işime gücüme vericem kendimi. İşyerimle de konuştum, yarın işbaşı yapıyorum, sen de oku Selçuk, kafası çalışan adamsın, doktor ol, özel muayenehane falan açıyorlar, çok para kazanıyorlar," dedi ve gitti.

E iyi güzel de İsmet gelmiş olmadı ki? Neden bitti çetecilik? Niye ben artık kardeşiydim? Bir de niye bu adam benim okumama o kadar takmıştı arkadaş? Anam babam bana bu kadar oku, adam ol konuşması yapmamıştı. Peki... Peki, her şey bir yana hiç mi özlememişti İsmet beni? Ufacık bile özlememiş miydi? Ah be İsmet, beni o çeteye alsan ikimiz gül gibi geçinir giderdik. Sen çalışmak, ben de okumak zorunda kalmazdım.

bölüm 9

İsmet'in Dönüşü

İsmet'in gidişi de, dönüşü de muhteşem oldu. İkisini de savsaklamayıp şova dönüştürmüştü. Gittiğinde de, döndüğünde de mahalle sadece onu konuşuyordu.

Bu sefer adam yememiş içmemiş dönüşünü planlamıştı. Güney Abi modeline oynuyordu. Çetesi iyilik meleği gibi çalışıyordu. Pazardan çıkan apartman sakinlerinin torbalarını taşıyor, bakkala gidip insanların alışverişlerini yapıyorlardı, bahşiş bile almıyorlardı. Annem bakkala Kör Cemal'i gönderir oldu. İsmet'in çetesi bizim apartmana ücretsiz kapıcılık yapıyordu. Günde üç defa kapıyı çalıp, "Bir şey lazım mı?" diye soruyorlardı. Babam Cemal'i sahiplendi, göz doktoruna götürüp gözlük almaya kalktı. Kör Cemal bunun eski bir lakap olduğunu, gözünün gördüğünü iddia edince, babam güneş gözlüğü aldı Kör Cemal'e. Biri ev mi taşıyacak, hop bitiyorlardı orada kamyonun dibinde. Nakliyecilere dokundurtmuyorlardı eşyaları, kendileri taşıyorlardı. Buzdolabının bile altına yatıyorlardı, fıtık olacaklardı, hiç düşünmüyorlardı kendilerini. Kışa hazırlık diye kömür aldı mahalleli. Bizim evin kömürlerini bana bile taşıttırmadılar, İsmet'in tüm çetesi birlik olup bizim kömürleri taşıdı. Mahallenin iti, köpeği, işe yaramazı onlar

sayesinde biz olmuştuk. Sokak hayvanları için su koyar oldular mahallenin sağına soluna. Mahalledeki teyzelerle hastaneye gidip onların yerine sıraya girmeye kadar vardırdılar durumu. Bir kere bunlara özenip otobüste yaşlı, yürümekte zorlanan, otobüs hareket ettikçe düşme tehlikesi yaşayan bir teyzeye yer verdim, ama kimse benden bahsetmedi, herkes varsa yoksa İsmet ve çetesini konuşuyordu. Bilseydim vermezdim o yeri teyzeye. 60 tane adam vardı o otobüste, yer vermesi gereken ben miydim?

Benim çetemin ise kendine bile hayrı yoktu. Onlara bu işleri asla yaptıramazdım. İsmet çok boş yanımdan vurdu. Artık onunla kapışmak mümkün değildi. Özünde iyi çocuklardık onlara nispeten, ama tembeldik ve hâlâ çocuktuk. Mahallenin hayrına koşturmak gibi bir maceraya girmemiz imkânsızdı.

Mete'nin babasının İsmet'i çarşıya götürüp pantolon, ayakkabı falan alması bardağı taşıran son damlaydı. Oğluna slip don almayan adam İsmet'i bağrına basmıştı, hayalindeki evlattı İsmet. Adam bizim çeteyi değil, çetenin bağlı olduğu aileleri ele geçiriyordu. Yeni doğan çocuğuna İsmet adını vermeye yeltenen çıktı. *Unisex* isimdi sonuçta, kız çocuğuna da veriliyordu ismi. Mete, Serkan, Selçuk öyle mi? Nüfus müdürlüğü bile adamın yanında. Hiç şansımız kalmamıştı. İnsanlar zorla İsmet'le arkadaş ediyorlardı çocuklarını, büyüyordu İsmet'in çetesi. İsmet'i esnaf bile bağrına bastı. Bakkaldan yarım ekmek salam istediğinde, Tahsin "Bu da benden olsun, borcun yok," diyordu herife. Ulan annem bizim evde salam görse üstüne sinek ilacı sıkardı, böcek falan zannederdi onu. Adam bedavaya yiyordu. Ne yapıp edip becermişti. İsmet'in çetesi yine popülerdi... Yani yine olmamıştı...

Öyle kötü bir durumdu ki bu! İsmet şimdi bir iki tane zil kırsa biz dayaklık olurduk. Birinin çocuğu dayak yese bizden bilirlerdi.

Bu mahalle artık bize yaşanmaz olmuştu. Bu yazı zor çıkartırdık.

"Son bir vurgun dedim. Son bir vurgun yapıp bitirelim bu çetecilik işini."

"Soygun mu?" dedi Mete

"Gibi," dedim. "Bir düşünün para edecek neyimiz kaldı?"

Boş boş baktılar. Hiçbir fikirleri yoktu.

"Erkek adamız ulan! Hem de sünnetsiziz. Üçümüz birden bu ay sünnet olalım. Çocuğuz lan! Ben sünnet olucam derim, siz de özenmiş gibi ben de olmak istiyorum dersiniz. Yaparlar. Zaten biraz daha bekletirsek tıp bize çare olamayacak. İmkânları kısıtlı, bir an önce olmamız lazım," dedim.

"İyi de sünnet olunca nasıl vurgun yapmış olucaz?"

"Çok basit Serkan, bir sürü çeyrek takılacak sünnet sonrası. Üçer tane yürütsek bitti gitti. Toplam dokuz altınımız olur. Dünya kadar para, yazı iki elimiz yağda, balda çıkartırız. Daha ne olsun?" dedim. Parayı bulan ünlüler gibi olduk. Ne kadar para gelirse refah seviyemiz o paraya göre artıyordu. Yaz başı 3 pötibör, bir şişe kolaya kendini zengin zanneden adamlar, şimdi babasının maaşını az bulur olmuştu.

"Benim biraz zamana ihtiyacım var Selçuk. Hazır hissetmiyorum kendimi," dedi Serkan.

"Oğlum yapmamız lazım. İsmetlerin çetesi gibi emeklilerin maaşlarını mı çekip getirelim? Buralar eskisi gibi bereketli topraklar değil. Bitti işte. Korkunu yen lan!"

"İsmet'in çetesi sünnetli mi?" dedi Mete.

"Hiçbir fikrim yok? Nerden bileyim lan? Bilmek de nasip olmasın, onlar kendileri söylemeden. Biz kendi derdimize odaklanalım. Ne diyorsunuz?"

Bir müddet düşündüler. Mete bıyık altından sırıttı. Gözlerini kıstı. Canlandırıyordu kafasında olayı uzunca, seyrettiği şey hoşuna gidiyordu suratından belliydi.

"Havamız olur ha! Sünnetliyiz hepimiz, kocaman adamlarız deriz. Mahallede gerim gerim dolaşırız," dedi Mete.

Zaten bu zincirin en zayıf halkası hep Mete'ydi. Zincir bile değildi, plastikten yuvarlak bir halkaydı. Serkan biraz mutsuzdu, canı yanacaktı tabii, ama o da tamam dedi. Bizi getirdiğin duruma bak İsmet.

"Birbirimizin de kirvesi olur muyuz lan?" dedi Mete. Kafasında artık ne canlandırdıysa onun gerçekleşmesi mümkün değildi.

"Korkutmayın oğlum beni. Gideriz Kızılay'a oluruz sünnetimizi geliriz. Kirve mirve yok manyak mısınız?" dedim. Mete hâlâ dalmış sabit bir yere sırıtıp bakarak, kafasında canlandırmaya devam ediyordu. Hızlı adımlarla oradan uzaklaşıp evde babamla yapacağım konuşmayı çalışmaya başladım. Akşam babam gelince açtım konuyu. Cesaretimden dolayı beni kucağına alıp havalara fırlatacağını düşündüğüm babam pek bir isteksiz çıktı.

"Sezonu geçti, seneye yaptırırız," dedi.

"Ne sezonu baba? Erik mi bu? Mevsimi mi var? Bedenimde karıncayiyen taşıyorum, beni sünnet ettir," diye ağladım.

"Oğlum durumumuz yok, sünnet bedava mı? Dünya kadar para. Sen şimdi yemekli düğün falan da istersin."

"Babacım kızını evlendirmiyorsun, oğlunu sünnet ettiricen amma büyüttün. Kızılay'da bedavaya sünnet yapıyorlarmış, al bak broşüre, yapalım gitsin," deyip Kızılay'dan aldığım broşürü uzattım babama. Babam sigarasının külünü döktü broşürün üzerine.

"O kadar kolay değil. Onun elbisesi var, fotoğrafçısı var, Eyüp Sultan'a gidip şeker dağıtması var. Var oğlu var. Para onlar hep," dedi.

Bu yaz başında biri bana sünnet olmak için yırtınacaksın dese inanmazdım. Annem kıyamadı oğluna girdi araya.

"Anlı şanlı sünnet düğünü yaparız, zaten aksi bize yakışmaz," dedi. E tabi sırf beni düşündüğünden anlı şanlı düğüne gerek duy-

mazdı annem. Bunun hava atma kısmıyla daha ilgiliydi. "Gerekirse bileziklerimi satarım," dedi annem. Yok mu arttıran diye bağırasım geldi, ama sustum. Annem benim be!

"Yok olmaz, bilezikler böyle bir şey için bozulmaz," dedi babam. Böyle bir şey mi? Deniz şortu istememiştim ki, sünnet olmak istiyordum. Dilim sürçtü de başka bir şey mi demiştim babama?

"Dur Ekrem, getireyim sat onları, çocuğun sünnetini yap. Sünnettir," deyip kalktı annem.

"Yok yok, getirme hiç hanım."

Annem çoktan yatak odasına geçmişti bile, yetiştirememişti cümleyi babam. Cümleyi annem kalktıktan sonra tekrar şişip eski halini alan koltuk minderine söylemiş oldu. Babamın kaşları çatıldı.

"Ulan it, yuvamızı mı yıkacaksın? Nerden çıktı sünnet? Git annene yalvar, vazgeçtim de. Dayın borç istemişti, ananın bileziklerini verdim dayına, hâlâ da geri vermedi. Her gece içiriyor bizi, lafını da açamıyorum borcun. Annen görmesin bileziklerin gittiğini," dedi.

Vay be öz babam sünnet paramı dayıma borç vermişti, o da meyhanede hesabı ödeyerek fitleşmenin peşindeydi.

Annem içerden gür bir sesle seslendi. "Ekeeeem! Bak bi çabuk!"

"Sen nasıl evlatsın lan? Değer miydi ha, söyle değer miydi? Seviyordum ben ananı!" dedi babam, sonra tavşan gibi seke seke, "geldim sultanım," diyerek koştu yatak odasına. Sonraki konuşmaları duymak için yan odada olmama gerek yoktu, üst kat bile duyuyordu annemin gür sesini.

"Nerde lan bilezikler?"

"Lan mı? O nasıl kelime gülüm?"

"Değiştirme konuyu! Nerde oğlum bilezikler?"

"Hanım bak kızdırma beni, oğlum falan."

"Ümüğünü sıkanım, yemin ediyorum, nerde?" Galiba burada annem babamın boğazına yapıştı.

"Ramazan borç istedi ona verdim, Sultanım. Senden isteyemedi, utandı."

"Ramazan mı? Ne için borç istedi?"

"Paraya ihtiyacı varmış."

"Ekrem paraya kimin ihtiyacı yok ki? Ne yapacakmış?"

"Oğlunu sünnet ettirecekmiş, parası çıkışmamış."

Ellerimi dizlerime vurmaya başladım. Kafamı iki elimin arasına alıp sağa sola sallamaya başladım. Ağıt yakar gibi hareketler yapıyordum evde. Bu Yunus bana safi zarardı. Adamın son bir aylık varlığı, benim mutlu mesut günlerimi gölgelemeye hizmet etti sadece. Annem olayı çözen Sherlock gibi girdi lafa:

"Yunus sünnet olmadı ki."

"Valla abini biliyon, meyhane köşelerinde hiç etmese bari parayı. Ben enişteliк yaptım, bundan sonrasını bilmem."

Sonrası kontrolden çıktı. Annem babamı hırsızlıkla suçlayıp polisi aramakla tehdit etti. Babam evi terk etmekle galiba kendini tehdit etti. Ben, "Gerekirse kendim keserim, ama sünnetimi olurum," diyerek yangına körükle gittim. "Oğlan evde olmasa ben sana yapacağımı bilirdim de daha sabi bu çocuk ona dua et," dedi babam. Annem beni göstererek, "Bu çocuk az daha büyüsün boşucam seni," dedi. Ben, "Eşşek kadar adam oldum, çocuk değilim artık beni bahane etmeyin," diyerek mevtayı tuttuğum gibi kazılan çukura tek hamlede fırlattım. Nasıl bir ortamsa kimsenin kimseye eyvallahı yoktu. Karısı kocasını, babası oğlunu, oğlu önüne geleni kesip biçiyordu.

O gece annem, babamdan hıncını aldıktan sonra dayımı aradı. Biz küfür kıyamet bir konuşma beklerken annem oldukça sakin girdi konuya.

"Ramazan, çay yaptım, biraz da dünden kalma börek var. Nurten'i, Yunus'u ve benim altınları alıp bir koşu bize gel. Yanında Nurten ve Yunus olursa kavga çıkartmam. Yoksa başına gelecekleri istersen suç ortağına bir sor anlatsın," dedi.

Babam ve ben bir köşeden annemin telefon konuşmasını izliyorduk. Karşıdan gelen sesi duyamıyorduk, annemin mimikler de o kadar alakasızdı ki dayımın olası hiçbir cümlesi mimiklerden okunamıyordu. Mesela annem koyveriyordu kahkahayı. Biz kasvet dağıldı, dayım annemin gönlünü aldı zannediyorduk. Annem, "Ah be Ramo dert ettiğin şeye bak. O zaman biz geliriz hemen size. Zaten bizim komşulara yeteri kadar rezil olduk, biraz da siz komşularınıza rezil olun. Ya da dur dur, ortada bir yerde buluşalım, Küçükçekmece Karakolu var ya, oraya gelin. Eninde sonunda oraya gidicez zaten," diyordu.

Bu sefer dayımla annem güreşecekti kesin ve dayım bizi mumla arayacaktı. 45 dakika sonra dayım bizde aldı soluğu. Babam videoya film koydu. Yunus ve Nurten Yengem kitlenmişlerdi filme, danası ne ki anası ne olsun? İkisine de yüz vermedim. Zaten benim sünnet paramı yemişlerdi. Biz salondayken annem mutfakta dayımın ifadesini alıyordu. Ne konuşuluyordu çok merak ediyordum, ama tek kelime duyamıyordum. Babam sesi köklemişti. *Indiana Jones* izliyordu tüm ev. Bir süre sonra dayım girdi içeri. Sahte bir gülen suratla babamın yanına oturdu. Babam dayıma tavırlıydı belli, dönüp yüzüne bile bakmıyordu. Gözlerini kısmış filmi izliyordu. Devamlılık hatalarına dikkat ediyordu sanki o kadar dikkatliydi. Dayım babamın kulağına eğildi, gülen suratını hiç bozmayarak, "Oğlum Ekrem, Allah aşkına ne yaptın lan dört tane bileziği? Yalan bulamayıp bana verdiğini söylemişsin. Nerden bulayım lan ben o kadar parayı? Nurten de yeni doğum yaptı."

"Bana ne oğlum bana mı doğurdu? İki sene önce borç almıştın benden, ben o borca güvenip bozdurdum altınları ihtiyacımız vardı. VHS video aldık, Selçuk'a org falan aldık. Sen verince yerine koyarım dedim, hâlâ vermiyon."

"Oğlum durumum yok. Allah Allah. Bunu böyle anlatsana karına. Beni niye altın olayına sokuyon?"

"Çok bağırdı Ramo, aklıma ilk bu geldi. Öde oğlum borcunu ağzımızın tadı bozulmasın. Yıkma yuvamızı. Kız kardeşini dul bırakma bu yaşta. Kucağında 9 yaşında sabi ile ne yapsın, gelip size mi yerleşsin? Ha bacın, bakacaksın tabii, ama sizin de özel hayatınız kalmaz Ramo."

Meğer çarşı pazar karışmış. Kimin eli kimin cebinde belli değildi. Ne olacaktı şimdi? Galiba buradan çıkış yoktu. Babam, "Al şunu," deyip iki ısırık aldığı elmayı tutuşturdu elime.

"Dışarı çık, çardağa falan geç, orda ye," dedi.

Balkonun altındaki boşluğa, yani ofisime geçtim. 10-15 dakika sonra tam ofisimin önüne çay dibi döktü dayım ve yengeme tazelesene dedi. Ramazan Dayımla Nurten Yengem bir şeyler konuşmaya başladılar. Benimle aralarında 20 santim falan vardı, ayaklarının altında oturuyorum. Dayım yengemi mutfağa çekmiş durumu anlatıyordu.

"Balım şu bileziklerinden 4 tanesini verebilir misin? Önümüzdeki ay valla alıcam yenisini."

"Ramazan mümkün değil."

"Ne demek mümkün değil, kaç senedir evliyiz ilk defa bir şey istiyorum senden."

"3 tane bileziğim var, 4 tanesini nasıl vereyim Ramazan?"

"Bir tanesi burma onların, o iki tane yerine geçer. Çok acil olmasa istemem. Bana da tam anlatmadılar, ama Ekrem karıda kumarda falan yemiş galiba parayı. Beş kuruşları kalmamış, yiyecek ekmekleri içecek suları yokmuş. Çok yalvardı bacım. Eve girdik ya, mutfağa çekti beni, ağladı yemin ediyorum. Özel günümdeyim ped alamıyom dedi. Kardeş bu, sonuçta etimden et koptu, beni bilirsin yufka yürekliyimdir."

Benim babam bunların yanında ermiş sayılırdı. Nasıl sıktı yalanları çatır çatır. Olduğum yerden çıkıp balkona doğru seslenip,

"Bir dakika yenge bir dakka! O olay öyle değil bir kere! Ben doğrusunu biliyorum, dayım gereksiz duygu sömürüsüne girdi. Babamı da harcadı ayıp! Anlat doğruyu dayı, karın o senin bilmesi hakkı," diyesim vardı, ama o altınlar benim sünnetime gidecekti. Sonra ben ondan üç çeyrek altın aşıracaktım. Ticari hayatım, kariyerim ağır bastı yapmadım, oturdum balkonun altında elmayı yedim kemire kemire. Şirketmiş meğer bunlar. Ben bu kadar çile çekiyordum, ama muhtemelen Serkan ve Mete'nin evinde kutlama yapılıyordu. Hele Mete'nin babası kesin pasta kesmiştir, bir daha koç kesmez.

Ertesi gün annemle sünnet alışverişine çıktık. Annem bir şekilde para işini çözmüştü. Sünnet kıyafeti ve dağıtılacak şekerler alındı, takribi 15 dakika falan sürdü bunlar. Ne güzel hemen hallettik derken gerçek alışveriş başladı, asıl paranın harcandığı yere yeni geçtik; eve sünnet sonrası misafir gelir diye değiştirilen ev eşyaları.

Annemin bu çocuğa anlı şanlı bir sünnet düğünü yapalım dediği buymuş. Salon takımı aldı kadın. Küçük odanın perdelerini değiştirdi. Sehpalar aldı, bir tane halı aldı. Yeni çay takımları, çatal bıçak setleri aldı. Parası yetmediği için hepsine senet yaptırdı, sadece ilk taksitlerini ödedi. Lavaboyu bile değiştirtti, misafir gelince banyoya da girermiş. Girer de bu misafir sadece sünnet düğünlerinde gelmiyordu ki. Annem evi son model mobilyalarla kapladı. Sünnet için harcanan para muhtemelen annemin pazar parası kadar bir miktardı. Kalan para hep kulübü iyileştirme masraflarıydı. Siparişini verdiğimiz her şeyi dükkânlardan teslim alıp bizim eve bıraktı İsmet'in adamları. Annemin aldığı perdeleri bile taktılar. İsmet, "Sünnetli olmasam Selçuk'un yerine ben olurdum," dedi.

Aldığımız sünnet kıyafetlerini kapıp terzi Eyüp Abi'nin karısı Saniye Abla'ya gittik. Kocası terzi diye mahallenin kadınları bu kadına terzilik işlerini yaptırıyorlardı. Tamam, bedavaydı anlıyordum da kadın yirmi yıldır körle yatıyor bir türlü şaşı kalkamıyordu arkadaş! Anlamıyordu kadın terzilikten. Eyüp denen herif terzi ise koynundaki karı da terzilik bilir elbet fikrine nasıl kapılmıştı bunlar? Yine bir paçam diğer paçamdan kısa çıktım terzinin evinden. Bir kere de işyerine gitseydik şu terzinin.

Çıkartmadım sünnet kıyafetlerimi, elimde sünnet asam fotoğraf çekiminden sonra koştum Serkanlara. Mete ile oyun oynuyorlarmış. Kapıyı Serkan'ın ablası açtı. Beni o halde görünce gülmeye başladı.

"Hoş geldin. İyi güzel de, asa nedir?"

"Sünnetçi rica etmiş. Sünnet sonrası dengemi kaybetmeyeyim diye gerekliymiş abla."

"Terbiyesizlik yapma lan, geç içeri."

İçeri geçtim, Serkan ve Mete oyun oynamıyorlardı. Ellerine iki tane kitap almışlar onu okuyorlardı. Sur mu üflendi nedir? Ne işleri olurdu bunların kitapla?

"Ne oldu lan? Yine bir bok yediniz di mi?"

"Ya Selçuk biz evdekilerle konuştuk. Seneye sünnet olucaz."

"Ney? Manyak mısınız lan? Neler neler çektim bu organizasyon için. Bizimkilerin evliliğini yıkıyordum az daha! İkna edemediniz mi evdekileri?"

"Sezonu kaçmış Selçuk. Yaz sonu olmazmış."

"Lan hakket sezonu mu varmış bunun? Babamım bahanesi değil miymiş o?"

"İkimize de aynısını dediler."

"Bittim lan ben! Ne yapıcaz şimdi? Haybeye sünnet oluyorum iyi mi?"

"Telaş yapma planda bir değişiklik yok, konuştuk biz Serkan'la

aynen devam ediyoruz. 3'er 3'er altın çalmak yerine senden 9 tane çalıcaz. Bir değişiklik yok yani, rahat ol."

"Siktirin götler! Olur mu lan öyle şey? 3 altın arada kaynar, 9 altını fark etmemeleri mümkün değil. Zaten tümünü kendi sünnetimden çalacaksak sizle niye paylaşayım? Çük benim, altın benim, size ne lan?"

"O zaman biz ne yapıcaz?" dedi Mete elindeki kitabı kapatarak. Biz dedi be adam. Sayılmazdı bu, Serkan ile kendisini kastediyordu. Bir dakika, bir dakika Mete'nin kapatıp kenara koyduğu bu kitap? Zebur'u gitmiş almış herif. Ben böyle inatçı adam görmedim.

"Ne yaparsanız yapın bana ne? İki gün sonra sünnetim var. Buyurun gelin pilavımı yiyin. Size hayrım bundan sonra en fazla bu kadar. İnşallah etli pilav size denk gelir de yediririm onu size," deyip asamı yere üç kere vurdum ve çıktım evden.

Bu nasıl takım oyunuydu arkadaş. Çekmeli futbol oyuncağı gibi ekip kurmuştum. Top kendine gelecek, dibinde duracak o zaman bile kendi bir halt yapamayacak, sen adamı çekip vurucan da top yol alacaktı. Bu adamlarla bu zamana kadar iyi gelmiştim ben. Çok da bir şey istemedim ekibimden, ben Batman'im siz Robin olun demedim, hatta ne Robin'i, Alfred bile olun demedim. Ben örümcek adamım siz de May Hala olun dedim altı üstü. May Hala kadar aktif olsalar yeterdi. Yine ekip olurduk yine kalan bütün işi ben yapardım.

Zaten yaz bitmek üzereydi.

Zaten mahalle eski havasında değildi, İsmet iyilik meleğine bürünmüştü.

Zaten çetecilik diye başlayıp genç girişimcilik faaliyetine dönüşmüştü çabalarımız.

Zaten sünnet olmak üzereydim.

Ben kendimi işime gücüme vereyim, doktor olayım en iyisi ben diyerek evin yolunu tuttum.

Sünneti oldum. Galiba Serkan ve Mete ah etti, dikiş hatası çıktı bir daha oldum. Babam da ah etmiş olabilir, hatta dayım ya da Nurten Yengem de etmiş olabilir. Annem hariç kimseden hayır duası almadığım kesin de artık kimin ahıyla uğraştıysam. Dikiş hatası bitti şişlik çıktı başıma. Okulların açılmasına bir iki gün kala ancak doğru düzgün yürümeye başlamıştım.

Okullar açılınca çetecilik de, mahalledeki koşuşturma da bitiverdi hemen. Üçümüz de farklı okullarda okuyorduk. Tek başıma gidip geliyordum okula. Zaten sabah 9'da başlayıp akşam 4 gibi biten bir ilkokulda okuyordum. Sabahçı öğlenci muhabbetleri yoktu. Memur gibi gidip geliyordum okula. O saatten sonra eve gelip üstümü değiştirip sokağa çıkmaya kalksam herkes evine dönmüş oluyordu, bir iki saat sonra hava kararıyordu zaten. Hafta sonları babam frigo, mısır falan satayım diye beni sinemaya götürüyordu. Elime tablayı veriyorlardı, film arasında dolanıyordum sinemanın içinde. Kumaş pantolon üstüne beyaz gömlek ve tabii ki parlak yelek kombinasyonum vardı sinemada çalışırken. Bir yandan okul, bir yandan harçlık çıksın diye iş derken, iyice kopmuştum mahalledeki hayattan. İsmet zaten amme hizmetine vurmuştu, ben de yoktum, Serkan ve Mete birer çete kurup kapışıyorlar mıydı acaba?

bölüm 10

Ve Kara Göründü

Sabahın köründe evin önündeki sokakta, tren istasyonuna gitmek üzere ağır adımlarla yürüyordum. Hafta sonu akranlarım uyurken, uyandığında anneleri kahvaltı hazırlarken TRT'de turşucuları izlerlerken ben sabahın köründe kalkmıştım. Sinemaya gidiyordum, temizlik vardı, sonrasında da işimin başına geçecektim. Önüme bile bakmıyordum, hatta bu saatte araba da yaya da olmaz diyerek yolun ortasından ortasından yürüyorum. Ta ki İsmet'in sesini duyana kadar:

"Selçuuuuuk!"

Kaldırdım kafamı, İsmet sokağın ortasındaydı. Kör Cemal ve ekürisi Pisboğaz Hüseyin de sağında solunda duruyordu. Onların yanlarında ise sağ tarafta Mete vardı –önünde kömürlüğe hapsettiği dağ bisikletiyle– sol tarafta da Serkan vardı. Bir anda açıldı uykum.

"Ne oluyor burada şimdi?" Yaklaştım önlerine kadar geldim. Kör Cemal ve ekürisi iyice birbirlerine yanaştılar. İsmet ikisinin arkasında kaldı. Uçlarda da Serkan ve Mete vardı. Kuşbakışı baksan bayağı bayağı hilal taktiği yapıyorlardı bana.

"Nedir? Bitti mi efendi çocuk ayakları? Tekrar tahta mı geçtin lan?" dedim İsmet'e.

"Geçen sene bir iki ufak tatsızlık yaşamıştık hatırladın mı?"

"Evet."

"Ben hiç unutamadım Selçuk. Evden kaçıp halama gittiğim günden mahalleye geri döndüğüm güne kadar hep bu anı planladım durdum. Senin bile bitti dediğin anda küflerimden doğdum."

"Küf mü?" dedi Serkan. Ters ters baktı ona İsmet. Hiç bir şey dememiş gibi önüne döndü Serkan.

"Sana bir iyi, bir de kötü haberim var. Az sonra çok pis dayak yiyeceksin," dedi İsmet.

"E iyiymiş. Kötü haber ne?" dedim. Bozuldu bir süre es verdi, devam edemedi hemen.

"Olur mu lan, kötü haber buydu," dedi.

"Yo bence bu iyi haber. Dayak yemenin neresi kötü? Belki benim hoşuma gidiyor?" Bu herife itlik yapmaktan öyle büyük zevk alıyordum ki. Az sonra yiyeceğim dayağa bile konsantre olamıyordum. Kitlenip kaldı muhabbet. Tek kelime eden yoktu. Mavi ekran verdi İsmet. Boş boş bakışmaya başladık. Mete sıkıldı esnedi.

"Konuşmanı buna göre hazırlamıştın di mi? Bu kötü haberdi, şimdi de iyi haberi vericem deyip afili cümle kuracaktın. Yemezler!" dedim.

"Olsun ben hazırladığım gibi devam edeyim," dedi İsmet. "İyi haber ise seni Serkan ve Mete dövecek, hadi yine iyisin elleri pek ağır değildir bunların. Artık benim çetemdeler," dedi.

Nasıl yani? Serkan ve Mete, İsmet'in çetesinde miydi? İsmet'in çetesi hâlâ vardı yani. E o zaman benim bir çetem yoktu. Tek başıma nasıl çete olabilirdim ki külhanbeyi falan olurdum, kabadayı olurdum da çete olmazdım. Serkan ve Mete'nin İsmet'in çetesinde ne işi vardı? Benim çetemi kendi bünyesine katmıştı pezevenk!

"Lan yürü git! Ne çetesi? Doğru mu Mete?" dedim.

Nedense ilk Mete'ye döndüm. Serkan iyi çocuktu falan da

vefa duygusu var mıydı, yok muydu bilmiyordum. Mete öyle miydi? Mete ilk göz ağrımdı.

Mete yüzüme baksana oğlum. Bana bak hadi. "Yok öyle bir şey," de. "Geçiyorduk denk geldik aynı yöne yürüyorduk sabahın köründe," de. Ne dersen de, yüreğime su serp hadi.

Mete sadece dağ bisikletinin zilini çaldı iki kere. Zil sesinden hâlâ nefret etmem bu yüzden. "Hayır," demedi, zil çaldı Mete. Sessizlik olmasın diye zil çaldı sadece.

"Hadi oğlum ikiniz öne çıkın, dövün şunu," dedi İsmet.

Daha önce çok araba eskitti bu yamuk yumuk asfaltı, çok yağmur yedi, çok kar örttü üstünü, çok fazla kere dik aldı güneş ışınlarını çatladı, kırıldı, çöktü, eğim verdi. Ama şu garibim asfalt bile kaldıramadı üzerinde olan biteni. Başına gelen her şeyden daha ağır geldi. Ayaklarımın arasında asfaltın ortasına taş yemiş cam gibi çıtır çıtır kırıldığını hissediyordum az sonra dağılmaya başlayacak ve hepimiz yerin dibine girecektik. Azcık utanması varsa asfaltın bu kaçınılmaz sondu. 9-10 yaşındaki bir çocuk –düşmanını bile ilk önce sevmek zorunda olduğuna inanan bir çocuk– en sevdikleri tarafından ihanete uğruyordu. Asfalt da ihanet etti, çevirdi yüzünü başka yere bakmaya başladı, yer yarılmadı içine girmedik.

Mete, Serkan, aklınızdan geçmiş olabilir, ama yapmayın. Karşınızdakine vereceğiniz fiziksel zararın aramızda lafı bile olmaz mesele o değil, üç beş tekme tokatı biz adisyona bile yazmayız, benden olsun, borcun yok der yolcu ederiz birbirimizi. Psikolojisini altüst etmeyin arkadaşınızın. İnsana güvenini henüz bu yaşta kırmayın. Mahallesine küstürmeyin, siktir edin lan başka şeylerle eğlenin. Tamam, çocuk dediğin acımasızdır, anlamaz yaptığı şeylerin sonuçlarını, ama siz yine de yapmayın...

Mete ve Serkan birer adım öne çıktı. Baştaki ürkek tavırları değişti. Göz göze gelmeyi başardık. Gözümü kaçırdım.

Gözüme bakmayın oğlum bari, dikmeyin gözlerinizi gözümün içine. Azcık utanın sıkılın. Diyeyim ki mecburlardı, yaptılar, ama çok utandılar, hatta gözüme bile bakamadılar, onların da bir suçu yok, çocukluk işte diyeyim. Bakmayın be oğlum, çünkü ben sizin gözünüze bakamıyorum. Başkası adına utanma duygusunu bana bu yaşta yaşatmayın. O kenarda kalsaydı bari.

"Vur Serkan. Yapıştır sesi buraya gelsin," dedi İsmet. Savaş filmlerinde hedefine kitlenen F16 füzesi gibi gözlerim kitlendi İsmet'e. Önünde iki kişi vardı, arkalarından yarım yüz görüyordum İsmet'i. Öyle keyfe gelmişti ki İsmet, "Hadi lan Serkan soğumadan ye oğlum, arkandan ağlar yapıştır," dedi. Gözlerim İsmet'in gözlerinden başka bir şey görmüyordu. Gelmiyordu Serkan'dan gelmesi gereken tokat. İsmet'in yüzü ciddileşti, kaşlarını çattı... Serkan yapmadı. Kıyamadı, cesaret edemedi, korktu ne olduysa oldu mühim değildi adı. Serkan el kaldırmamıştı. İhanet etmiyordu. İsmet Mete'ye seslenmedi, uludu resmen. "Mete sen vur! Serkan kovdum seni çeteden!"

Serkan vuramamıştı lan Mete mi vuracaktı? Annemin bazen ismimi karıştırıp bana Mete diye seslenmişliği vardı. Sütkardeşim gibi bir şeydi Mete, senin ününe mi tamah edecekti? Senin çetenin gücü mü onun gözünü boyayacaktı? Bunları içimden geçirirken hep her an o tokat gelebilir korkusu da yok değildi tabii. Söz konusu adam Mete olunca her ne kadar sadakatinden şüphe etmesem de akli melaikelerinden şüphe duyabiliyordum. Vurur mu vururdu salak, sonra çok üzülürdü, uyuyamazdı, iştahtan kesilirdi, ama vurabilirdi. Dengesiz bir yanı vardı, çok ani gaza gelebiliyordu defalarca tecrübe etmiştim. Ama... Mete de vuramadı.

İşte o an bir şey oldu. Boyum uzuyordu sanki, gerçekten o yaz boy atmıştım ve o an atmış olabilirim o boyu. Hissettim uzadığımı, İsmet'in önümde küçüldüğünü gördüm. Ne yaparsan yap be İsmet, ne kadar planın olursa olsun bu sadakati sağlamak öyle zor

ki. Ben bile akla karayı seçtim az önce, içime içime sıçtım, senin aklın hiç almıyordur durumu.

Serkan yanıma kadar sokuldu.

"Çok dövdü bizi Selçuk. Olmaz dedik o dövdü. Ekmek almaya bile çıkamaz oldum bir ara, bakkala giderken bile dövüyordu," dedi.

"Seni kim dövdü diye sordu babam. İsmet dövdü dedim. Kıskanma İsmet'i, yalan söyleme dedi babam da beni dövdü, kimseyi inandıramadık," diye ekledi Mete. Vicdansız herif iyi çocuk gibi görünüp kıstırdığı her yerde dövmüştü çetemi. Benden de destek alamayınca bizimkiler çaresiz kalmışlardı. Bizim başımızda okul vardı, herifin böyle bir bağlayıcılığı yoktu.

"Hadi koş Selçuk. Kaç! Kovalamaz seni, bizle uğraşır," dedi Serkan. Benim için dayak yemeyi göze alıyordu.

Asıl şimdi kaçılmazdı be Serkan. "Kaşı yarıldı lan İsmet'in! O da insanmış kaşı yarıldı Rocky," diye bağırıyordu iç sesim. Bunca plan yapmış, kurmuş, kurgulamış ama ufacık birkaç duyguya takılıp kalmıştı İsmet. Neymiş vefa imiş, neymiş arkadaşlıkmış, neymiş birlikte yola çıktıklarını yolda bulduklarına değişmemekmiş. Nerden bilebilirdi İsmet bunları? Asıl şimdi çok güçlüydüm. Hadi lan İsmet var mısın hemen şimdi burada aramızda olan bitene bir son vermeye?

"Sen ve ben İsmet. Sadece ikimiz. Ne diyon?"

"Yer?"

"Burası."

"Zaman?"

"İki dakika öncesi... Boş boş bakma İsmet. Başladı bile diyorum. Hadi sen önden buyur ilk ısırığı sen al. Büyüğümsün."

Bir sessizlik çöktü mahalleye. "İbrahim Tatlıses ezan okuyor sanki," derdik biz bu sessizliğe. Sadece ramazanda akşam ezanına bir iki dakika kala bu kadar sessiz olurdu bizim sokak. Küçükçekmece pek İstanbul sayılmadığından imsakiyemiz bile farklı

çıkardı. 12 dakika geç okunurdu bizim mahallede. Herkes camideki ezanı duymaya çalışırdı. Televizyonda İbrahim Tatlıses ve Burhan Çaçan'ın ezan okuyan videoları yayımlanırdı o dakikalarda. İşte öyle bir sessizlik vardı sokakta.

İsmet cevap vermedi. Etrafına baktı. Önündeki iki kişi hafifçe sağa sola ayrıldı. Mete'nin ağzı bir karış açıktı, Serkan bıyık altından gülüyordu. Onlar da yana ayrıldılar. Serkan ve Mete benim arkama geçti, ait oldukları yere konumlandılar, İsmet'in sağ ve sol kolu İsmet'in arkasına İsmet'ten 3-5 adım geriye konuşlandı. Bir köşede ağırsiklet hamur işi çocuğu Selçuk, diğer köşede yaşça büyük, atletik, slim fit, bacak boyu rakibinin boyuna eş, ana babası için iftihar tablosu İsmet vardı.

İsmet eliyle beni işaret etti. Sonra da gel işareti yaptı. Madem bu kadar kademeli bir plan yapmayı akıl ettin kendine bir paratoner niye taktırmadın be İsmet'im. Öyle elektrik yüklüyüm ki yıldırım gibi düşücektim tepene az sonra. Ben ilk defa bir kavgaya "ben bunu çiğner tükürürüm, mahallenin esnafları üstüne basmaktan sakındıkları için zıplaya zıplaya yürürler" duygusuyla giriyordum. İçimde tek bir şüphe yoktu, ben İsmet'i çok feci dövecektim. İsmet üzerime doğru koşmaya başladı. Ben bu tekmeyi biliyordum sol bacağının üzerinde havalanıp göğsüme vuracaktı tekmeyi. Aynı vagondaki gibi. Sadece bir adım sola kaydım. İsmet havaya uçan tekme attı. Tekme havada asılı kaldı, vücudunun üst kısmı yeri öptü. İsmet'in adamları Kör Cemal'in cami avlusunda beni döverken çıkarttığı gibi sesler çıkartmaya yeltendiler. "Uuuuvvvvv" diye bir ses yükseldi. Tersledim İsmet'in adamlarını. Dönüp bağırdım adamlarına, "Susun lan yavşaklar! Siz kimsiniz haddinizi bilin! Reyisinize sahip çıkın, yakışıyor mu sana bu adamlar İsmet?" dedim. Birer adım geri kaçtı İsmet'in adamları.

Henüz sadece bir adım sola kaymışlığım vardı, sanki Apollo'yu

indirdim heykelimi diktiler Rocky gibi, öyle havalardaydım. İsmet ense kipen diye adlandırılan Cüneyt Arkın kalkışı diye mahalli dile çevirdiğim bir hareketle yattığı yerden fırladı tek hamlede ayağa. Yerden tuttuğu bir taşı "alexpuuuu" diyerek üstüme attı. Allah'tan kendini Guile sanıyordu. Dhalsim falan sansa pürümüzle ateşe verirdi beni.

Taş baldırıma çarptı. Taşı yerden aldım, İsmet geri çekildi, yüzünü korudu. Taşı ona atıcam sanıyordu, yandaki evin bahçesine hafifçe attım. Başladım İsmet'in üzerine yürümeye. İsmet melül melül bakıyordu yüzüme.

"Namertlik yok İsmet. Başkasının çete elemanını çalmak yok, taş sopa yok. Mertçe kavga edicez. Sor bak Kör Cemal'e benim çeteme girmek istediğinde almış mıyım onu? Sana yakışıyor mu bu?"

"Ulan bana neyin yakışıp neyin yakışmadığını söyleme!"

Birinin sana bunu sürekli söylemesi lazımmış be İsmet. Paris Hilton gibi auran vardı. Başıboş bıraktık mı Yıldız Tilbe'ye dönüyordun.

"Cemal dediği doğru mu lan? Onun çetesine mi girmek istedin? Almadı mı seni?"

"Abi valla sen yoktun, gelmeyeceksin sandım."

"Sus lan!"

Karnıma bir tekme attı İsmet. Tekmeyi yedim, ama gram acımadı. Üstüne yürümeye devam ettim. Cılız bir yumruk attı, çenemi sıyırdı. Yumruğu yamandı İsmet'in, orda yalan yoktu. O cılız yumruk bile acıtıyordu. Yine de yürüdüm üstüne.

"Kör Cemal'e ben ne demişim lan, İsmet sorsana adamına?"

"Konuşma lan dövüş!"

"'Yakışmaz başkasının çetesinden adam araklamak. Mertlik mi lan bu!' dedim. Ya da bu manaya gelen başka bir şey, daha havalı bir cümle de kurmuş olabilirim. Cumadan çıkmıştık, beni bilirsin Aziz Hoca'nın vaazından bir şeyler aparır kendi lafımmış gibi satarım etrafa. Hocadan laf çalmış olabilirim o gün."

Burun burunaydık o an İsmet'le, kalp atışını duyabiliyordum. Kafasını iki elimin arasına aldım. Basireti bağlanmıştı sanki İsmet'in, sadece izliyordu. Belki de, "Ne yapabilir ki lan bu bana," diyordu o an içinden.

"Bir de dedim ki İsmet. Ben İsmet'i çok özledim. Hem de çok."

"Ben seni hiç özl..."

Cümlesini bitirmeden gömdüm kafayı, iki elimin arasında duruyordu hâlâ kafası. Bir kafa daha yapıştırdım. İki elimle bir karpuzu tutmuşum da kafa atarak kırmaya çalışıyordum sanki. İkincisinde yere yığıldı, elimden kayıp gitti.

"Biliyorum İsmet, sen beni hiç özlemedin."

Yere yatmıştı İsmet. Çöktüm karabasan gibi üstüne oturdum göğsüne. Elleriyle burnunu tutuyordu. Açtım ellerini ve iki elini dizkapaklarımın altına aldım. Burnu kanıyordu İsmet'in. Alnına dik olması gereken burnu alnına paralel duruyordu. Yüzü savunmasızdı debelenmeye başladı. "O kadar hamur işi yedik aslanım, bir hayrını görek," dedim. Bir idman yaptık oradaki taktikle adam kıstırıyordum. Etraftaki herkes şaşkındı ve sessizdi, ama benim gözümden görseydiniz bir de orayı. Herkes beyaz dövüş kostümleri giymişti "baranoviiiiiiy baranoviiiy barana" diye bağırıyordu. Capoeira yapıyorduk sanki. Öyle gaza gelmiştim. Mark Dacascos'tum o an. Yumruğumu kaldırdım. İsmet gözlerini gözüme dikti. Herkes vurmamı bekliyordu. Çözdüm yumruğumu, açtım elimi, hafif hafif indirdim elimi yüzüne doğru. Gözkapaklarını kapattım. Gözü açık gitmiş hastanın gözlerini örten doktor gibi örttüm. Zaten İsmet hep doktor olmamı isterdi...

"Aradaki aşamaları atladım İsmet. Doğrudan sonuca geldim," deyip kalktım ayağa, Kör Cemal'e dönüp, "gazete örtün üstüne," dedim.

Mete ve Serkan alkışlamaya başladı. Sokağın sonuna doğru hiçbir şey olmamış gibi yürüyordum. Red Kit gibi salına salına

gidiyordum. Arkamdan gelmeye yeltendi Mete ve Serkan. Dönmedim bile arkamı elimi kaldırıp seslendim:

"Bundan sonra bu mahallede bir çete var, o da İsmet'in. Bir çete reyisi var o da İsmet. Kaldırımın kenarında yatıyor bak, ona gidin. Bana gelmeyin," dedim ve yürümeye devam ettim.

Hakikaten ihaneti görmüş, alkışı duymuştum...

Bundan sonraki evre eve kapanma evresiydi. Elime geçen her şeyi okuma ve yazma evresine dönüştü. Sokak hayatı, mahalle arkadaşlıkları bitti. Okulda bile pek arkadaş edinemez oldum uzunca bir süre. Benzeri bir ihanete uğramanın fikri bile ürkütüyordu beni. Tek tük çıkıyordum sokağa. Yazları amcamın yanında, tesisatçıda çalışıyordum. Kışın hafta sonları sinemada frigo satıyordum, mısır satıyordum. Mete'nin ve Serkan'ın annesinin bize gelip gitme sıklıkları da azalmıştı. Çocuklarının küslüklerini seziyorlardı. Annem birkaç kez ağzımı yokladı. Tek kelime alamadı.

Bir sene sonra Hıdırellez akşamı ateşin üstünden atlayanları izlerken Mete ve Serkan gelip oturdular yanıma.

Omzuma elini attı Mete. Çok soğuk karşıladım tabii ki, indirdim elini Mete'nin.

"Ne oluyor ya? Hâlâ mı? O gün vurmadık ki? Küs müyüz?"

"Bir de vursaydınız lan Mete! Kuş kondurmuş, tüy dikmiş olurdunuz. Vurmadınız tamam, ama beni sattınız."

"Biz de mağduruz. Dövüyordu İsmet," dedi Serkan.

"Artık dövmüyor mu?"

"Yok kovdu bizi. Serkan'ın tekniği iyi diye arada halı saha maçlarına götürüyor, ama çetesinde değiliz artık," dedi Mete. Sonra açtı kollarını sarılıcam sandı herhalde. İstifimi hiç bozmadım kolları açık öylece kalınca iyice açtı kollarını esneme hareketi

yapar gibi yaptı, gerindi. Uzattığı eli boşta kalan adamın saçını düzeltmesi gibi abuk subuk hareketler yaptı.

"Boştayız Selçuk. Hâlâ bizi anlatıyorlar her yerde. Bir daha mı çete olsak? Sen istersen bu yaz anasını ağlatırız ortalığın," dedi Serkan. Ne kadar korkak olursa olsun tadını almıştı bir kere.

Kalktım ayağa, onlar da kalktılar. Mete gayriihtiyarı sevinip elini uzattı. El sıkışıcaz sandı herhalde. Bu adam vücut dili denen şeyi hiç çözememişti, laftan zaten anlamıyordu. İşi zordu bunun.

"Tabii ki anlatacaklar, ben de anlatıyorum, ama benim artık bu mahallede arkadaşım falan yok. Liseden arkadaşları anlatırım, üniversiteden arkadaşları anlatırım, işyerinden arkadaşları anlatırım, ama mahalleden arkadaşlar bitti," dedim. Onlar gelmeden önce toprağa çizdiğim Küçükçekmece Gölü'ne doğru oturmuş kolları birbirlerinin omzundaki üç arkadaş resmine baktım. Hızır Aleyhisselam karıştırmasın diye üstlerine Selçuk, Mete ve Serkan yazmıştım. Onlar da baktılar resme. Sonra bana baktılar. "Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" ifadesi diye bir şey varsa, o vardı suratlarında. İsimleri bile yazıyordu tepelerinde.

"İlk giden ilk eli oynar," dedim ve koşmaya başladım Serkanların eve doğru. Mete ve Serkan bir müddet yerde oturarak saf saf baktılar arkamdan. Durumu anlayıp koşmaya başlamaları bayağı sürmüştü. Serkanların kapıyı çaldım. Serkan'ın ablası açtı. Gülümsedi.

"Kek var, çay da demleyeyim mi?"

Tek kelime edemedim. Ben nasıl özlemişim...

"Sürprizi sona sakladım. Pişmemiş çubuk makarna da var," dedi.

"Sana bir şey diyeyim mi kız? Sen evde kalmazsın. Baktın umduğun gibi gitmedi, yaşlı maşlı demem ben alırım seni."

Bir dakika, bir dakika... Yoksa?

Tabletlerin, akıllı telefonların olmadığı 90'lar... Belki de çocukların "çocuk" olduğu, "çocuk gibi" oynadığı son yıllar...

Küçükçekmece'nin küçük bir mahallesinde kendisine idol olarak gördüğü "mahallenin reyisi" İsmet'in gözüne, dahası çetesine girmek için bin bir takla atan Selçuk'un, bu uğurda iki arkadaşıyla birlikte çete kurup mahallenin altını üstüne getirmesinin mizah dolu hikâyesi...

Kardeş Payı, Düğün Dernek, İşler Güçler, Çalgı Çengi gibi unutulmaz film ve dizilerin senaristi Selçuk Aydemir, 9 yaşındaki bir çocuğun para kazanmak için bulduğu akıl almaz yöntemleri, yediği kazıkları, hayal kırıklıklarını, başarma hırsını ve bu hırs uğruna yaşadığı trajikomik anıları yine 9 yaşında bir çocuğun bakış açısından paylaşıyor. Hem de tüm samimiyetiyle.

Mahalleden Arkadaşlar, bakkalı, camisi, tozlu sokakları, terk edilmiş evleri, tatlı rekabetleri, has abileri, dırdırcı kadınları, fırlama çocukları, Amigaları, renkli civcivleri, fragmanlı sinemaları, halı saha maçları ile 90'ların mahalle hayatına kısa bir zaman yolculuğu vaat ediyor.

"Hey gidi günler..." demek de, "Bak, bunu ben de hatırlıyorum," demek de, "Ayy, bunu biz de yapmıştık!" demek de serbest.

Selçuk Aydemir'den eğlenceli, heyecanlı, doludizgin akan bir kitap...

Sayfa6
ISBN 978-975-10-3535-6
9 789751 035356
info@sayfa6.com
www.sayfa6.com

/sayfa6
/Sayfa6Yayinevi
/sayfa_6

BU KİTABIN TELİF GELİRİ
Koruncuk
El ver, hayata tutunsun!
TÜRKİYE KORUNMAYA MUHTAÇ ÇOCUKLAR VAKFI
BAĞIŞLANACAKTIR

Online alışveriş: inkilap.com